

စုန်လမ်း နှင့် ဆန်လမ်း

မေတ္တာ၍ ရွှေပြည်သာ

အစာစားရင်း မဂ်ဖိုလ်ရအောင်
ကျင့်ဆောင်ခြင်း

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)

စွန့်လမ်းနှင့်ဆန့်လမ်း
တရားတော်

မြန်မာ့ချစ်ရေး

ရွှေပြည်သာစာပေ၊ မန္တလေးကျောင်း

ရွှေပြည်သာ၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၆၁၁၆၂၂၊ ၀၉ ၅၀ ၁၆၆၆၃

www.mettashin.com

ဘာသာရေး စာမူခွင့်ဖြူချက်အမှတ်

၃၂၀၂၂၇၀၁၀၇

မျက်နှာဖုံး၊ ခွင့်ဖြူချက်အမှတ်

၃၂၀၂၈၀၀၅၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ရွှေရည်မြင့်မြတ်စာပေ

၅၈၀/ခ၊ အောင်ရတနာလမ်း၊

သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၆၈၂၁)

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း၊ အမှတ် (၁၈၄)၊ ၃၁-လမ်း

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ (၅၀၀၀)

ဇွန်လ၊ ၂၀၀၇-ခုနှစ်

တန်ဖိုး-၁၅၀ကျပ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မသမ္ဗုဒ္ဓဿ

စုန်လမ်းနှင့် ဆန်လမ်း တရားတော်

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၄၈ ခုနှစ်၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၃၆၆ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း (၄) ရက်၊ (၁၂. ၄၂၀၀၅) တနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့နယ်၊ ကျောက်ဖြူ တောင်ရွာ၊ သစ်ညီနောင် ရွှေပြည်သာဓမ္မရိပ်သာကြီး အတွင်းမှ ဦးစိုးကြီး+ဒေါ်ညွန့်ရီ မိသားစုများက ဆရာ တော်အား သိက္ခာထပ်၊ ရဟန်းခံ၊ သီလရှင်ဝတ်၊ (၄၇) သိန်းတန်ကျောင်းဆောင်သစ်တစ်ဆောင်၊ ကျမ်းစာအုပ် များ၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိ မန္တလေးကျောင်းအတွက် အသံဖမ်း စက်တစ်လုံး လှူဒါန်းခြင်းရေစက်ချအလှူတရားပွဲတွင် ဟောကြားအပ်သော “စုန်လမ်းနှင့် ဆန်လမ်း” တရား တော်။

အဲဒီလမ်း (၂) လမ်းမှာ များသောအားဖြင့်
လူသားတွေဟာ စုန်လမ်းကို အလိုက်များကြတယ်။
ဆန်လမ်းကို သိပ်ပြီးတော့မလိုက်ဘူး။

စုန်လမ်းဆိုတာ အကုသိုလ်လမ်း၊ ဆန်လမ်း
ဆိုတာ ကုသိုလ်လမ်းရေစုန်ဟာ သိပ်သက်သာတာ။ ဘာမှ
လှော်စရာခတ်စရာမလိုဘူး။ အသာလေးလှေပေါ်ထိုင်
လိုက်သွားရင် ပါသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ စုန်လမ်းရဲ့
နောက်ဆုံးပန်းတိုင်က သမုဒ္ဒရာထဲရောက်ပြီးတော့
လှိုင်းတွေ၊ ဝဲတွေရိုက်ပြီးတော့ ရေနစ်ပြီးသေရတယ်။

ရေဆန်ကျတော့ ကူးခတ်ရတာလည်းပင်ပန်း
တယ်။ လှေကိုလည်း လျှာထွက်မတတ်လှော်ရတယ်။
သိပ်ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဆန်လမ်းရဲ့နောက်ဆုံး
ပန်းတိုင်က-

ရေသည် မြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာကိုစီးဆင်းတဲ့
အတွက်ကြောင့် ဆန်လမ်းရဲ့အဆုံးကျတော့ ရေတွေ
စတင်စီးဆင်းရာ တောင်ထိပ်ကမ်းပါးပေါ်ရောက်သွား

တယ်။ ရေတံခွန်အပေါ်ဆုံး ရောက်သွားတာပေါ့။

အဲဒီကျတော့ သာယာလှပတဲ့ရှုခင်းတွေကို
တောင်ပေါ်ကနေ ကြည့်ခွင့်ရမယ်။ ဒါက ဥပမာပေး
လိုက်တာပေါ့။

ပရိသတ်တို့ရေ စုန်လမ်းဆိုတာ အကုသိုလ်လမ်း
ကိုပြောတာ။ အင်မတန်မှလွယ်ကူတယ်။ ဆိုကြပါစို့-

အရက်သောက်ဖို့ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူး။ အရက်
သမားတွေပေါလိုက်တာ။ အရက်သောက်ဖို့ သင်တန်း
တက်စရာမလိုဘူး။ ဖဲရိုက်ဖို့၊ နှစ်လုံး သုံးလုံးကစားဖို့၊
လောင်းကစားလုပ်ဖို့ ဘာမှပင်ပန်းစရာမလိုဘူး။ တအား
ပေါတာ။ ချဲသမားတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါ စုန်လမ်းကိုပြော
ပြနေတာ လွယ်ကူပုံ။

အပါယ်ကျမယုံလမ်းတွေ ဘယ်လောက်လွယ်
သလဲ အပျော်အပါး မိန်းမတွေလိုက်စားဖို့ ဘာမှသင်တန်း
တက်စရာမလိုဘူး။ လွယ်လွယ်လေးပဲ အကုသိုလ်အလုပ်
တွေက အပါယ်ကျမယ်လေ။ ဒါ စုန်လမ်းခေါ်တယ်။

ကုသိုလ်လမ်းက ဆန်လမ်းပဲ။ ဒါနပြုကြတယ်။
သီလဆောက်တည်ကြတယ်။ ဘာဝနာပွားကြတယ်။ အဲဒါ
ဆန်လမ်း၊ လူတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ခဲယဉ်းတယ်။

အဲဒီဆန်လမ်းရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်က လူချမ်း
သာလည်းရမယ်။ နတ်ချမ်းသာလည်းရမယ်။ မိမိက
ဆုတောင်းတတ်ပြီးတော့ ဝိပဿနာတရားတွေ နာကြား
ရှုပွားမယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာထိပို့ပေးမယ်။ အဲဒါ
ဆန်လမ်းပဲ။

တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ မဆိုထားနဲ့။ လင်မယားပင်
ဖြစ်စေကာမူ လမ်းသွားတာခြင်းမတူရင် ကုသိုလ်လမ်းနဲ့
အကုသိုလ်လမ်း လျှောက်လှမ်းပုံပြင်ခြင်းမတူရင် ရောက်
တဲ့ ဘုံဌာနချင်းလည်း တူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့ ပုံစံတစ်ခု ထုတ်ပြောပေး။

ဗာရာဏသီပြည်မှာ နန္ဒိယနဲ့ ရေဝတီဆိုတဲ့
လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ နန္ဒိယကဆန်လမ်း
လျှောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ရေဝတီက စုန်လမ်းလျှောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။

သူတို့မရခင်စပ်ကြားတုန်းက နန္ဒိယအင်မတန်လိမ္မာတဲ့ လူလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၊ စီးပွားရေးကို လည်းရှာတယ်။ ကုသိုလ်လည်းရှာတယ်။ စီးပွားရေးလည်း ရှာတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်များကို လူပရမတ္ထလို့ခေါ်တယ်။

ယောဂီတို့ရေ လူ (၄) မျိုးရှိတယ်။ တရားနာရင်း နဲ့ ဒုလ္လဘဦးဇင်းများလည်း စဉ်းစား။ ငါတို့ဟာ တရား မနာခင်အချိန်တုန်းက ဘယ်လူထဲမှာ ပါသလဲ? ကိုယ့် ကိုယ်ကိုစစ်ပါ။

လူ (၄) မျိုး -

(၁) လူငရဲသား

(၂) လူတိရစ္ဆာန်

(၃) လူပြိတ္တာ

(၄) လူပရမတ္ထ

အဓိပ္ပါယ်လေးနားထောင်ပါ။

(၁) “လူ့ငရဲသား” ဆိုတာ ငရဲကျသွားရင်လေ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဆင်းရဲတွေကို ဆက်တိုက်ခံစားရတယ်။ နားချိန်မရှိဘူး။ ငရဲ (၈) ထပ်ရှိတယ်။ လူ့ပြည်နဲ့ အနီးဆုံး ငရဲကို သိခွင်းငရဲခေါ်တယ်။

လူ့ပြည်ကနေပြီးတော့ ယူဇနာတစ်သောင်းငါး ထောင်ဝေးတဲ့ အရပ်မှာရှိတယ်။ တစ်ယူဇနာမှာ မိုင်အား ဖြင့် ရှစ်မိုင်ရှိတယ်။ သိခွင်းငရဲဟာ သက်တမ်းအတို ဆုံး ပေါ့။ ကျန်တဲ့ငရဲတွေက သက်တမ်းရှည်၊ ရှည်သွားတယ်။

ငရဲကိုကျသွားပြီဆိုရင် ငရဲခံရမယ့် ငရဲသားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ခြောက်မိုင်လောက်ကြီးမားတဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကြီးသွားသလဲတဲ့။ သူ့ကိုဓားနဲ့ခုတ်၊ လှံနဲ့ထိုးကြတဲ့အခါမှာ မလွတ်အောင်ပေါ့။ စိတ်ကြိုက်ခုတ်လို့၊ ထိုးလို့ရအောင် အကုသိုလ်ကံက သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အကြီးကြီးလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဓားနဲ့ခုတ်တဲ့အခါမှာ လှံတွေနဲ့ထိုးကြ တဲ့အခါမှာ ပိုပြီးတော့နာကျင်အောင် အကုသိုလ်ကံတွေက

သူ့ရဲ့ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးကို အသားနုတွေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။

အသားနုဆိုရင် ထိရင်ပိုနာတယ်လေ။ ပိုနာအောင် အကုသိုလ်က ဖန်တီးပေးတာ။ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ရောက်လာတဲ့ငရဲသားကြီးကို နှိပ်စက်မယ့် ငရဲကောင်များက ပက်လက်လှန်လိုက်တယ်။

ပက်လက်လှန်ပြီးတော့ ထန်းသီးလုံးပမာဏရှိတဲ့ သံမှိုကြီး (၅) ချောင်းနဲ့ ငါးနေရာရိုက်တယ်။ ရင်ဘတ်မှာ တစ်ချက်ရိုက်တယ်။ မြေကြီးနဲ့ကပ်ပြီးတော့ မလှုပ်နိုင်အောင်ပေါ့။

လက်ကြီးကားထားပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်မှာ တစ်ချက်စီရိုက်။ ခြေထောက်ကားပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ တစ်ချက်စီရိုက်တော့ လှုပ်လို့မရတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်ကျမှ ငရဲကောင်တွေက အဲဒီငရဲသားကို လွှဲတွေနဲ့ဖြတ်ကြတယ်။ လှဲတွေနဲ့ထိုးကြတယ်။ ဓားတွေ

နဲ့ ခုတ်ကြတယ်။ ပေါက်ဆိန်တွေနဲ့ခုတ်ကြတယ်။ ဟာ
... အော်ဟစ်ဆူညံသွေးတွေလည် ပေကျံလို့။

အဲဒီလို အခုတ်အထစ်ခံရတာ သေလည်း မသေ
ရဘူး။ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်
လဲလို့။ သေသွားရင် တော်သေးတယ်။ မသေရဘူး။
အကုသိုလ်ကံက အဲဒီ သိဉ္ဇိုင်းငရဲရောက်သွားရင်
နှစ်ပေါင်း လူသက်နဲ့တွက်ရင် အနှစ်ကိုးသန်း ဆက်တိုက်
ခံရတယ်။ မနားရဘူး။

စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပရိသတ်တို့။ အဲဒီငရဲသားအ
နေနဲ့ ဒီလိုငရဲခံနေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝ
နာကုသိုလ်တွေ လုပ်ခွင့်ရရဲ့လား (လုပ်ခွင့်မရပါဘူး
ဘုရား)

ဒီအတိုင်းပါပဲ တချို့လူသားတွေဟာ လူတော့
လာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဘာသာရေးလည်း ဘာမှ
မသိ။ ကိုယ့်အဘိုး၊ အဘွား၊ အဖေ၊ အမေတွေက ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်လိုက်ရတယ်။ ဘာမှ စာပေလည်းမဖတ်၊

တရားလည်းမနာ၊ ပညာရှိထံ မမေးမြန်းတော့ ဘာမှမသိ ဘူးပေါ့။

အဲတော့ သူ ဘာလုပ်လဲ?

ဟာ. ငါတို့ လူ့ဘဝ အနှစ်သာရဆိုတာ စီးပွားဥစ္စာ ရွှေငွေတွေပဲဆိုပြီးတော့ တစ်သက်လုံးရှာနေ တယ်နော်. ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

အခု ပုဂ္ဂိုလ်တွေပိုဆိုးပေါ့။ အဲလိုရှာဖွေတဲ့အခါ မှာ မကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ စီးပွားရှာတယ်။ သူများအသက် သတ်ပြီးတော့ စီးပွားရှာတယ်။ သူများဥစ္စာခိုးပြီးတော့ စီးပွားရှာတယ်။ သူများကို လိမ်ညာပြီးတော့ စီးပွားရှာ တယ်။

ဒီတော့ ဥပဒေနဲ့ ငြိပြီးတော့ ဟော. . . ထောင် ကျရော။ ထောင်ကျတော့ ရဲဘက်စခန်းပို့။ ထောင်သား များ၊ ရဲဘက်စခန်းက ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဖြေကြည့်စမ်း သူတို့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ လုပ်ခွင့်ရရဲ့လား (လုပ် ခွင့်မရပါဘူးဘုရား)

ဟော. . . ငရဲသားတွေနဲ့ သွေးမတူဘူးလား (တူပါတယ်ဘုရား) အေး. . . ဒါကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များကို မှတ်လိုက်စမ်း ‘လူငရဲသား’။ ဘယ်လိုခေါ်တုံး (လူငရဲသားပါတုရား) အေး. . . မှတ်ခဲ့. . . မှတ်ခဲ့. . . ကိုယ်မဖြစ်အောင် ကြိုးစား။

၂။ “လူတိရစ္ဆာန်”

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ အိပ်တယ်၊ စားတယ်၊ ကာမဂုဏ်ခံစားတယ်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ထို့အတူပဲ တချို့လူသားဟာ စီးပွားရေးတော့ရှာလိုက်တာ သိန်းပေါင်းရာနဲ့ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ချီပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာလုပ်သလဲ?

အိပ်တယ်၊ စားတယ်၊ ကာမဂုဏ်ခံစားတယ်။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတစ်ခုမှမလုပ်ဘူး။ လုပ်ချင်စိတ်လည်းမရှိဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ သေသွားတယ်ပေါ့။ အဲလိုလူစားမျိုးဟာ ဗုဒ္ဓက လူအစစ် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ လူတိရစ္ဆာန်တဲ့။

၃။ “လူပြိတ္တာ”

ပြိတ္တာဆိုတာ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မှင်စာ၊ ဥစ္စာစောင့်
အားလုံးဟာ ပြိတ္တာထဲမှာပါတယ်။ အဲဒီပြိတ္တာတွေဟာလေ
သူတို့ရဲ့ ဝမ်းရေးလေးကို တစ်သက်လုံးရှာရတာ။ ဘယ်
တော့မှလည်း မဝဘူး။

လူတွေထွေးတဲ့ တံတွေးတွေ၊ နှပ်တွေ၊ သလိပ်တွေ
လျှောက်ကောက်စားရတယ်။ ဝလည်းမဝဘူး။ ဝမ်းရေး
လေးကို ရှာစားရင်းနဲ့ သေသွားကြတယ်။ ဘာကုသိုလ်မှ
လုပ်မသွားနိုင်ဘူး။

ထို့အတူဘဲ တချို့လူသားတွေကျ ဆင်းရဲလိုက်
တာ။ ဘာကုသိုလ်မှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီဝမ်းလေးရှာစားပြီး
တော့သေသွားကြရတယ်။ အဲဒီလူသားမျိုးကို လူပြိတ္တာတဲ့။

၄။ “လူပရမတ္ထ”

လူပရမတ္ထဆိုတာ စီးပွားရေးကို သမ္မာအာဇီဝကျကျ
ပေါ့။ ကောင်းတဲ့နည်းတဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ လူတန်း

စေ့နေနိုင်အောင် ရှာဖွေတယ်။ ဒါတင်ဘဲလား မပြီးသေးဘူး။

ဪ... ဒီစီးပွားဥစ္စာတွေ ငါတို့တစ်ဘဝတာ သုံးရတာ။ သံသရာမပါဘူး။ သံသရာမှာက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တရားတွေပဲပါတာ။ စီးပွားရော၊ ကုသိုလ် ရောနှစ်မျိုးလုံး ကြိုးစားတယ်။ စီးပွားရေးရော၊ ကုသိုလ် ရေးရော နှစ်မျိုးလုံး ကြိုးစားနိုင်တဲ့ လူသားက လူပရမတ္ထ။ ဘယ်လိုလူတဲ့တုံး (လူပရမတ္ထပါဘုရား)

ယခုလို ကျောင်းအလှူဒါနဟာ အင်မတန်မှ အကျိုးအာနိသင်ကြီးမားပါတယ်။ ကောင်းကျိုးရတဲ့ သာဓကနှစ်ခုပြောပြမယ်။ ပထမတစ်ခုက ပန်းဒကာကို တင်မြှင့်တဲ့။

သူက စာရေးဆရာပေါ့ မြစ်ကြီးနားမှာ အိမ်ငှား နဲ့နေရတယ်။ ဒကာကြီးက စက်ချုပ်တယ်။ နောက်တော့ ငွေလေးစုဆောင်းမိတော့ စာအုပ်လေးပါ အရောင်း အဝယ်လုပ်တယ်။ နို့ဆီလည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။

သူက လူပရမတ္တဆိုတော့ စီးပွားရေးလည်း ရှာတယ်။ ကုသိုလ်ရေးလည်းရှာတော့ ဒီဒကာကြီးဟာ တရားတွေ လိုက်စားတယ်။ မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားဆို ဟောနိုင်တယ်။

အဲလိုကြိုးစားလိုက်တာလေ စီးပွားရေးတွေတက် လာလိုက်တာ နောက်ဆုံးသူတို့ဟာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်တွေ ခြံတွေဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံပြည့်စုံလာတယ်။ ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၂၀) လောက်ကပေါ့။

အဲဒါနဲ့ သူတို့မြစ်ကြီးနားမြို့မှာ တိုက်နဲ့ခြံ လိုက်ပြီးတော့ဝယ်ဖို့စပ်တာလေ။ အံ့ဩစရာပဲ။ ဝယ်လို့ မရဘူး။ ဘယ်သူမှ မရောင်းဘူးတဲ့။

ဒီတိုက်တစ်လုံးဝယ်ဖို့ စရံသတ် နောက်နေ့သွား ဝယ် မရောင်းတော့ဘူးတဲ့။ ဟိုက စရံအနှုံးခံ စရံနှစ်ဆ ပြန်လျော်တယ်ပေါ့။ အဲလိုမျိုး လေးငါးကြိမ်ဖြစ်တော့ သူတို့ စိတ်ပျက်သွားတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက “ဟယ်. . . ငါတို့ ဘယ်လိုအကုသိုလ်တွေရှိပါလိမ့်၊ သူများအိမ်ငှားနေတာ ကြာပြီ၊ အခု ကိုယ်ပိုင်တိုက်နဲ့ခြံနဲ့ နေချင်လို့ဝယ်တော့ လည်းပဲ ရောင်းမယ့်သူကတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။” ဒကာ ကြီးက သူက ရဟန်းဘဝလည်းနေဖူးတယ်။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေ သင်ဖူးတော့ သူ့မိန်းမကို တိုင်ပင်တယ်။

“မိန်းမ. . . မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ အတိတ်ဘဝတုန်းက အဆောက်အဦ လှူဖူးတဲ့ဒါနမရှိလို့ အခုလို အိမ်ဝယ်တိုင်း မရဖြစ်နေတာ။ မင်းသဘောတူရင် ငါတို့ တိုက်နဲ့ခြံမဝယ် တော့ဘူး။ အဲဒီတိုက်နဲ့ခြံဝယ်မယ့်ငွေတွေကို ဘုန်းကြီး ကျောင်းဆောက်လှူပစ်မယ်။” မိန်းမကလည်း သဘောတူ တယ်၊ လှူပါတဲ့။

လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ စာသင်တိုက်တစ်တိုက်သွားပြီးတော့ တစ်ထပ်တိုက် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူပစ်လိုက်တာ မဝယ် တော့ဘူး။ နေပါစေတော့။ အိမ်အငှားနဲ့ပဲ ဆက်နေမယ်

ဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရလှူလိုက်တယ်။

အဲတော့ မှတ်လိုက်ကြ။ အဲလိုဒါနပြုတိုင်းပြုတိုင်း ကုသိုလ်ပြုတိုင်းပြုတိုင်း ဇော (၇) ချက်။ ဇော (၇) ချက်မှာ စေတနာ (၇) ချက်စေတယ်။

အဲဒီဇော (၇) ချက်မှာ ပထမဇောစေတနာလေးက ဒီဘဝမှာကောင်းကျိုးပေးတယ်။ သတ္တမဇောစေတနာလေးက ဒုတိယဘဝမှာ ကောင်းကျိုးပေးတယ်။ အဆောက်အဦလှူတယ်ဆို အဆောက်အဦတွေပြန်ပေးတာပေါ့။ အလယ်ဇော (၅) ချက် စေတနာက တတိယဘဝကစပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်မရမချင်း လိုက်ပြီးတော့ ကောင်းကျိုးပေးတယ်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စေတနာက ထက်သန်ကောင်းမွန်လိုက်တာက ဒီဘဝမှာတင် သူတို့ကို ကောင်းကျိုးပေးတယ်။ အဲလိုနေရင်းနဲ့ ဒီဒကာကြီးက တစ်ခါတော့ မြစ်ကြီးနားမြို့က ဥပမာ-မြိတ်မြို့မှာဆိုရင် သိမ်တော်ကြီးဘုရားလိုပေါ့။ ဘုရားမှာ သူက မိုးကုတ်

ဝိပဿနာတရားကို ဟောပေးတယ်။

အဘွားကြီးတစ်ယောက်က သူ့တရားကိုနာပြီး တော့ အသိဉာဏ်တွေရှင်း တရားရသွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဝမ်းသာပြီးတော့ ငါ့အပါယ်တံခါးပိတ်အောင် ဟောပေးတယ်။ “ငါ့သားလေး မင်း ငါ့အပေါ်ကျေးဇူးကြီးတယ်။ အဘွားမှာ သားသမီးမရှိဘူး။ အဖွားနေတဲ့တိုက်နဲ့ခြံကို ငါ့သားကို ပေးပါတယ်။”

အဲဒါ ပန်းဒကာကိုတင်မြှင့်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်အမည်နဲ့ တိုက်နဲ့ခြံကို လွှဲပေးလိုက်တယ်။ အခု တိုက်တွေခြံတွေရသွားတယ်။ အဲဒါပထမဇောစေတနာ။ ဘာစေတနာလဲ (ပထမဇော စေတနာပါဘုရား) အေး... ဒီဘဝတင်ကောင်းကျိုးရသွားတယ်။ သူတို့ရဲ့ သတ္တမဇောစေတနာက သူတို့နောက်ဘဝကျရင်လည်း အဲလိုအဆောက်အဦးတွေ ရဦးမယ်။ အလယ်ဇော (၅) ချက် စေတနာက သူတို့နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း။ ရဟန္တာ မဖြစ်မချင်း လိုက်ပြီးတော့ ကောင်းကျိုးတွေပေးဦးမယ်။

ဒါကြောင့် အခုဒီက ကျောင်းအလှူရှင်မိသားစု
များလည်း ဝမ်းသာကြပေါ့။ ဒီအကျိုးတွေ ငါတို့ရမယ်ဆို
ပြီးတော့နော် (မှန်ပါဘုရား) အဲလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှတ်လိုက်စမ်း
လှူပရမတ္ထ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့် (လှူပရမတ္ထပါဘုရား)

နောက်တစ်ယောက် နန္ဒိယသူကြွယ်။ စီးပွားရေး
လည်းရှာတယ်။ ကုသိုလ်ရေးလည်းရှာတယ်။ အဲဒါနဲ့
နန္ဒိယ အရွယ်ရောက်လာတော့ မိဘနှစ်ပါးက အိမ်ထောင်
ချပေးချင်တယ်။

‘ငါ့သား မင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်’

‘အမေ အိမ်ထောင်မချနဲ့။ စိတ်ချင်းသဘော
ချင်းတူမှကောင်းတာ။ မတူရင်မကောင်းဘူး’

‘ဟာ... တူတာရှာမှာပေါ့ သားရယ်’

အဲဒါနဲ့ ရေဝတီဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို သူတို့
သွားပြီးတော့စပ်ကြတယ်။ ရေဝတီနဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း
တဲ့အခါ နန္ဒိယက ပြတ်ပြတ်သားသားပြောသတဲ့။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က လူ့ပြည်ကျတော့ ပြန်ဟော
တာ။ ‘မင်းတို့ကုသိုလ်လုပ်ကြနော်။ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရပ်ကွက်
က ဘယ်သူဟာ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်တစ်ပါးကို သရက်သီး
တစ်လုံးလှူတာနဲ့ နတ်ပြည်ရောက်သွားပြီ။ ဘယ်သူက
တော့ ယောက်ျားကို သည်းခံလို့နတ်ပြည်ရောက်တယ်’
အကုန်ပြန်ဟောတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ သဒ္ဓါ
တရားပို့ဖြစ်ကြတယ်။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ငရဲလည်းသွားသေးတယ်။
တန်ခူးကြီးတာကိုး။ ငရဲသွားပြီးရင်လည်း မေးတယ်။ ‘မင်း
က ဘာပြုလို့တုံး’ ဟာ . . . တပည့်တော်ကတော့ အရင်
ဘဝက ဂေါပကလူကြီးပါဘုရား’

‘ဘာလို့ ငရဲကျတုံး’

‘တပည့်တော် ဘုရားပစ္စည်းတွေ၊ ကျောင်း
ပစ္စည်းတွေ စားခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် ငရဲကျတာပါ
ဘုရား’။

လူ့ပြည်ကျတော့ ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုမှာ ဂေါပက

တွေ ငရဲရောက်နေပြီ။ ဘယ်ရပ်ကွက် တကယ်အတိအကျ
ဟောတာ။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဘယ်သူနားမည်နဲ့ပေါ့။
ဘယ်လိုစားခဲ့တယ်။ အခုငရဲမှာ။ ဒီလိုဟောတော့ ဂေါပက
တွေလည်း ကြောက်လန့်ပြီးတော့ လူကောင်းတွေဖြစ်ကုန်
တာပေါ့။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က အဲလိုပဲ နတ်ပြည်တက်သွား
တော့ ဗိမာန်ကြီးသွားတွေ့တယ်။ ပိုင်ရှင်နတ်သားနတ်
သမီးမရှိဘူးလေ။ အခြွေအရံတွေပဲရှိတယ်။ အဲတင် ရှင်
မောဂ္ဂလာန်ကမေးတယ်။ အခြွေအရံနတ်သမီးတွေပေါ့။

‘ဒီဗိမာန်ကြီး ဘယ်သူပိုင်တာလဲ’

‘အရှင်ဘုရား ပြီးခဲ့တဲ့ရက်က ကျောင်းရေစက်ချ
လှူတဲ့ နန္ဒိယသူကြွယ်ပိုင်တာပါ။ သူ့အတွက် ကြိုပြီးတော့
ဗိမာန်ပေါက်တာ’ တဲ့။

ဪ... အံ့ဩစရာပဲ။ အဲဒါ သူ လူ့ပြည်ပြန်
ရောက်တော့ ဘုရားကို သွားပြီးတော့မေးတယ်။

‘မြတ်စွာဘုရား လူ့လောကလူသားတစ်ယောက်
ဟာ ကျောင်းအလှူဒါန၊ အဆောက်အဦ ဒါနပြုပြီးတော့
အဲဒီအလှူရှင်မသေခင် နတ်ပြည်မှာ ဗိမာန်ပေါက်တယ်
ဆိုတာ ရှိပါသလားဘုရား’

ဘုရားကရှင်မောဂ္ဂလာန်ထက်အရင် မြင်တာပေါ့။

“မောဂ္ဂလာန် သင်ကိုယ်တိုင် နန္ဒိယသူကြွယ်ရဲ့
ဗိမာန်ကို တွေ့ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဘာလို့ မေးသလဲ”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“အေး . . . ဗိမာန်ပေါက်နိုင်တယ်”

အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဂါထာတစ်ဂါထာ
ဟောပါတယ်။ ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်လေးကတော့ . . .

ဒီအိမ်ကနေပြီးတော့ အဝေးထွက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ပေါ့လေ။ ပြန်လာလို့ရှိရင် အဝေးမှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြန်
လာရင်အိမ်သားတွေဟာ ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုသလိုပဲတဲ့။

လူ့ဘဝနေတဲ့ အခိုက်မှာ စီးပွားရှာသလို ဒါန၊
သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေကိုလည်း ရှာဖွေဆည်းပူးတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်များသေတဲ့အခါ နတ်ပြည်ရောက်လို့ရှိရင်တဲ့။

နတ်ပြည်က နတ်သားနတ်သမီးတွေဟာ အဝေးကပြန်လာတဲ့ မိမိတို့အိမ်သားမိသားစုတွေက ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုသလိုပဲတဲ့။ ကုသိုလ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နတ်ပြည်ရောက်ရင် နတ်သားနတ်သမီးတွေဟာ ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုတယ်ဆိုတဲ့ဂါထာကို ဟောတော်မူပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဆိုကြပါစို့။ သက်တမ်းကုန်တဲ့အခါမှာ သေလွန်တော့ နန္ဒိယသူကြွယ်က နတ်ပြည်ရောက်သွားတယ်။ ရေဝတီကကျန်ခဲ့တယ်။ ယောက်ျားသေတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကို ရေဝတီပိုင်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရေဝတီက အပြုံးနဲ့ သံဃာတွေကို နှိပ်စက်တယ်။ ‘နင်တို့ရဟန်းတွေကြောင့် ငါ့ယောက်ျားက ငါ့ကို မယားနေရာကနှုတ်ပယ်ပြီးတော့ ‘ကျွန်မ’ နေရာမှာထားတယ်။ နင်တို့ကို ကလဲ့စားချေမယ်’ ဆိုပြီးတော့ အလှူခံလာတဲ့ရဟန်းတွေကို ဆဲဆိုလွှတ်တယ်။

တောင်းစားတဲ့ သူတောင်းစားပုဂ္ဂိုလ်များကို ရိုက်

နှက်လွှတ်တယ်။ လူတွေကို ရဟန်းသံဃာတွေကို ကြည်ညို
ပျက်အောင်လုပ်တယ်။ ပထမတစ်ရက် ရဟန်းသံဃာတွေ
တကယ်ကို အိန္ဒြေရှိရှိနဲ့ ဘုန်းပေးပြီးတော့ကြွတယ်။ သူက
လူတွေအထင်မှားအောင် ထမင်းဟင်းတွေကို ကြမ်းပြင်
ပေါ်ပစ်ကြ၊ ညစ်ပတ်အောင်လုပ်ပြီးတော့ ဘေးကလူတွေ
ကိုခေါ်ပြတယ်။

‘တွေ့လား ကျွန်မယောက်ျားကိုးကွယ်တဲ့ ရဟန်း
သံဃာတွေ ဘယ်လောက်ညစ်ပတ်လဲ။ ဘယ်လောက်
အဆင့်အတန်းမရှိလိုက်သလဲ။ ကြည့်စမ်း တိရစ္ဆာန်တွေ
စားသလို စားသွားတာနဲ့ လူတွေကိုပြပြီး သူ့ဘက်ကပါ
အောင် လိမ်ညှာပြီးတော့ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့အိမ်မှာ
နန္ဒိယသေတဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တစ်
ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ ဒီလိုစုံတွဲမျိုးကို လင်နတ်သား
မယားသူသေကောင် လို့ခေါ်တယ်။

နောက်တစ်ခုက မယားနတ်သမီး လင်သူသေ
ကောင်။ မယားက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ

ဝါသနာပါတယ်။ လင်ကလုံးဝ ဝါသနာမပါဘူး။ မယားကသေရင် နတ်သမီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လင်ကတော့ အသေအကောင်ကြီးလိပ် ကုသိုလ်မတိုးဘူး။ အဲလိုစုံတွဲမျိုးကိုတော့ မယားနတ်သမီး လင်သူသေကောင် တဲ့။

တတိယမြောက်ကတော့ လင်သူသေကောင် မယားသူသေကောင်။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဘာသာရေးဝါသနာမပါဘူး။ ဒီလိုစားသောက်၊ ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုသေသွားကြ အပါယ်သွားကြတာပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး ကုသိုလ်တွေမတိုးလို့ လူသေကောင်နဲ့တူလို့ ဒီစုံတွဲမျိုးကိုတော့ လင်သူသေကောင် မယားသူသေကောင် တဲ့။

နောက်ဆုံး လင်နတ်သားမယားနတ်သမီး။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးညီလိုက်တာ သဒ္ဓါတရားချင်း အကြည်ညိုပုံချင်းတူကြတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ကုသိုလ်တွေလုပ်ကြတယ်။ နှစ်ဦးလုံးဟာ နတ်သား နတ်သမီးတွေ ဖြစ်ကြမှာမို့ လင်နတ်သား မယားနတ်သမီးလို့ခေါ်တယ်။

နန္ဒိယသူကြွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ လင်နတ်

သား မယားသူသေကောင်။ နောက်ဆုံးယောဂီတို့ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက ကြီးမားလွန်းအားကြီးတော့ ဝေဿ ဝဏ်နတ်မင်းကြီးက ဗာရာဏသီဘေးကလူတွေပါ သံဝေဂရအောင် ရတနာသုံးပါးကို ရေဝတီကဲ့သို့ မစော်ကားနိုင်အောင် မနှိပ်စက်နိုင်အောင်ဆိုပြီးတော့ စံပြအနေနဲ့ ငရဲချတော့မယ်။

အမှန်ကတော့ ငရဲကျမယ့် အကုသိုလ်ကံက ရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း သူငရဲကျတာကို တစ်ပြည်လုံးသိသွားစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဘီလူးကြီးများက ဗာရာဏသီပြည်ထဲမှာ လှည့်ပြီးတော့ တစ်မြို့လုံးကြားအောင် ဟစ်ကြွေးပါသည်။

ပရိသတ်များ ဒါ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ဖြစ်ရပ် ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင်ပြန်ဟောခဲ့တာ။ ဘယ်လိုဟစ်ကြွေးလဲဆိုတော့ ‘ဗာရာဏသီပြည်သူပြည်သားတို့ ရတနာသုံးပါးကိုစော်ကားတဲ့ ရေဝတီကို ဒီနေ့က နောက် (၇) ရက်မြောက်နေ့မှာ ဘီလူးများကိုယ်တိုင်လာပြီးတော့ အရှင်

လတ်လတ် ဘင်ပုပ်ငရဲကို ဆွဲပြီးတော့ချမယ်' လို့။

တစ်မြို့လုံးကြားအောင် ဟစ်ကြွေးသွားတယ်။
ရေဝတီလည်း ကြားသွားတော့ ကြောက်လိုက်တာ။ အဲဒီ
ကျတော့သူက ချမ်းသာတာကိုး။ (၇) ထပ်တိုက်ကြီးအ
ပေါ် ဆုံးထပ်တက်ပြီးတော့ ခေါ်လို့မရအောင် တံခါးပိတ်
နေတယ်။ ရပါမလား (မရပါဘူးဘုရား)

ယောဂီတို့ အပါယ်လေးဘုံဆိုတာ မရှိဘူးလား။
(ရှိပါတယ်ဘုရား) အကုသိုလ်မလုပ်ရင် ကျပါမလား။
(မကျပါဘူးဘုရား) အကုသိုလ်လုပ်ရင် တော့မကျဘူး
လား။ (ကျပါတယ်ဘုရား) အဲဒါယောဂီတို့အဖြေပဲ။

အခု ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိတယ်။ ပင်လယ်ကြီးရှိ
တယ်။ အဲဒီရေထဲကို မဆင်းရင် ရေနစ်စရာလိုသလား
(မလိုပါဘူးဘုရား) ရေထဲဆင်းမှနစ်မှာ။ ဒီအတိုင်းပါပဲ။
အပါယ်လေးပါးရှိတယ်။ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ အကု
သိုလ်လုပ်မှကျမှာ။ အကုသိုလ်မလုပ်ရင် မကျဘူး။ ဟုတ်
တယ်မဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား)

အခု ရေဝတီ အကုသိုလ်လုပ်တယ်လေ။ ကျရမှာပေါ့။ ဘီလူးတွေက ဆွဲမချလည်းကျမှာပဲ။ ဘီလူးတွေက ကျန်တဲ့လူတွေပါ သံဝေဂရစေချင်လို့ ဟစ်ကြွေးပြီးတော့ ကိုပြောတာ။ သူသေရင်ကျမှာပါပဲ။

သူလုပ်တဲ့အကုသိုလ်ကံက ချတာပါ။ အပေါ်ယံ
ကြည့်ရင်တော့ ဘီလူးတွေက ငရဲဆွဲချတယ်။ တကယ့်
အတွေးအခေါ်နဲ့ ကြည့်ရင်တော့ သူလုပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံ
က ဆွဲချတာပါ။

(၇) ရက်လည်းပြည့်ရော ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်
တာ ကောင်းကင်ကနေရောက်လာပြီးတော့ သူတို့တန်ခိုးနဲ့
တံခါးဖွင့်စရာမလိုဘူး။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး
ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အားလုံးမြင်ကြရတယ်။ ငရဲတန်းမချ
ဘူး။ နတ်ပြည်ခေါ်သွားတယ်။ ဘယ်ခေါ်သွားလဲ (နတ်
ပြည်ခေါ်သွားပါတယ်ဘုရား) သူ့ကိုလက်တွေ့ပြချင်လို့။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရောက်တော့ နတ်သမီး
တစ်ထောင်နဲ့ နတ်စည်းစိမ်တွေခံစားနေတဲ့ သ္မုယောက္ခိယား

နန္ဒိယကို ရေဝတီကမှတ်မိတယ်။ နတ်ပြည်ဆိုတာ ချမ်းသာအပြည့်။ စားချင်တာအကုန်စားလို့ရတယ်။ နတ်
ဩဇာဆိုတာလေ ဖြူဖွေးပြီး အိနေတာပဲတဲ့။ စားချိန်မှာ
စားလိုက်ရုံပဲ။

ရှာဖွေစရာမလိုဘူး။ နတ်ဩဇာစားမယ်ဆို
အနားရောက်လာ စားလိုက်ရုံပဲ။ ပြီးတော့ အညစ်အကြေး
စွန့်စရာမလိုဘူး။ လူတွေလို မိခင်ဝမ်းထဲမှာ ဆယ်လပျင်း
နေအောင်မနေရဘူး။

နတ်သမီးဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း (၁၈) နှစ်အရွယ်
ရောက်ပြီးသားပေါ့။ ဗိမာန်ပဒေသာပင်တွေ အကုန်ရှိပြီး
သား သွားဖြစ်တယ်။ ချမ်းသာတွေပြည့်လို့။ ဆင်းရဲချိန်
တစ်ချိန်မှမရှိဘူး။ တာဝတိံသာဆိုရင် လူသက်နဲ့ နှစ်
ပေါင်းသုံးကုဋေနဲ့ အနှစ်ခြောက်သန်းအသက်ရှည်တယ်။

အဲတော့ နတ်စည်းစိမ်တွေနဲ့ခံစားနေတာလည်း
မြင်ရော ရေဝတီက ဘေးကဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်ကိုပြော
တယ်။ ‘အဲဒါ ကျွန်မလူ့ဘဝက ယောက်ျားပဲ၊ ကျွန်မကို

နတ်ပြည်မှာထားခဲ့ပါ။

‘အောင်မာ . . . အခုမှ အကောင်းကြိုက်တယ်၊ နင်နဲ့မတန်ဘူး။ နင့်ကို သံဝေဂရအောင်ပြတာ၊ ကုသိုလ်ကံ ဟာ ကောင်းကျိုးပေးပြီးတော့ အကုသိုလ်ကံဟာ မ ကောင်းကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ နင့်ကိုခေါ်ပြတာ။ ဒီနေရာ နင့်နေရာမဟုတ်ဘူး’ တဲ့။

အဲဒီ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ခေါ်ပြပြီးတော့ ရေဝတီကို ဘင်ပုပ်ငရဲကို ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တယ်။ ဘင် ပုပ်ငရဲဆိုတာ အညစ်အကြေးတွေ ပိုးလောက်တွေအပြည့် ရှိနေတယ်။ ညစ်ညမ်းတဲ့အနံ့တွေလည်း ရှူရတယ်။ အော် ကလီဆန်စရာတွေပေါ့။ ပြီးတော့ ဘင်ပုပ်ငရဲမှာရှိတဲ့ ပိုး လောက်တွေက ရေဝတီရဲ့အသားတွေ ဖောက်ဖောက်စား တယ်။ သေလည်း မသေရဘူး။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရှိတယ်။ ငရဲတစ်ထပ်တစ်ထပ် မှာ ငရဲငယ် (၅) ထပ်ခြံရံတယ်။ ဘင်၊ ပြာ၊ လက်၊ သန်၊ ကြိမ်ပတ်ရံ။ ဘင်ဆိုတာ ဘင်ပုပ်ငရဲ၊ ပြာဆိုတာ ပြာပူငရဲ၊

ပြာတွေကပူနေတယ်။ အဲဒီပြာထဲထည့်လိုက်ရင် ခန္ဓာ
ကိုယ်က ကြေသွားတာပေါ့။

လက်ဆိုတာ လက်ပံတောငရဲ။ လက်ပံတောမှာ
အပင်ကြီးတွေရှိတယ်။ အပင်အောက်ထိုင်တာနဲ့ အပေါ်
ကလက်ပံပွင့်ရဲ့ အပွင့်တွေ၊ အရွက်တွေ၊ အသီးတွေဟာ
လက်နက်တွေချည်းပဲ။ ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊ ပေါက်ဆိန်တွေ
ဖြစ်လို့ အဲဒါပြုတ်ကျတော့ လက်တွေ၊ ခြေတွေ၊ ခေါင်းတွေ
ပြတ် အဲလိုခံရတာပေါ့။ ဒါက လက်ပံတောငရဲ။

သန်ဆိုတာ သန်လျက်ရွက်တောငရဲ။ သန်လျက်
ရွက်တောက အရွက်တွေက စိမ်းလို့နေတယ်။ ဒီတောထဲ
တိုးသွားတဲ့ငရဲသားတွေရဲ့ လက်တွေ၊ ခြေတွေ အကုန်
ဖြတ်ပစ်တာပဲ။ အဲဒါ သန်လျက်ရွက်တောငရဲ။ မသွားလို့
လည်းမရဘူး။

ကြိမ်ဆိုတာ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ။ အဲဒီချောင်း
ကြီးထဲမှာ ကြိမ်တွေရှိတယ်။ ရေဆာတယ်ဆိုရင် အဲဒီကြိမ်
ပိုက်ချောင်းထဲ ပစ်ချလိုက်တာပဲ။ အဲဒီကြိမ်တွေကလည်း

လက်ထိလက်ပြတ်၊ ခေါင်းထိခေါင်းပြတ်ပဲ။ ပြတ်လည်း
မသေရဘူး။ အသစ်ပြန်ဖြစ် အသစ်ပြန်ခံရတာပဲ။

အဲဒါက ငရဲကြီးတစ်ထပ်ကိုကျပြီးရင် အရံငရဲ
ငယ် (၅) ထပ်မှာ အဆစ်ထပ်ပြီးတော့ခံရပါတယ်။ အဲဒါ
ဃောဂီတို့ ဈေးဝယ်တဲ့အခါ အဆစ်မတောင်းဘူးလား။
(အဆစ်တောင်းပါတယ်ဘုရား) များများတောင်းထားကြ။
ငရဲကျရင်လည်း အဆစ်ပေးတယ်သိလား...။ ငရဲကြီး
ဘစ်ထပ်ပြီးရင် အဆစ် (၅) ထပ် (၅) ထပ်ပြန်ခံရတယ်။

အခုဒီသစ်ညီနောင်ဓမ္မရိပ်သာကြီးထဲမှာ တရား
စခန်းဖွင့်တာ သာမန်ကာလျှံကာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အပါယ်
ငရဲကို လုံးဝမကျစေတဲ့ တရားတွေပေးမှာ ဟုတ်လား။
(မှန်ပါဘုရား) အပါယ်မကျတာလောက် ဝမ်းသာစရာ
ကောင်းတာရှိရဲ့လား။ (မရှိပါဘူးဘုရား) အေး... ဒါ
ကြောင့် ဝိပဿနာတရားများကို စိတ်ပါလက်ပါနာကြ
နော်။ (မှန်ပါဘုရား)

ဘယ်တော့မှ ငရဲမသွားရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အပါယ်ငရဲမကျခြင်းအကျိုးငှာ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပြည်လုံး လှည့်ပြီးတော့ တရားပြပေးနေတာ။ ဦးဇင်း မြိတ်ရောက် ကတည်းက ပြောတယ်လေ။ ဦးဇင်းမှာ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ ပစ္စည်းလေးပါး မလိုပါဘူး။

ရန်ကုန်မှာနေလည်း ဒီဖျာတစ်ချပ်နဲ့အိပ်တာပဲ။ ကော့သောင်းမှာနေလည်း ဖျာတစ်ချပ်စာပဲ အိပ်တာပဲ။ မြိတ်မှာလည်း ဖျာတစ်ချပ်စာပဲ။ ဘာမှ မထူးပါဘူး ဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား) ဘာဖြစ်လို့မြိတ်ကိုလိုက်လာ တုံး?

အခုလို ဒကာ-ဒကာမများ အဲလိုအပါယ်ငရဲတွေ မသွားစေချင်ဘူး။ ဒီဝိပဿနာတရားတွေ သိရင်ဘယ် တော့မှ အပါယ်မကျတော့ဘူး။ ငရဲဘယ်တော့မှသွားရ တော့ဘူး။ အဲဒီငရဲကိုမသွားအောင် လုပ်ပေးတာကလည်း ဟောဒီဝိပဿနာတရားပဲရှိတယ်။

ဒါကြောင့် အပါယ်ငရဲမကျတာဟာ ပထမ နိဗ္ဗာန်။ ဘာနိဗ္ဗာန်တဲ့တုံး။ (ပထမနိဗ္ဗာန်ပါဘုရား) ဟို့... ရုပ်တွေနာမ်တွေမရှိ ချုပ်ပျောက် အဲဒါကကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အဲဒါ ရဟန္တာတွေသွားတဲ့ နိဗ္ဗာန်။

ယောဂီတို့ ပုထုဇဉ်ဘဝကနေပြီးတော့ သောတာ ပန်ဖြစ်ရင် ပထမခံစားရမှာ အဲဒါပဲ။ အပါယ်ဘယ်တော့မှ မသွားရတော့ဘူး။ ကဲ ဝမ်းသာစရာမကောင်းဘူးလား။ (ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်ဘုရား)

အဲဒါတရားသာသေချာနာ၊ သေချာရုံမှတ် ဘယ်တော့မှ အပါယ်မသွားဘူး။

ကြည့်စမ်း အခုတော့ ရေဝတီအပါယ်သွားရတော့မယ်။ ဘင်ပုပ်ငရဲနား ရောက်လာကြတာပေါ့။ သူသွားရမယ့်နေရာကျတော့ အိုး... ပုပ်စော်တွေက နံနေတာပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဒီမှာခံတဲ့ငရဲကြီးကိုး။

အဲဒီကျမှ ရေဝတီက ငိုပြီးတော့တောင်းပန်တယ်။ ‘ကျွန်မကို ပြန်ပြီးတော့ လူ့ပြည်ပို့ကြပါ။ ကျွန်မ

ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်ပါတော့မယ်။ ကုသိုလ်တွေလုပ်
ပါတော့မယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ကြပါ' တောင်းပန်တယ်။

ဘယ်ရတော့မတုံး။ သူ့အကုသိုလ်က များနေပြီ
လေ။ အဲဒီမှာတင် ရေဝတီရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘီလူးကြီး
နှစ်ကောင်ကကိုင်ပြီးတော့ ဘင်ပုပ်ငရဲထဲ ပစ်ချလိုက်တာ
ပေါ့။ အခုထိ ဘင်ပုပ်ငရဲမှာခံနေရတယ်။ အကုသိုလ်
မကုန်မချင်းမလွတ်သေးဘူး။ နှစ်ပေါင်း ၂၅၄၈ နှစ်ရှိပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဒကာ-ဒကာမတို့ ဒီလင်မယားနှစ်
ယောက်ကိုကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် တစ်ယောက်က ဆန်လမ်း၊
တစ်ယောက်က စုန်လမ်းနော် (မှန်ပါဘုရား)

စုန်လမ်းဆိုတာ မလွယ်ဘူးလား။ (လွယ်ပါတယ်
ဘုရား) လွယ်တယ်။ မျှောလိုက်ရုံပဲ။ အပါယ်ငရဲကလွတ်
တယ်။ အရက်သောက်ဖို့လွယ်တယ်။ အပျော်အပါးလိုက်
စားဖို့လွယ်တယ်။ လောင်းကစားလုပ်ဖို့ လွယ်တယ်။ သူ
များဥစ္စာခိုးဖို့လွယ်တယ်။

မကောင်းတာလုပ်ရတာ ဘာမှမပင်ပန်းဘူး။
လုပ်တဲ့လူလည်းပေါတယ်။ အခု ဒုလ္လဘများ ဒီတရား
လေး သေချာမှတ်သွားကြ။ စုန်လမ်းမလိုက်ကြနဲ့။ အပါယ်
ငရဲကျတော့လည်း လွယ်တယ်။ အပါယ်ငရဲမှာ အများကြီး
ပဲ။

အေးနတ်ပြည်တို့ နိဗ္ဗာန်တို့ကျတော့ရောက်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်နည်းပြန်ရော။ ဆန်လမ်းလေ ပင်ပန်းတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ဆန်လမ်းကို ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ကြဟုတ်လား။
(မှန်ပါဘုရား)

ကဲ... လင်္ကာလေးဆိုကြည့်။

‘စုန်လမ်း ဆန်လမ်း ဤနှစ်လမ်း

ခွဲခြမ်းသိပြီးသော်။

စုန်လမ်းမလိုက် ဆန်လမ်းလိုက်

အကြိုက်မှန်စေသော်။

စုန်လမ်းလိုက်က အပါယ်ကျ

ဆန်က နိဗ္ဗာန်နော်’

အေး...လမ်းနှစ်လမ်းရှိတယ်။ တစ်လမ်းက စုန်လမ်း။ နောက်တစ်လမ်းက ဆန်လမ်း။ စုန်လမ်းလိုက်ရင်တော့ အပါယ်လေးပါးလားကြလိမ့်မယ်။ ဆန်လမ်းကိုလိုက်ရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာထိခံစားရလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီးတော့ စိတ်အလိုကို လုံးဝမလိုက်ကြပါနဲ့။ ဆန်လမ်းကိုလိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြစေချင်တယ်။ ဒါ ဦးဇင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ယောဂီများလည်း ဒီလိုပဲ။ ကြိုးစားခဲ့ကြရတာပါနော်။

မကြိုးစားဘဲနဲ့တော့ ဆန်လမ်းမရောက်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကြိုးစားခဲ့သမျှ ကောင်းကျိုးဆိုတာ ကိုယ်ပဲခံစားကြရတာပါ။ ဆန်လမ်းကို ကြိုးစားကြပြီဆိုရင်လည်း ယောဂီတို့ရေ ဆုတောင်းမှန်ဖို့လိုတယ်။

ဒါနပါရမီပြုကြပြီဆိုရင်လေ တကယ်ဆုတောင်းရမှာက နိဗ္ဗာန်။ ဆုတောင်းရမှာ ဘာပါလိမ့်။ (နိဗ္ဗာန်ပါဘုရား)။ နိဗ္ဗာန်ပဲ ယောဂီတို့။ အေး လူချမ်းသာ နတ်ချမ်း

သာတွေ တောင့်တမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီဒါနမျိုးဟာ ပါရမီ
မထိုက်တော့ဘူး။ မှတ်သွားကြနော်။ (မှန်ပါဘုရား)

အေး... နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရပါစေလို့ ဆုတောင်း
ပြီးတော့ ပြုတဲ့ဒါနကျတော့ ပါရမီထိုက်တယ်။ ဆိုလိုတာ
ကတော့ ဒါနတိုင်း ပါရမီမထိုက်ဘူး။ ဒါနတိုင်း ပါရမီ
အမည်မရဘူး။

ဘယ်လိုဟာမျိုးက ပါရမီထိုက်သလဲဆိုရင် ဘာ
မှမလိုချင်ဘဲနဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ ပေးကမ်းလှူဒါန်းရင် ပါရမီထိုက်တယ် ဟုတ်လား။
(မှန်ပါဘုရား)

လူသိများချင်တယ်။ နာမည်ကြီးချင်တယ်။
နောင်ဘဝချမ်းသာချင်တယ်။ ကျော်ကြားချင်တယ်ဆိုတဲ့
စိတ်တွေပါရင် အဲဒီဒါနဟာ ပါရမီမထိုက်ဘူးတဲ့။ ရိုးရိုး
ဒါနပဲဖြစ်တယ်။

ပါရမီထိုက်တဲ့ဒါနနဲ့ ပါရမီမထိုက်တဲ့ဒါန ဘာကွာ
လဲတဲ့။ ပါရမီမထိုက်တဲ့ဒါနက သူလိုချင်တဲ့ လူချမ်းသာ

နတ်ချမ်းသာတော့ပေးတယ်။ သို့သော် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ
မပေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ? သူကဒါနပြုကတည်းက ငါ
ကောင်းစားဖို့ဆိုတာ ပါလာတယ်။

ငါ ဆိုတာက အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
ကောင်းစားဖို့က လောဘ။

ဒိဋ္ဌိနဲ့လောဘ ဦးဆောင်တဲ့အတွက်ကြောင့်
သူ့ရဲ့ဒါနဟာ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာပဲပေးတယ်။
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမပေးဘူး။

ပါရမီထိုက်တဲ့ဒါနကျတော့ သူကစလှူကတည်း
က အိုး... အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော ကိုယ့်အ
တွက် ဘာမှမလိုဘူး။ ဘာမှဆုမတောင်းဘူး။ သူ ဆု
တောင်းရင်လည်း နိဗ္ဗာန်ပဲပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အတုံးအခဲ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိလေသာ ကုန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတာနဲ့
အတူတူပါပဲ။ ကိလေသာကုန်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာ။

ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်းပြီးတော့ ပြုတဲ့ဒါမျိုး
ကျတော့ ပါရမီထိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ဒါနဟာ လူချမ်းသာ

နတ်ချမ်းသာလည်းပေးသလို ငါကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့
ဒိဋ္ဌိနဲ့ လောဘမပါတဲ့အတွက်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ
လည်း ပေးတယ်။

ဒါကြောင့် ဒကာ-ဒကာမများက ဒါနပြုတဲ့
အခါမှာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဆုတောင်းတတ်ဖို့လိုတယ်။
ဆုတောင်းတတ်ရင် ယောဂီတို့ရေ လှူဖွယ်ဝတ္ထုက များ
စရာ ကောင်းစရာ မလိုဘူးဗျာ။ စေတနာကောင်းဖို့ပဲ
လိုတယ်။ ဘာကောင်းဖို့လိုလဲ။ (စေတနာကောင်း
ဖို့လိုပါတယ်ဘုရား) စေတနာကောင်းဖို့လိုတယ်။

ဥပမာတစ်ခုပေးကြပါစို့။ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိ
တော်၊ ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ်မှာ ဆိုထားတာရှိတယ်။ အဲဒါ
ဘာလဲ? အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် (၁၄) ယောက်ရှိတယ်။

တိရုစ္ဆာန်

သီလမရှိသောလူမိုက်

သီလရှိသော လူသူတော်ကောင်း၊

သာသနာပအခါ ကိလေသာကင်းကောင်း

ကျင့်သော ရသေ့။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်၊

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါခေါ် ဘုရားငယ် (သိခြားဘုရား)

သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓဘုရားရှင်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် (၁၄) ဦးမှာ တိရစ္ဆာန် တစ်
ကောင်ကောင်ကို ကျွေးမွေးလှူဒါန်းလိုက်ရင် ဘဝတစ်ရာ
ချမ်းသာတဲ့ကောင်းကျိုးတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်က
ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးကအစာကျွေးရင် အစာခွက်လေး
သေချာပြောင်အောင်ဆေးပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို
ကျွေးသလို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိရှိသေသေ ကျွေးရတယ်။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကျွေးတိုင်းကျွေးတိုင်း ဘဝ
တစ်ရာချမ်းသာတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ့ရသွားတယ်။ တစ်ခါ
သီလမရှိတဲ့လူမိုက်ကိုလည်း ကျွေးပါ။ သူ့ကိုကျွေးရင် ဘဝ
တစ်ထောင် ချမ်းသာတဲ့ကောင်းကျိုးတွေ့ရတယ်။

သီလရှိတဲ့ လူသူတော်ကောင်းကိုကျွေးရင် ဘဝ

တစ်သောင်းချမ်းသာတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေရတယ်။ သာသနာပမှာ ကိလေသာကင်းအောင် ကျင့်သောရသေ့ကိုကျွေးလှူရင် ဘဝပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းချမ်းသာတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေရတယ်။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ် (၈) ယောက်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါခေါ် ဘုရားငယ်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဒီ (၁၀) ဦးမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုပင်လှူလှူ ဘဝပေါင်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ချမ်းသာမယ်လို့ ငါဘုရား မဟောနိုင်ဘူးတဲ့။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းသံဃာများဟာ သောတာပန်အရိယာတဲမှာပါတယ်လို့ မှတ်ခဲ့။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် (၁၄) ဦးရှိတဲ့အထဲမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလေ အကျိုးကြီးတဲ့ဟာကိုရွေးလှူဖို့ စိတ်နဲ့ဟောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အကျိုးကွာခြားပုံကို သိစေချင်လို့ဟောတာဖြစ်ပါတယ်။

ယောဂီတို့အနေနဲ့ အကျိုးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရွေးမယ်ဆိုရင် လောဘပါသွားမယ်။ အဲလိုမရွေးရဘူး။ ပုံစံလေး

ပြမယ်။ ပါရမီထိုက်သောဒါနနဲ့ မထိုက်သောဒါန ရှင်းသွား
အောင်။

အခု ယောဂီတို့ရှေ့မှာ သာသနာပမှာ ဈာန်ရ
နေတဲ့ ရသေ့တစ်ယောက်တွေ့နေပြီ။ တစ်ခါ ဟိုဘက်မှ
လည်းပဲ ခွေးလေးတစ်ကောင်ဟာ အစာငတ်ပြီးတော့
လမ်းဘေးမှာလွဲနေတယ်။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်တွေ့
ပြီ။

ဈာန်ရတဲ့ ရသေ့ကိုလှူရင် ဘဝကုဋေတစ်သိန်း
ချမ်းသာမယ်။ အစာငတ်ပြီးတော့လဲနေတဲ့ ခွေးလေးကို
ကျွေးလျှင် ဘဝတစ်ရာချမ်းသာမယ်။

စီးပွားအတွက်တွက်မယ်ဆိုရင်တော့ ရသေ့ကို
လှူချင်စိတ်တွေ မပေါ်နိုင်ဘူးလား။ (ပေါ်နိုင်ပါတယ်
ဘုရား) လူအများစုဟာ အဲဒီရသေ့ကို ပုံလှူကြတယ်တဲ့။
ဘဝကုဋေတစ်သိန်းချမ်းသာချင်တာလေ။ ခွေးကျွေးရင်
ဘဝတစ်ရာပဲချမ်းသာမယ်ဆိုတော့ သိပ်မလှူချင်တော့
ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ယောဂီတို့က ဘဝကုဋေတစ်သိန်းချမ်းသာကိုပဲ ယူမယ်ဆိုပြီးတော့ ငတ်ပြီးတော့လဲနေတဲ့ ခွေးလေးကိုတော့မကျွေးဘဲနဲ့ ဈာန်ရတဲ့ ရသေ့ကိုသွားပြီးတော့ လှူလိုက်မယ်ဆိုရင်တဲ့ ယောဂီရဲ့ဒါနဟာ ပါရမီမထိုက်သောဒါနဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဒါနလဲ။ (ပါရမီမထိုက်သောဒါနပါဘုရား) ပါရမီမထိုက်တော့ဘူး။ အဲဒီဒါနဟာ နိဗ္ဗာန်မပို့တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ငါကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့လောဘပါသွားလို့ပဲ။ (မှန်လှပါဘုရား)

သူလိုချင်တဲ့ ဘဝကုဋေတစ်သိန်းချမ်းသာတဲ့ ကောင်းကျိုးတော့ရတယ်။ နိဗ္ဗာန်မရောက်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်မရောက်ရင် အို၊ နာ၊ သေ၊ ဒုက္ခတွေ ကင်းပျံ့မလား။ (မကင်းပါဘူးဘုရား)။ ဒါ အဖြေပဲ။

အဲဒီမှာ ဪ... အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော ဟိုမှာက ပိုနေတာ၊ မလိုဘူး။ ဒီမှာလိုနေတဲ့ အစားမစားရရင်သေမယ့် ခွေးလေးပဲလှူမယ်ဆိုရင်လဲ ယောဂီတို့ရဲ့ဒါနဟာ ပါရမီထိုက်သောဒါန။ ဘာဒါနလဲ?

(ပါရမီ ထိုက်သောဒါနပါဘုရား)

ငါကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့ ငါဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိလည်း မပါဘူး။ ကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့လောဘလည်း မပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီဒါနရှင်ဟာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ လူချမ်းသာနတ်ချမ်းသာလည်းခံစားရသလို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလည်း ရောက်တယ်မဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ကစ ယောဂီများသည် ဆန်လမ်းကိုလိုက်ပြီးတော့ ဒါနပြုတဲ့အခါမှာ ပါရမီထိုက်တဲ့ဒါနဖြစ်အောင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တကယ်လိုတဲ့နေရာကို ရွေးပြီးတော့ လှူတတ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)

- သဘောထားသေးသိမ်သောသူသည်
 သူတစ်ပါးကို အပြစ်သာ မြင်လေ့ရှိ၏။
- သဘောထားပြည့်ဝသော သူများကား
 မိမိအပြစ်ကိုသာ မြင်လေ့ရှိ၏။
- သဘောထားအပြည့်ဝဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များကား
 မည်သူ့ကိုမှ အပြစ်မမြင်တော့။

မေတ္တာဝင်း-ရွှေပြည်သာ

ရွှံ့ညွန့်သည် ရေကြောင့်ဖြစ်၏။
ရေကြောင့်ဖြစ်သော ရွှံ့ညွန့်ကို
စင်ကြယ်စေလိုလျှင်
ရေဖြင့်ပင် ပြန်လည်ဆေးကြောရ၏။
ထို့အတူ လောဘ၊ ဒေါသ စသော
ကိလေသာများသည် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်၏။
စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော လောဘ၊ ဒေါသစသော
ကိလေသာများ စင်ကြယ်စေလိုလျှင်
စိတ် (ဝိပဿနာ)ဖြင့်ပင်
ပြန်လည်ဆေးကြောရ၏။
မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ

2009

အရှင်ဇေန

(မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၁ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၇ ခုနှစ်၊
 တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၃ ရက်၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့နယ်၊ ကျောက်ဖြူတောင်ကျေးရွာ
 သစ်ညီနောင်ဓမ္မရိပ်သာအတွင်းမှာ ကျင်းပပြုလုပ်အပ်တဲ့ ဝါတွင်းတရားစခန်း
 ည ၈ နာရီတရားစခန်းမှာဟောကြားအပ်သော

“သစ္စာလေးပါးတရား (အပိုင်း ၁)”

ဘာတရားတော်။

(သစ္စာလေးပါးတရားတော်ပါဘုရား)

အင်မတန်မှ အရေးကြီးပါတယ်။ စခန်းဝင်တဲ့ ယောဂီများလည်း ဒီသစ္စာလေးပါးတရားကို
 နာဖို့အတွက် အခြေခံရအောင် တစ်နေ့လုံး ဒီမှာလေးကြိမ်တိတိ ဝိပဿနာအခြေခံဖွင့်ပေးထားတာဟာ
 အကြောင်းရှိတယ်။ ညပိုင်းဟောတဲ့သစ္စာလေးပါးတရားကို ယောဂီတို့ နာနိုင်တဲ့နားရှိအောင် အဲဒီအခြေခံ
 တွေကို ပြည့်စုံအောင် ဟောပေးနေတာပေါ့။

သစ္စာလေးပါးဆိုတာ အခြေခံ ပညတ်ပရမတ် ရုပ်နာမ်လောကမှ မသိရင် နားမလည်ဘူး။ အဲဒါ
 တွေ သိသွားမှ ဒီတရားကို နားလည်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် စကားလုံးက ကြီးပြီးတော့ နားက သေးနေရင် မဆုံး
 ဘူးဖြစ်တတ်တယ်။

သစ္စာလေးပါးတရားဆိုတာ စကားလုံးတွေဟာ အကြီးဆုံးတရားပေါ့။ အဲဒါ ကိုယ်က ရုပ်နာမ်ပညတ်
 ပရမတ်မှ မသိရင် နားကသေးနေရင် ဘယ်လိုမှ မဆုံးဘူး။ နားမလည်ဘူး။ သစ္စာကို နာနေကျနားများက
 ကျယ်တယ်။ စကားလုံးက သေးရင်လည်း မနဲ့ပြန်ဘူး။ ရိုးရိုးလေးပြရုံနဲ့ သစ္စာလေးပါးတရား နာနေကျ
 နားများက မနဲ့ဘူး။ အားမရဘူး။

အခု ပရိသတ်ကို သစ္စာလေးပါးတရားဟောပေးဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ဟောချိန်ရောက်လို့ ဟောတာ၊
 တရားဆိုတာ သူ့အချိန်နဲ့သူ ကြည့်ဟောရတယ်။

အဲဒီတော့ သစ္စာလေးပါးကို မသိရင်မှတ်လိုက်။ “အန္တပုထုဇဉ်” လို့ခေါ်တယ်။ ဘာလို့ခေါ်တယ်။
 (အန္တပုထုဇဉ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား)။

မြန်မာလိုဆိုရင် “အကန်းပုထုဇဉ်”တဲ့။ ကန်းနေတဲ့ ကိလေသာတုံးကြီးလို့ ပြောတာ။ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ
 မြေထုမက များစွာသော ကိလေသာတွေ ဖြစ်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပုထုဇဉ်။ ကိလေသာတွေက ပေါ်တဲ့
 ကြားထဲ ကန်းလိုက်သေးတယ်တဲ့။ မံသလို့ခေါ်တဲ့ အသားမျက်စိကန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်
 မျက်စိကန်းတာ။ သိပ်အရေးကြီးတယ် ပရိသတ်များ။ အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်မျက်စိကန်းလို့ အန္တပုထုဇဉ်
 ဖြစ်ပြီဆိုရင်လေ ဥပမာလေးနဲ့ ပြောရရင် မျက်စိကန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရမ်းပြီးတော့လမ်းသွားရင် ကောင်းတဲ့
 လမ်း၊ ဆိုးတဲ့လမ်း နှစ်လမ်းလုံး မရောက်ဘူးလား။

(ရောက်ပါတယ်ဘုရား။)

ရောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုးလမ်းတဲ့လမ်း မကောင်းတဲ့လမ်းကို အရောက်များလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်
 လို့လဲ ဆိုတော့ သဘာဝကိုက ဆိုးတဲ့လမ်းနဲ့ ကောင်းတဲ့လမ်း ဘယ်လမ်းကများလဲ။

(ဆိုးတဲ့လမ်းက များပါတယ်ဘုရား။)

အဲဒါသဘာဝပဲ။ ဟိုလူစိတ်ဟာ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်မှာ ပျော်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့က ရှင်းပြခဲ့
 တယ်။ ဥပုသ်နေ့က အပါယ်ကျတဲ့ဘဝတွေကများ။ မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တဲ့ဘဝတွေကများတော့
 ဒီစိတ်က မကောင်းတာပဲ ပျော်တယ်။ မကောင်းတာပဲလုပ်ချင်တယ်။

အဲဒီတော့ အကန်းပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရမ်းသွားရင် ကောင်းတဲ့လမ်း ဆိုးတဲ့လမ်း နှစ်လမ်းလုံးရောက်နိုင်တယ်။ သို့သော် ကောင်းတဲ့လမ်း ရောက်ရင်ခဏပဲ၊ ဆိုးတဲ့လမ်းကျတော့ ပိုရောက်တယ်၊ ပိုကြာတယ်၊ ပုံစံလေးပြမယ်။ ဘုရားလက်ထက်က ကောသလမင်း၊ ဘယ်သူတဲ့လဲ။

(ကောသလမင်းပါဘုရား)။

အဲဒါ အန္ဓပုထုဇဉ်ကြီး၊ ဟာ . . . ဆရာတော်ရယ် ပြောရက်လိုက်တာ၊ ဘယ်နှယ့်၊ ကောသလမင်းကြီးကော မလ္လိကာဒေဝီခေါ်တဲ့ မိဖုရားကြီးကော မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အနီးကပ် ပစ္စည်းလေးပါး အလှူရှင်တွေ မဟုတ်လားဘုရား၊ အဲဒါ ဒေဝီခေါ်တဲ့ မိဖုရားကြီးကော မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အနီးကပ် ပစ္စည်းလေးပါး အလှူရှင်တွေမဟုတ်လားဘုရား၊ အဲဒါ ဆရာတော်က အန္ဓပုထုဇဉ် ပြောတာဟုတ်ပါ့မလား၊ ဟုတ်တယ်၊ သစ္စာလေးပါး ဘာမှမသိဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ အဲဒီတော့ အန္ဓပုထုဇဉ်ဖြစ်တဲ့ ကောသလမင်းကြီးဟာ အကန်းတစ်ယောက် လမ်းသွားသလို ရမ်းလုပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်လည်း လုပ်မိတယ်၊ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်လည်း လုပ်မိတယ်၊ ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်လေး တစ်ခုလောက်ပြောမယ်၊ ပုထုဇဉ်အကန်းဆိုတာ ရမ်းလုပ်တာလေ။ ဘာကိုသူလုပ်မိသလဲဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားသာသနာမှာ ဘယ်သူမှ မမီနိုင်တဲ့ အသဒိသဒါနတဲ့၊ ပါဠိလို၊ မြန်မာလိုဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ ဆွမ်းဒါနပွဲကြီး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘယ်လောက်အထိ သူ့ဆွမ်းကျွေးပွဲဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်သလဲဆိုရင် ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ ရဟန်းအပါး ၅၀၀ ကိုလေ ဆင်အကောင် ၅၀၀ ကယပ်တောင်တွေခပ်၊ ထီးတွေမိုးပြီး ကြိုဆိုကြရတယ်၊ အဲဒီခေတ်က ဒီခေတ်လို ရေမွှေးတွေဘာတွေ မရှိဘူး၊ ဆွမ်းစားတဲ့ရဟန်းသံဃာများ နံ့သာဖြူသနပ်ခါးနံ့ ကလေးတွေ မွှေးနေအောင် ဂန္ဓာရုံအနံ့လေးတွေ လှူတဲ့အနေနဲ့ပေါ့။

နံ့သာဖြူသနပ်ခါးတွေကို အမျိုးသမီးငါးရာက သွေးရတယ်၊ ကျွက်ပြင်မှာ၊ သွေးပြီးတော့ ဆွမ်းကပ်မယ့် မဏ္ဍာပ်ရဲ့အလယ်မှာ၊ တူးထားတဲ့ ရေကန်ကြီးထဲမှာ နံ့သာဖြူလှေကြီးထဲကိုပေါ့၊ သွေးထားတဲ့ နံ့သာဖြူတွေ လောင်းထည့်ပြီးတော့ အနံ့တွေက ဆွပေးတယ်၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြမယ့် ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာများဟာ နံ့သာဖြူနံ့လေးတွေ မွှေးပြီးတော့နေတာ၊ ဒါ မလ္လိကာရဲ့ အကြံလည်းပါတယ်၊ ဟို. . . ကျွေးလိုက်မွှေးလိုက်တဲ့ အစားအသောက်တွေကလည်း ပြည်သူပြည်သားတွေကလည်း ဘယ်သူမှ မမီတော့ပါဘူး။ အမှန်ကတော့ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားနဲ့ ဘုရင်နဲ့ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကျွေးပြိုင်နေကြာ၊ ဘယ်သူက ပြည့်စုံသလဲဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရင်ကနိုင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတွေကနိုင်၊ အဲဒါ ဘုရင်ကနိုင်ချင်တော့ မိဘုရားကြီးဆီ အကြံတောင်းပြီးတော့ လှူလိုက်တာ နိုင်သွားတယ်၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေ သူ့မိအောင် မလှူနိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီတစ်ရက်တည်း ဆွမ်းကပ်တာ ၁၄ ကုဋေကုန်သွားတယ်၊ ဘယ်လောက်တဲ့လဲ။

(၁၄ ကုဋေပါ ဘုရား)။

အေး လှူလိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ အေး အဲဒါကြည့်ရင်တော့ ယောဂီတို့က လှူလိုက်တာ တော်မှချည်လား၊ ချီးမွမ်းတာ မစောနဲ့ဦး၊ အန္ဓလေ၊ ကောသလမင်းက အန္ဓပုထုဇဉ် အကန်း ရမ်းလုပ်တာ တည့်သွားတာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့တည့်သွားတာ၊ ပုထုဇဉ်စိတ်ဟာဖြင့် ကောင်းမှုမှာ ပျော်သလား၊ မကောင်းမှုမှာ ပျော်သလား။ (မကောင်းမှုမှာပျော်ပါတယ်ဘုရား)။

အေး. . . ပုထုဇဉ်စိတ်ကမကောင်းမှာ ပျော်တာ၊ ကောင်းတာပျော်ရင် ခဏပဲ၊ အခုလို သူလှူတာ ကလေ၊ ဘုရား အမှူးရှိတဲ့သံဃာတော်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါစေဆိုတဲ့ စေတနာက နည်းနည်းပါ၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေထက် သာအောင်လှူမယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးချင်တဲ့ လောဘက ပိုများပါတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်ကျတော့ပေါ်တုန်းတဲ့။

ကြည့်. . . သူ့မကောင်းတဲ့ အကွက်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ အဲ သူ့မှာ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီစစ်သူကြီးမှာ သား ၃၂ ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ခါတော့ တိုင်းပြည်တွင်းက တရားသူကြီး အမတ်တွေက မတရားသဖြင့် အမှုတွေ စီရင်ကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီမတရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခံရတဲ့ အမှုသည်က မကျေနပ်လို့ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို သွားပြီးတော့ တိုင်တယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ စစ်သူကြီးက တရားခွင့်ရောက်လာပြီးတော့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးတော့ မှန်တဲ့ဘက်ကို အနိုင်ပေးလိုက်တယ်။ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးက ကောင်းချီးပေးကြတာပေါ့။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး တော်တယ်။ တရားသဖြင့် အနိုင်ပေးတယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဘုရင်က ကြားသွားတော့ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးက လိုလားနှစ် သက်မှတော့ စစ်သူကြီး ရာထူးအပြင် တရားသူကြီး ရာထူးလည်း ယူစေဆိုပြီးတော့ ပေးလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး။ ရာထူးပြုတ်သွားတယ်။ တရားသူကြီး။

အမတ်တွေက ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို မကျေနပ်တော့ ဘုရင်ထံ ကုန်းချောတယ်။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးက အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်အောင် ကြံစည်နေပါတယ်။ အဲဒါ ယုံတယ်။ အန္ဓုပုထုဇဉ်ဖြစ်တဲ့ ကောသလမင်းကြီးက ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒါ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနဲ့ သား ၃၂ ယောက်ကို ခေါင်းဖြတ်ပြီးတော့ သတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သတ်လိုက်ကြတယ်။ ပါဏာတိပါတာကံ ဘာကံလဲ။

(ပါဏာတိပါတာကံပါဘုရား)။

မှတ်ထား။ မန္ဓုပုထုဇဉ်ဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ကုသိုလ်လည်း လုပ်တယ်။ အကုသိုလ်လည်း လုပ်တယ်။ အဲဒါ အန္ဓုပုထုဇဉ်။ ယောဂီတို့ သောတာပန် မတည်ရင်နေ၊ ကလျာဏပုထုဇဉ်တဲ့။ ရုပ်တွေ နာမ်တွေ နားလည်တဲ့ သူတော်ကောင်းပုထုဇဉ်အဖြစ် ရောက်သွားရင်လေ။ မကောင်းတာ မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ အန္ဓုပုထုဇဉ်ကတော့ မကောင်းတာလည်း လုပ်တယ်။ ကောင်းတာလည်း လုပ်တယ်။

စိတ်ရဲ့သဘောက မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ ပျော်တဲ့အတွက်ကြောင့် မကောင်းတာ ပိုလုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါ သူ့အကုသိုလ်ကံ။ ဒါကို ထားလိုက်ပါဦး။ အဲဒါထက်ကြီးတဲ့အကုသိုလ်ကံ ဆက်ပြောရအောင်။ အဲ တစ်ခါတော့ တိတ္ထိဆရာကြီးတွေက မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေက သစ္စာလေးတရား တွေကို ဟောကြားပြသနိုင်တော့ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတွေအားလုံးက ကြည်ညိုကြတယ်။ ကိုး ကွယ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးပေါများတာပေါ့။

အဲဒီလို သူတို့ သီလ သမာဓိ ပညာကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါး ပေါများတာကို တိတ္ထိဆရာကြီးတွေက အဲဒီလို မထင်ဘူး။ ဒါဇေတဝန်ကျောင်း ဆောက်တဲ့မြေနေရာဟာ ကောင်းတယ်။ မြေနေရာကောင်းလို့သာ လျှင် ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတွေ ဘုန်းကြီးတာ။ အဲဒီတော့ ငါတို့ရဲ့ တိတ္ထိကျောင်းကိုလည်း ဇေတဝန် ကျောင်းနားမှာ ကပ်ပြီးတော့ဆောက်ရရင် ငါတို့လည်း ဘုန်းကြီးမှာပဲ။ အဲလို စဉ်းစားပြီးတော့ တစ်ခါ တည်း ကောသလမင်းကြီးထံသွား။ ငွေတစ်သိန်းလာဘ်ထိုးပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ဇေတဝန်ကျောင်း ဘေးမှာ သူတို့ကျောင်းဆောက်ခွင့်တောင်းတယ်။ ကဲ ပရိသတ်များ။ ကောသလမင်းကြီးနေရာမှာနေပြီး တော့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဟို ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတွေက ရဟန္တာကများတယ်။ သူတော်ကောင်းတွေ ဆိုတာ ဆူညံမှုကို ကြိုက်သလား။ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကြိုက်သလား။

(တိတ်ဆိတ်မှုကိုကြိုက်ပါတယ်ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် အခုလို ရိပ်သာထဲ ရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံးဟာ ဘယ်တော့မှ စကား ကျယ်ကျယ် မပြောနဲ့သူတော်ကောင်းမှန်သမျှဟာ တိတ်ဆိတ်မှုကိုပဲ ကိုပဲကြိုက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ယောဂီ တို့ အထူးသတိပြုပါ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ရောက်ရင် ဘယ်တော့မှ စကားမပြောပါနဲ့။ ဘေးပုဂ္ဂိုလ်ကို သွားအနှာက်အယှက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ အများကြီးပဲ။ ဪ အကွက်နဲ့ သမာဓိမပျက်ပါစေနဲ့။

တစ်ချို့က ကိုယ့်နေရာမှာလည်း တရားရှုမှတ်နေကြတာ။ အဲဒါ ကိုယ်ကစကားတွေနင်းကန် လျှောက်ပြောတော့ ဟိုမှာ တရားအရှုပျက်သွားတော့ သူများရဲ့ တရားကို အန္တရာယ်ပြုရာ ရောက်တယ်။ အပြစ်သိပ်ကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် စကားမပြောနဲ့။ အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေရဲ့ အနီးမှာ တိတ္ထိတွေက ကျောင်းလာဆောက်တော့ စိတ်တွေ အနှောက်အယှက် ဖြစ်တာပေါ့။

တိတ္ထိဆိုတာ ဘာတရားမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတာ။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကဟာ ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူး။ ကောသလမင်းတော့ မဟုတ်တာလုပ်ပြီ။ သွား.. သာရိပုတ္တရာနဲ့ မောဂ္ဂလာန် ကောသလမင်းထံသွားပြီး တိတ္ထိကျောင်းတွေ ဒီနေရာက ဖျက်ခိုင်းလိုက်။ အဲဒါ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး ကောသလမင်းထံ သွားကြတယ်။

ဟဲ့.. ကျတော့ ကောသလမင်းဟာလေ။ တိတ္ထိကျောင်းကို ဖျက်ပေးဖို့ နေနေသာသာ အတွေ့ကို မခံဘူးတဲ့။ ကြည့်စမ်း အတွေ့တောင် မခံဘူးတဲ့။ အတွေ့ခံရဲ့လား။

(အတွေ့မခံပါဘူးဘုရား။)

မခံဘူး။ တံခါးပိတ်ထားတယ်။ အဲဒါ မထေရ်မြတ်ကြီးနှစ်ပါးကတော့ ဘုရင်ထွက်လာနိုး ထွက်လာနိုးနဲ့ စောင့်နေတာပေါ့။ မလာဘူး။ တစ်နေ့ကုန်သွားတော့ မထေရ်မြတ်ကြီးတွေ ညောင်းညာတော့ ကျောင်းပြန်သွားရတယ်။ ကိုင်း- ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတွေ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်မသွားဘူးလား။

အဲဒီလိုလုပ်တာ တခြားပုဂ္ဂိုလ်လား။ အန္တပုထုဇဉ်။

(အန္တပုထုဇဉ်ပါဘုရား။)

အေး.. သစ္စာလေးပါး မသိရင် ယောဂီများမှတ်ထားလိုက်ပါ။ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြစ်မှား မိတတ်တယ်။ သစ္စာလေးပါး မသိမှတော့ ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ ကြည့်နော်။ ငွေတစ်သိန်း မျက်နှာကြည့်ပြီး တော့ ရဟန္တာတွေ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ နောက်ဆုံး အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးက ဘယ်လိုမှမရတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကြွလာတယ်။ ဘုရားရှင်ကျတော့ သူ့အခန်းထဲ အောင်းမနေရဲဘူး။ ထွက်တွေ့ရတယ်။

အဲဒီမှာ ဘုရားရှင်က သူတော်ကောင်းတွေ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် အပြစ်ကြီးတဲ့အကြောင်းတွေ ဟောပြောတယ်။ နောက်လာဘ်စားတဲ့အပြစ်တွေကို ဟောပြောတော့မှ ကောသလမင်းကြီး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တော့ မရပါဘူး။ အားနာပါးနာနဲ့ပေါ့။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာတော့ အဲဒီကျမှ တိတ္ထိတွေဆီက ယူထားတဲ့ငွေတစ်သိန်းကို ပြန်ပေးပြီးတော့ ကျောင်းတွေကို ဖျက်ခိုင်းတယ်။ သို့သော် ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားပြီး အဲဒီအကုသိုလ်ကံတွေက သူ့အတွက် မကောင်းကျိုးတွေ ပေးရတော့မယ်။

တစ်ရက်တော့ သူ ဘုရားကျောင်းတော်ကို စစ်တပ်ကြီး ခြံရံပြီးရောက်သွားတယ်။ ကျောင်းတိုက်ထဲဝင်ခါနီးကျတော့ သူ့ရဲ့ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ခဏချွတ်ပြီးတော့ ဒီဗန္ဓုလသေသွားတော့ ဗန္ဓုလရဲ့ တူတော်တဲ့ ဒီဗတာရာယနဆိုတဲ့ စစ်သူကြီးကို မင်းမြှောက်တန်ဆာတွေ ခဏပေးပြီးတော့ ကောသလမင်းကိုယ်တိုင် ကျောင်းတော်ထဲဝင်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဒီဗတာရာယနကလည်း မကျေနပ်ဘူးလေ။ သူ့ဦးလေး ဗန္ဓုလကို မတရားသဖြင့် သတ်ထားတာဆိုတော့ အကွက်ကောင်းကတော့ ပေါ်ပြီဆိုပြီး မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို အသင့်ပါလာတဲ့ ကောသလမင်းရဲ့ သားတော် ဝိဋ္ဌဗျူပကို ဆင်ယင်ပေးလိုက်တယ်။ ဝိဋ္ဌဗျူပဘုရင်ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲဒီမှာတင် ပြီးတော့ သူတို့က စစ်တပ်နဲ့ အကုန်ပြန်သွားကြတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်ရယ်၊ မြင်းတစ်ကောင်ရယ်ပဲ ထားခဲ့တယ်။ ကောသလမင်းကြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဒီမှာဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ

တော့ဘူး၊ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကောသလမင်းက အသက်အားဖြင့် ၇၀ ကျော်နေပါပြီ။ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

(၇၀ ကျော်ပါပြီဘုရား)။

ကဲ ယောဂီတို့ ဒီအချိန်မှာဆိုရင် တရားသံဝေဂရဖို့ မကောင်းဘူးလား။

(ကောင်းပါတယ်ဘုရား)။

အဲဒါ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်နီးပါး အဖိုးကြီး ဘာသံဝေဂမှမရဘူး၊ ဟာ ငါ့ရဲ့ အာဏာ တော့လှသွားပြီ ပြန်တိုက်ယူမယ်တဲ့၊ ကြည့်ပါဦး စစ်ပြန်တိုက်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါ တစ်ခါတည်း သူတူ တော်တဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်က အဇာတသတ်ဆီကို ထွက်သွားတယ်။ မြင်းစီးပြီးတော့ပေါ့။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရောက်တော့ မိုးချုပ်သွားပြီ၊ မြို့တံခါးပိတ်ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီကျတော့ သူ့အထဲကို ဝင်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ မြို့အပြင်မှာရှိတဲ့ ဇရပ်မှာ အိပ်နေရတယ်။ သူတောင်းစား တစ်ယောက်လိုပေါ့။ ဘာမွေ ယာ ဘာအခင်းမှလည်းမပါဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် ကောသလမင်းကြီးဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပြင်က ဇရပ်ထဲမှာ ခွေးသေဝက်သေနဲ့ သေခဲ့ရတယ်။ အပါယ်လည်း ကျဖို့များပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ ရဟန္တာများကို စိတ်အနှောက်ယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အကု သိုလ်ကံ ပါတယ်လေ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မှတ်လိုက်ပေါ့။ အန္ဓပုထုဇဉ်ပါတဲ့၊ ဘာပုထုဇဉ်လဲ။

(အန္ဓပုထုဇဉ်ပါတဲ့ဘုရား)။

ဒီတော့ ယောဂီတို့ အန္ဓပုထုဇဉ်အဖြစ်က လွတ်ဖို့ အရေးမကြီးဘူးလား။

(အရေးကြီးပါတယ်ဘုရား)။

အေး... အခုဗုဒ္ဓသာသနာနဲ့ တွေ့ကြုံနေရပြီ၊ အန္ဓပုထုဇဉ်အဖြစ်က လွတ်ချင်ရင်တော့ သစ္စာ လေးပါး တရားကိုသိအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ သစ္စာလေးပါးဆိုတာ မှတ်လိုက်ပါ။

ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာတဲ့။ ဆိုလိုက်။

(.....)

သစ္စာဘယ်နှစ်ပါးပါလိမ့်၊

(လေးပါးပါဘုရား)။

သစ္စာဆိုတာ “အမှန်” လို့အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ လောကမှာ တကယ့် အမှန်ဟာ လေးပါးပါပဲ။ ကျန် တာ အမှားတွေချည်းပဲလို့ သိလိုက်ပေါ့။ ဒီအမှန်လေးပါးကို သိရင် အမှားတွေ ကွာသွားတာပဲ။ အဲဒီ သစ္စာလေးပါး မသိတာကိုပဲ အကန်းလို့ ပြောတာ၊ အန္ဓပုထုဇဉ်ဆိုတာကို ပြောတာ။

ပထမဆုံး ဒုက္ခသစ္စာတဲ့၊ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ မြန်မာလို ဆင်းရဲတာအမှန်၊ အဲဒါ ဒုက္ခသစ္စာ။ ဒုက္ခ သစ္စာအရ ဘာကိုရသလဲဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့ စာအလိုအရဆိုရင်ပေါ့လေ။ လောကီစိတ်က ၈၁ ပါး၊ နောက် လောဘကြည်တဲ့ စေတသိက်က ၅၁ ပါး၊ ရုပ်က ၂၈ ပါး၊ အဲဒီ ရုပ်နာမ် တရားနှစ်မျိုးကို ဒုက္ခသစ္စာလို့မှတ်၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ ဘာသစ္စာ။

(ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား)။

ပြီးတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခသစ္စာလို့ ပြောရသလဲဆိုတာကို ယောဂီများ သညာသိ၊ ခန္ဓာသိ၊ ပဋိဝေဓအသိနဲ့လည်း သိအောင် အကျယ်ချဲ့ပြီး ပြောပေးမယ်၊ အခုတော့ အကျဉ်းလေးမှတ် လိုက်ပေါ့။

အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာဟာ စာလိုဆိုရင်တော့ “ပရိညာတဗ္ဗကိစ္စ” ရှိတယ်။ မြန်မာလို ပြောရင်တော့ သိရမယ့်တရားပေါ့။ ဒုက္ခသစ္စာဘာလုပ်ရမယ့်တရားပါလိမ့်။

(သိရမယ့်တရားပါဘုရား)။

ဆင်းရဲတာကို ဆင်းရဲမှန်း သိအောင် လုပ်ရမယ်။ ဒုတိယ သမုဒယသစ္စာဆိုတာ လိုချင်တပ်မက် စွဲလမ်းတဲ့ တဏှာကိုရတယ်။ တရားကိုယ်က လောဘတေသိက်ပဲ။ ဒါ့ကြောင့် လိုချင်တာမှန်သမျှ သမုဒယသစ္စာလို့ သိထား။ ဒါက ပဓာနနည်းအားဖြင့်ပြောတာ။ တကယ်တော့ ကိလေသာ ၁၀ပါးလုံးဟာ သမုဒယသစ္စာပဲဟာ ပါတယ်လို့သိပါ။

ပဓာနအားဖြင့် တဏှာဟာ သမုဒယသစ္စာ၊ အပဓာနအားဖြင့် ကိလေသာ ၁၀-ပါးလုံးဟာ သမုဒယသစ္စာလို့သိထား။ အဲဒီတော့ သမုဒယသစ္စာက ဘာလုပ်ရမယ့်တရားလည်းဆိုတော့ ပယ်သတ် မယ့်တရား၊ ယောဂီတို့ ဒီသစ္စာလေးပါး သိရင်တောင် အတော်ကြီး တရားတွေလာလိမ့်မယ်။ ပယ်ရမယ့် တရားတဲ့။

ယောဂီတို့ အဲဒီ လောဘကင်းရင် ကင်းသလောက် ချမ်းသာတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ မှတ်ထား။ လောဘကုန်နေတာဟာ နိဗ္ဗာန်၊ လောဘကုန်တဲ့နေရာဟာ ဘာတဲ့လဲ။

(နိဗ္ဗာန်ပါဘုရား)။

ယောဂီတို့ ဦးဇင်းတို့ ဆင်းရဲနေမှု မှန်သမျှဟာ တဏှာသမုဒယသစ္စာကြောင့် ဆင်းရဲနေရတာ။ တဏှာကင်းတာနဲ့ချမ်းသာတော့တာပါပဲ။ တဏှာဆိုတာလေ နည်းနည်းကုန်ရင်နည်းနည်းချမ်းသာတာပါပဲ။ ကဲ... လက်တွေ့ပြောမယ်လေ။ ခုဦးဇင်းရဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အမေအဖေစတဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို ဟိုး... အဝေးကြီး မန္တလေးမှာ မထားခဲ့ဘူးလား။

(ထားခဲ့ပါတယ်ဘုရား)။

ဆရာတော် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို သတိမရပါဘူးလားလို့မေးလိမ့်မယ်။ မရပါဘူး။ ဒါ အမှန်တိုင်းပြောတာပါ။ သတိရချိန်ကို မရှိဘူး။ ဦးဇင်းမှာ သတိရရင် တဏှာပေါ့။ ယောဂီများ မှတ်ထား နော်။ ရုပ်တရားနာမ်တရား၊ လင်နဲ့မယား စွဲလမ်းတာကိုမှ တဏှာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သားသမီးစွဲ လမ်းလည်းတဏှာပဲ။ မိဘစွဲလမ်းလည်းတဏှာပဲ။ မစွဲလမ်းရဘူး။

ငါ အမေကိုသတိရစွဲလမ်းတာပဲ။ ကုသိုလ်ရမယ် မထင်နဲ့ အပါယ်ပဲ ကျမယ်။ ဘာမှ မစွဲရဘူး။ ပြောပြီးပြီလေ။ ရုပ်နဲ့နာမ်က ဒုက္ခသစ္စာကိုး။ အဲဒီတော့ ရုပ်ကောနာမ်ကော ဘယ်သူ့ရုပ် ဘယ်သူ့နာမ်ကိုပဲ စွဲလမ်းစွဲလမ်း တခြားလား သမုဒယသစ္စာလား။

(သမုဒယသစ္စာပါဘုရား)။

အေး... တဏှာနဲ့ စွဲလမ်းရင်တော့ ဆင်းရဲပြီသာမှတ်တော့၊ လက်တွေ့ကတော့ အဲဒီရုပ်နာမ် တွေကို ယောဂီများစွဲလမ်းတဲ့သဘောဟာမကောင်းကျိုးပေးတာပဲ။ အဲဒါ သတိပြုကြ၊ စွဲလမ်းတာမှန်သမျှ ဘာမှ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘာမှ မစွဲလမ်းကြနဲ့။

အဲဒီတော့ ဦးဇင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ညီအစ်ကို မောင်နှမ မိဘတွေအပေါ်မှာ မစွဲလမ်းတော့ ဦးဇင်းမှာ ပူလောင်မှု ဖြစ်သေးရဲ့လား။ အဲဒါ ချမ်းသာတာပဲပေါ့။ ယောဂီတို့ ဒီလို သိရတယ်နော်။ တရားဆိုတာ ဉာဏ်အလုပ်၊ ဝိပဿနာဆိုတာ ဉာဏ်အလုပ် ပုံစံတစ်ခု ထည့်ပြောမယ်။ ယောဂီတို့ အခု ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ အလောင်းတစ်ခု ဖြတ်သွားတယ်။ အသုဘချတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီ သေသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ယောဂီတို့နဲ့ အမျိုးအရင်း ဖြစ်မယ်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အဖေအမေ လင်မယား တစ်ခုခု ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ယောဂီတို့ သောက မရောက်ဖူးလား။

(ရောက်ပါတယ်ဘုရား)။

ရောက်တယ်။ ပုဆွေးသောက ရောက်တယ်။ အကယ်၍ အဲဒီသေသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်နဲ့ဘာမှ မတော်စပ်တဲ့သူ ဆိုရင် သောကပရိဒေဝ ဖြစ်သေးလား။

(မဖြစ်ပါဘူးဘုရား)။

စဉ်းစားကြနော်၊ ယောဂီတို့ ဉာဏ်အလုပ် အသုဘကို တွေ့တာချင်း တူပါလျက်နဲ့ မိမိချစ်ခင်တဲ့သူ သေတာကျတော့ ပူဆွေးသောက ရောက်တယ်၊ ထမင်းတောင် မစားနိုင်တော့ဘူး၊ မိမိနဲ့ မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သေတော့ သောကဖြစ်ဖို့နေနေသာသာ ထမင်းတောင် အစားမပျက်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ တွေးရမယ်၊ ပြောခဲ့ပြီ ဝိပဿနာဆိုတာ ဉာဏ်အလုပ်၊ အဲဒီလို တွေးရတယ်။ ယောဂီတို့ ဝိပဿနာကို လက်တွေ့ အသုံးချတဲ့နည်းကို ပေးနေတာ၊ စက်ဝိုင်းတွေသာ လှည့်နေတာ လက်တွေ့အသုံးမချတတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ အသုံးချရမယ်။ အဲဒါကို အပေါ်ယံပြောရင်တော့ မိမိရဲ့ဆွေမျိုးတော်လို့၊ မိမိရဲ့ သား မယား ဖြစ်လို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမဖြစ်လို့ပူဆွေးရတာပေါ့၊ ပူဆွေးသောက မရောက်တာကတော့ မိမိနဲ့ဘာမှ မတော်လို့ မသိလို့ပူဆွေးသောက မရောက်တာပေါ့လို့ ဆိုတဲ့ ယောဂီတို့အဖြေကတော့ ယောဂီတို့အတွက် ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး၊ ဒါက လောကအဖြေလို့ ခေါ်တယ်။ ဓမ္မနဲ့ ကြည့်ကြည့်ရအောင်၊ ယောဂီတို့နဲ့ ဆွေမျိုး တော်စပ်တဲ့သူ သေတဲ့အခါပူဆွေး ၊ သောကရောက်ရတာဟာ ယောဂီတို့ မှတ်ထားလိုက်၊ အဲဒီ သေတဲ့ သူရဲ့အပေါ်မှာ စွဲလမ်းတပ်မက်တဲ့ တဏှာကြောင့်၊ ဘာကြောင့်။

(တဏှာကြောင့်ပါဘုရား)။

အဲဒီတဏှာကြောင့် ပိုဆိုးတာဗျာ၊ ဆွေမျိုးတော်လို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတော်လို့ လင်မယားစ သည်တော်လို့ မဟုတ်ဘူး အဲဒါတွေက ပညတ်တွေ၊ တကယ်စွဲလမ်းတဲ့ တဏှာကြောင့် ပူဆွေးသောက ရောက်ရတာ၊ ဒါကြောင့်တဏှာကပူလောင်တယ်။ တဏှာကြောင့် သောကရောက်ရတယ်ဆိုတာ မသေချာ ဘူးလား။

(သေချာပါတယ်ဘုရား)။

လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ သောက မရောက်ချင်ရင် ဘာကိုမှ မစွဲလမ်းနဲ့ပေါ့၊ ဒါ အဖြေပဲ၊ မစွဲလမ်းရင် ချမ်းသာတာပဲ။ အဲဒီတော့ မိမိနဲ့ အမျိုးမတော်စပ်သူ သေတော့ သောကရောက်ရဲ့လား။

(မရောက်ပါဘူးဘုရား)။

ဘာကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက တဏှာဟာ ပယ်သတ်ရမယ့်တရား၊ အဲဒီလိုမှတ်ပါ။

နံပါတ် ၃ နိရောဓသစ္စာတဲ့၊ နိရောဓသစ္စာအရ နိဗ္ဗာန်ကိုရယူရမယ်၊ ယောဂီတို့ ကျေညက် အောင်လည်း အကျယ်ချဲ့ပြီး နောက်ညတွေမှာ ဟောပေးဦးမယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘာဒုက္ခမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်ရုပ်ဘယ်နာမ်တွေကမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဒုက္ခတွေ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲ။ သို့သော် ယောဂီတို့ အကျဉ်းချုပ်ပြီး သိရမှာက အပါယ်မကျတာလည်း နိဗ္ဗာန်၊ ယောဂီတို့ အပါယ်မကျရင် မချမ်းသာဘူးလား။

(ချမ်းသာပါတယ်ဘုရား)။

ယောဂီတို့ တကယ်ချမ်းသာတယ်၊ ယောဂီတို့ လူတွေသေခါနီးမှာ ကြောက်တတ်ကြတယ်၊ စဉ်းစားစဉ်းစား၊ ငါ့ရှေ့မှာ သေစကားမပြောစမ်းနဲ့၊ အဲဒီလောက် သေမှာကြောက်တာ၊ ဘာလို့ကြောက် သလဲဆိုတော့ ယောဂီတို့ သေပြီးရင် လူဖြစ်မယ်၊ နတ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကြောက်ပါ့မလား။ မကြောက်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် ယောဂီတို့ မှတ်လိုက်စမ်း၊ သေမှာကြောက်တယ်ဆိုတာ အပါယ်ကျမှာကို ကြောက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့။

(အပါယ်ကျမှာကြောက်လို့ပါဘုရား)။

အဲဒီတော့ ဒီတရားတွေသိလို့ သောတာပန်တည်ပြီး အပါယ်တံခါးပတ်ပြီဆိုရင် ကြိုက်တဲ့ အချိန်သေစမ်း၊ သူကအပါယ်ကျမှမကျတော့တာ လူဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံဆိုတော့ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် တခြားနိဗ္ဗာန် မရရင်နေ၊ အပါယ်မကျတဲ့ ပထမနိဗ္ဗာန်ကတော့ လူသားတိုင်း မရသင့်ဘူးလား။

(ရသင့်ပါတယ်ဘုရား)။

အေး... အဲဒီ အပါယ်မကျတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရဖို့ ဒီနေ့ တရားစခန်းကြီးဖွင့်ပြီး နာကြား ရှုပွားကြ၊ ဒီမှာပြသနေတာ အဲဒီလောက်တော့ သိထား၊ နောက်မှ အကျယ်ချဲ့ရအောင်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီတရားဟာ မျက်မှောက်ပြုရမယ့်တရား၊ နိရောဓသစ္စာက ဘာလုပ်ရမယ်။

(မျက်မှောက်ပြုရမှာပါဘုရား)။

မျက်မှောက်ပြုတယ်ဆိုတာ သိမြင်တာကို ပြောတာ၊ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ ပွားများရမယ့် တရားလို့ မှတ်လိုက်၊ အဲဒီတော့ မဂ္ဂသစ္စာကျတော့ သရုပ်ကလေး မှတ်လိုက်ရအောင်၊ ယောဂီတို့ မှတ်နေ၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တကယ်၊ မပျင်းရဘူး။ ဒီလိုတရားတွေကျတော့ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်မှာ တစ်ဘဝနာရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်၊ သစ္စာဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူမှ ဟော လို့ရတာ၊ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ မပေါ်ဘူး၊ ပျောက်နေတယ်၊ အဲဒီတော့မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို လိုက်ဆိုကြရအောင်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲမှာ ပထမဆုံးက သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာ မြန်မာပြန်ရင် “မှန်သောအယူ” တဲ့၊ မှန်တာသိ၊ မှန်တာယူတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ ပညာကိုယူတဲ့၊ တခြား ဘီအေ၊ အမ်(မ်)အေပညာတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိပဿနာပညာ၊ ဘာပညာပါလိမ့်။

(ဝိပဿနာပညာပါဘုရား)။

အဲဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ၊ ဒီဉာဏ်မရသရွေ့ ဘာပညာတတ်တတ် “အန္တပုထုဇဉ်” ပဲပရိသတ်ရေ၊ ဘယ်လောက်ရာထူးကြီးကြီး၊ ဘယ်လောက်ဘွဲ့တွေရရ၊ ဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်မှ မရရင် အလကားပဲ၊ လူရမ်းကားပဲ ကောင်းတာလဲလုပ်မယ်၊ မကောင်းတာလဲလုပ်မယ်၊ နှစ်မျိုးစလုံးလုပ်တယ်၊ အဲဒီပညာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ သမ္မာဒိဋ္ဌိအရ ပညာစေတသိက်၊ မှန်သောအယူ သို့မဟုတ် မှန်သောအသိပေါ့။

ဒုတိယ သမ္မာသင်္ကပ္ပတဲ့၊ ဒီမဂ္ဂင်အရာက မှန်သောကြံစည်ခြင်းပေါ့၊ ဒီလို မြန်မာပြန်ရမယ်၊ မှန်သောကြံစည်ခြင်းက သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ ဒီမဂ္ဂင်အရ ဝိတက်စေတသိက်ကိုရတယ်၊ ဝိတက်ဟာ တွေး တောတာ၊ ကြံစည်တာပေါ့၊ အသိမှန်ရင် အတွေးမှန်သွားတာပေါ့၊ အသိမှန်ရင် အတွေးမှန်သွားပါပြီ၊ အဲ... အဲဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပနှစ်ပါးကို ပညာမဂ္ဂင်လို့ခေါ်တယ်။

မှတ်ခဲ့နော်၊ အဲဒီ နှစ်ပါးက အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ၊ ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါး၊ မိမိသန္တာန်မှာ ပေါ်ရင် ကျန်သမာဓိမဂ္ဂင်နဲ့ သီလမဂ္ဂင် အကုန်လုံးပါသွားတယ်လို့သိရမယ်၊ ပါသွားပုံကိုလည်းပဲ ဗုဒ္ဓလက်ထက်က လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ကလေး တွေ့နဲ့ပြောပြပေးမယ်၊ နောက်ဆက်လာတာက သမ္မာဝါစာတဲ့။ သမ္မာဝါစာ ဆိုတာ “မှန်စွာပြောဆိုခြင်း”။

ဘာတဲ့တုံး... (မှန်စွာပြောဆိုခြင်းပါဘုရား)။

အေး... မှန်စွာပြောဆိုတာကို မှားစွာပြောဆိုတာတွေရှိတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မှားတဲ့ ပြောဆိုခြင်းကို ပြောရအောင်မှားတဲ့ပြောဆိုခြင်းကနေ ရှောင်လိုက်ရင် မှန်စွာပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သွားတာပဲ၊ မှားတဲ့ ပြောဆိုခြင်းက လေးမျိုးရှိတယ်၊ စကားလေးမျိုးပေါ့၊ တစ်နည်း ဝစီဒုစရိုက်လေးမျိုး၊ တနည်း ပါးစပ်မှာဖြစ်တဲ့ စပ်မှာဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်လေးမျိုး လို့မှတ်ပေါ့။ ယောဂီတို့ ဦးရင်းတို့ ဟောဒီပါးစပ်မှာ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ မမှန်တဲ့ ဝစီဒုစရိုက် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မလိမ့်ကြ ပါနဲ့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်မြတ်ကြီး နှစ်ဘဝတုန်းက ပါရမီဖြည့်စဉ် ဘဝတုန်းက သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာ ခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယား ပြစ်မှားခြင်း၊ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းစတဲ့ ကျန်တဲ့အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တွေကိုပြုဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မုသာဝါဒကံကတော့ တစ်ဘဝမှာမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး။

မုသားကို မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် တို့ ယောဂီတွေလည်း အထူးသဖြင့်ရှောင်၊ စောင့်ရှောက်၊ ဒီမုသာဝါဒကိုမကျူးလွန်မိအောင်ပေါ့။ ဘဝအဆက်ဆက်က အကျင့်ပါလာတော့ လိမ်ချင်တယ်။ အမှန်ကိုမပြောချင်ဘူး။ အကျင့်ပါတယ်။ ကဲ . . . ဒါကြောင့် မကောင်းတဲ့ဒီအကျင့်ကို ဖျောက်ကြ၊ အဲဒါကြောင့် မုသာဝါဒ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ နောက် ပိသုဏ္ဍဝါစာ-ဆိုတာကုန်းတိုက်စကားပြောတာပေါ့။ လူနှစ်ယောက် မတည့်အောင် ကုန်းတိုက်တာ၊ နောက် ဖရုသဝါစာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေ ရုန့်ရင်းတဲ့ စကားတွေပြောဆိုတာပေါ့။ ပညာရှိတွေရဲ့ နားမှာ မခံသာတဲ့စကားတွေကို ပြောတာကိုပြောတာကိုဆိုလိုတယ်။ လေးခုမြောက်ကတော့ သမ္မပ္ပလာပဝါစာတဲ့၊ ပါဠိမရေးတတ်လည်း မြန်မာလိုမှတ်ပေါ့။ အပြန်အဖျင်းစကား အကျိုးမရှိတဲ့စကား၊ မင်းသားမင်းသမီးအကြောင်း၊ နိုင်ရေးအကြောင်းကြောင်းတွေ၊ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းတွေ၊ သူတစ်ပါးအတင်းတွေပေါ့။ သမ္မပ္ပလာပဝါစာခေါ်တယ် ပရိသတ်ရေ။

ဘာမှအကျိုးမရှိတဲ့စကားတွေ မပြောရဘူး။ ဒါကြောင့် စကားမပြောနဲ့လို့ ပြောတာ၊ ပြောရင် သမ္မာဝါစာမဂွင် မဖြစ်တော့ဘူး။ သားအကြောင်း သမီးအကြောင်း တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း တွေမပြောနဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားက။ အဲဒါလေးခုရှောင်ရင် ကိုယ်ပြောတဲ့စကားဟာ ကောင်းမွန်မှန်ကန်တဲ့ အနှစ်ပြည့်တဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စကားတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ လိမ်မပြောရဘူး။ ကုန်းမတိုက်ရဘူး။ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့စကား မပြောရဘူး။ အကျိုးမရှိတဲ့ အပြန်အဖျင်းစကားတွေ မပြောရဘူး။

သမ္မာဝါစာပြီးတော့ သမ္မာကမ္မန္တ-ဆိုတာကိုဆက်ဦးစို့၊ မှန်သောပြုလုပ်ခြင်းဆိုတာကို သမ္မာကမ္မန္တ လို့ခေါ်တယ်။ ဘာတွေလဲ၊ ဒါဆိုရင် မမှန်သောပြုလုပ်ခြင်းတွေ ရှိသလား၊ ရှိတယ်။ မမှန်သောပြုလုပ်ခြင်း က သုံးမျိုးရှိတောင်ရှိတယ်။ ကာယဒုစရက်တဲ့။

ပါဏာတိပါတ-သူ့အသက်သတ်ခြင်း။

အဒိန္နဒါဏာ-သူတစ်ပါးဥစ္စာခိုးယူခြင်း။

ကာမေသုမိစ္ဆာရာ-သူများသား မယားကို ကျူးလွန်ခြင်း။

အဲဒီကာယဒုစရိုက် သုံးပါးကို ကျူးလွန်လိုက်တဲ့ သူဟာ မမှန်တာကိုပြုလုပ်လိုက်တာပဲ။ ဒါမျိုးကိုလည်း အထူးရှောင်ရမယ်။ နောက် သမ္မာအာဇီဝ မှန်သောအသက်မွေးခြင်း၊ ဒါဘာလဲဆိုတော့ မှန်သောအသက်မွေးခြင်းဆိုတာ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါး ဝဇီဒုစရိုက်လေးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီးတော့ အသက်မွေးတာပေါ့။ အဲဒါ သမ္မာအာဇီဝမဂွင်လို့ခေါ်တယ်။ မကောင်းတဲ့နည်းသုံးပြီး မိမိခန္ဓာလည်း ရှာမကြွေးဘူး။ သူတစ်ပါးခန္ဓာလည်းရှာမပေးဘူး။ အဲဒါ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝမဂွင်သုံးပါးကို သီလမဂွင် လို့ခေါ်တယ်။ ဘာမဂွင်၊ (သီလမဂွင်ပါဘုရား)။

နောက် သမာဓိမဂ္ဂကို သွားရအောင်၊ သမ္မာဝါယမတဲ့၊ ကောင်းစွာ သို့မဟုတ်၊ မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း၊ အဲဒါ ဝီရိယစေတသိက်ကိုရတယ်။ ဝီရိယစေတသိက်နဲ့ မှန်စွာအားထုတ်တယ်။ ကောင်းစွာအားထုတ်တယ်ပေါ့၊ သမ္မာဝါယမပြီးတော့ သမ္မာသတိပေါ့။ တစ်နည်း ကောင်းသောသတိပေါ့။ သမ္မာဝါယမ သမ္မာသတိ အဲဒါ သတိစေတသိက်ပဲ။ သမ္မာသမာဓိတဲ့၊ နောက်ဆုံး။ သမ္မာသမာဓိက မှန်သောတည်ကြည်ခြင်း၊ အဲဒါ သမာဓိဆိုတာ သူပြောတာပဲ။ ဧကဂ္ဂတာ စေတသိက်ကိုရတယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတာ အဲဒါပါပဲ ယောဂီတို့၊ ယောဂီများရေ ဒါတွေကို တစ်ခုချင်းလိုက်ပြီး လုပ်ရတယ်မထင်ပါနဲ့၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေးကြံတိုင်းမှာ ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စလို့ တစ်ချက်သိတာနဲ့ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ တစ်ခါ တည်းပါလာတာပါပဲ။

အဲဒီတော့ အဲဒီလေးမျိုးထဲက ယနေ့ယောဂီတို့ကို ဒုက္ခသစ္စာအကြောင်း စပြောမယ်၊ ဘာသစ္စာတဲ့လဲ။

(ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား)။

ဒုက္ခသစ္စာဓမ္မစကြာမှာ “ဇာတိပိ ဒုက္ခော” တဲ့၊ ဗုဒ္ဓက ပဋိသန္ဓေနေတာ ဆင်းရဲတယ်တဲ့၊ ကဲ ယောဂီတို့၊ ပဋိသန္ဓေနေရ တာကို ယောဂီတို့ ပြန်ပြီးတော့ သိရဲ့လား။

(မသိပါဘူးဘုရား)။

အေး . . . မသိနိုင်ပါဘူးနော်၊ ပဋိသန္ဓေနေပုံလည်းမသိဘူး၊ ဆင်းရဲပုံလည်းမသိဘူး၊ အဲဒါကြောင့် လူ့ဘဝကိုပြန်ပြန် လိုချင်တာ၊ အဲဒီမသိတာဟာ သစ္စာလေးပါးမသိလို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် သစ္စာလေးပါး မသိရင် အကန်းလို့ပြောတာ၊ ဒါဆို အရှင် ဘုရားရယ် ပဋိသန္ဓေနေတာ ဘယ်လောက်များ ဆင်းရဲသလဲ၊ နားထောင်ကြည့်၊ ယောဂီတို့ ဒါဉာဏ်နဲ့ဆိုင်တဲ့အလုပ်ပဲ။ ယောဂီတို့ ဦးဇင်းတို့ မိခင်ရဲ့ဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေ တည်ရင် လူပုံလေးပေါ်လာပြီပဲ ထားပါတော့၊ ဘယ်နေရာမှာလည်ပါသလဲဆိုတော့ အဲဒီမိခင်ရဲ့ သားအိမ်ပေါ်မှာပေါ့၊ အဲဒီ သားအိမ်နေရာမှာ သွားတည်ရတယ်၊ အဲဒီကလေးရဲ့တင်ပါးအောက်က အစာ ဟောင်းအိမ်ကြီးပေါ့၊ မိခင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ကျောပေးထားတယ်။

မိခင်ကျောဘက်ကို သူက လှည့်နေရတယ်၊ ဟို စာပေမှာတော့ပြတယ်၊ အခုလို မိုးရာသီမှာ သစ်ငှက်တိုပေါ်မှာ မိုးရေတွေ ရွှဲစိုပြီး ထိုင်နေတဲ့ မျောက်အိုနဲ့ တူပါသတဲ့၊ မိခင်ဝမ်းမှာ သန္ဓေတည် ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ဟိုတစ်လောကဂျာနယ် ထဲမှာပါလာလို့ ထုတ်ထားတယ်၊ တွေ့ရင်တော့ ပြပေးဦးမယ်။ သန္ဓေတည်တဲ့ အခါမှာ အစဆုံးလုံးလုံးလေး၊ နောက်တော့ အဖုလေးငါးခု ထွက်လာတယ်၊ ခေါင်းကတစ်ဖု လက်ကနှစ်ဖု၊ ခြေနှစ်ဖု၊ ငါးခုပေါ့၊ ပြီးတော့မှ လက်ပုံစံ ခြေပုံစံလေးတွေ ဖြစ်လာမယ်၊ နောက် ကွေးကွေးလေးဖြစ် လာတယ်ပေါ့၊ တော်တော်လေး တော်တယ်၊ နိုင်ငံခြားက ဆေးပညာကြော်ငြာထဲမှာ အဲဒီတော့ အပေါ်က အစာသစ်အိမ်ကလည်း ခေါင်းပေါ်ဖိထားတယ်။ အောက်ကလည်း အစာဟောင်း အိမ်ကြီးပေါ့၊ မစင်ကျင်ကြီးအိပ်ကြီးပေါ် ဖင်ခုထိုင်ထားရတယ်၊ မိခင်ဝမ်းက တစ်ထွာတစ်မိုက်ပဲရှိတာ၊ မကျဉ်းကြပ်ဘူးလား။

(ကျဉ်းကြပ်ပါတယ်ဘုရား)။

ယောဂီတို့ ဘယ်မှာများ ချမ်းသာလို့လည်း၊ ဆင်းရဲတာမှ ချာချာလည်နေတော့တာပဲ၊ သို့သော် အဝိဇ္ဇာတွေ ထုံသွားတော့ အဲလိုပဋိသန္ဓေနေရတာကို ဆင်းရဲတယ်လို့ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆုတွေ တောင်းလိုက်ကြတာ မသိတော့နော် တစ်ချို့များဆို ယောဂီများရေ သမီးရည်းစား အတွဲတွေဆိုရင်လေ သူတို့တောင်းတဲ့ဆုတွေများ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်ကိုတောင် ဆုတောင်းကြတယ်၊ ဆင်ဖြစ်ရင်လည်း တစ်တော ထဲ ကျက်စားရပါလို့ဇာတ် ကြည့်စမ်း၊ ငှက်ဖြစ်ရင်တောင်တစ်ကိုင်းထဲတဲ့၊ ယောဂီတို့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်မှာ ကိုတောင် မကြောက်တော့ဘူး၊ အပါယ်ဘုံကို ရောက်ဖို့တောင် ဆုတောင်းရဲကြတယ်။

တကယ်တော့ ယောဂီများရေ အဲဒီအပါယ်ဘုံကိုထား၊ အခု လူ့ဘုံ ပြောနေတာ ကောင်းတယ်လို့ ယူဆတဲ့ဘုံ၊ အဲဒီလို တစ်ထွာ တစ်မိုက်လောက်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် နေရမလဲဆို တော့ ဆယ်လ၊ ဘယ်လောက်နေရသလဲ ယောဂီတို့။

(ဆယ်လ ပါဘုရား)

မိခင်ရဲ့ မစင်ကျင်ကြီးနဲ့တွေ ယောဂီများရေ ဟို အနှစ်သုံးလေးဆယ် မဆေးကြောဘဲထားတဲ့ ဒီဝမ်းဗိုက်ကြီးထဲမှာနေရတာ ဘယ်လောက် နံစော်လိုက်မလဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ နေရရှာတယ်၊ ဘယ်လောက် ကျဉ်းကြပ်လိုက်မလဲနော်၊ မလှုပ်မယှက် ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် ပြောပြတာ။ ယောဂီတို့၊ ဒုက္ခသစ္စာ လေး ပေါ်လွင်အောင် ယောဂီတို့ကို ဦးဇင်းက သုံးပေပတ်လည်လောက် အခန်းလေး ရိုက်ပေးမယ်၊ ယောဂီတို့ ထိုင်ရင်လည်းထိုင်နေပေါ့၊ ထိုင်လည်း ရရုံပဲ၊ ပြီးတော့အလုံပိတ် စားချိန်တော့ ကြွေးမှာပေါ့၊ ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲ ရတာနဲ့တင်သေမှာ။ မကျဉ်းကြပ်ဘူးလား ယောဂီတို့။

(ကျဉ်းကြပ်ပါတယ် ဘုရား)

ယောဂီတို့ အဲဒီသုံးပေအခန်းဆိုတာ ကျယ်ပါသေးတယ်။ မိခင်ဝမ်းက တစ်ထွာ တစ်မိုက်ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား။

(ရှိပါတယ် ဘုရား)

အေး အပြင်မှာ သုံးပေခန်းမှာတောင် ဒီလောက်ကျဉ်းကြပ်ရင် တစ်ထွာ တစ်မိုက်လောက်သာ ရှိတဲ့ မိခင်ဝမ်းမှာနေရတာ ဘယ်လောက် ကျဉ်းကြပ်လိုက်မလဲ၊ တွေးကြည့် ပြီးတော့ သင်္ခန်းစာ ယူပေ တော့၊ ဒုက္ခသစ္စာကို မြင်အောင်ကြည့်ကြပေတော့၊ ဘုရားက ဓမ္မစင်္ကြာမှာ၊ အဲဒီလို သိစေချင်တာ။

ဇာတိပိ ဒုက္ခာ ဆိုတာ ယောဂီတို့ မြတ်မြို့က ဓမ္မစင်္ကြာအသင်းတွေတော့ ပေါပါတယ်၊ ရွတ်သာ ရွတ်ကြတယ်၊ ဒီလို အဓိပ္ပါယ် သိပ်မသိကြပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဓမ္မစင်္ကြာရွတ်ရင်လေ မြန်မာပြန် သို့မဟုတ် အနက်ပါ ရွတ်ရင်လေ ပိုကောင်းတယ်၊ အဲဒါ သစ္စာလေးပါး တစ်ခါတည်း ပြီးသွားနိုင်တယ်။ တစ်ခါ အဲဒီလောက် ကျဉ်းကြပ်တဲ့အထဲမှာ မိခင်က သန္တေသားကို မထိန်းတတ်ရင် မိခင်က အင်မတန်အေးတဲ့ ရေခဲတွေ ဘာတွေသောက်ချလိုက်ရင် အို... အထဲက သန္တေသားလေးမှာ လောကန္တရိတ်ငရဲ ကျသလိုပဲ၊ အအေးဒဏ်ကိုခံစားကြလိုက်ရတာ၊ တစ်ခါမိခင်က အင်မတန်ပူတဲ့ ရေနွေးတွေဘာတွေ သောက်ချလိုက်ရင် ယောဂီ များရေ ငရဲမီးနဲ့ ပက်သလိုပဲပူလိုက်တာ၊ အထဲသန္တေသားက မိခင်ကို ပြန်ပြောပြနိုင်ရဲ့လား။

(မပြောပြနိုင်ပါဘူးဘုရား)။

ယောဂီများရေ၊ လုပ်သမျှ ခံရတာ၊ တစ်ခါ မိခင်က အကုန်းအကွမှာ အသတိမထားရင် ဥပမာ တစ်ခုဆိုကြအပါစို့၊ ယောဂီတို့ မိခင်က အရာဝတ္ထုကို ခါးကိုင်းပြီယူလိုက်နမယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေး လှန်ချိုးသလိုပါပဲတဲ့၊ အထဲမှာနာကျင်မှုကို ခံသားရတာ။ ဒါ့အပြင် ယောဂီတို့ အခုခေတ်မှာ သန္တေသားအပေါ် မေတ္တာ ဂရုဏာတွေလည်း နည်းလာကြပါပြီ၊ တစ် လောကဆို ဦးစင်းကြားလိုက်တယ်၊ အဲဒီ ရန်ကုန် သင်္ကန်းကျွန်းနားမှာ ကလေးလေး မွေးပြီးတော့ မိခင်ကရက်စက်လိုက်တာလေ၊ ရေတွင်းပျက်ထဲ ပစ်ချလိုက်သတဲ့၊ ယောက်ျားလေးတဲ့၊ ကလေးကို မွေးပြီးတော့ မကျွေးဘူးဆိုပြီးတော့ ရေတွင်းပျက်ထဲ ပစ်ချလိုက်တာ၊ ရေတွင်းပျက်ထဲက ကလေးငိုသံ ကြားတယ်ကြားတယ်ဆိုပြီး သွားကြည့်တော့ ကလေးလေး တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကတည်း ကပစ်ချထားတယ် မသိဘူး၊ ကလေးက မသေသေးဘူး၊ အောက်မှာ ရေတွေဘာတွေတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ဘယ်လို ပစ်ချထားတယ် မသိဘူး။ အမှန်တော့ ယောဂီတို့ သေသေဆိုပြီးတော့ ပစ်ချတာနေမှာပေါ့၊ ဟိုက တမ်းမသေဘူးပေါ့၊ အဲဒါ အပေါ်ကို တင်တော့ ကလေးက အတွင်းကျေ ကျေပြီးတော့ သေတာပါပဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ယောဂီတို့ သေးသေးလေး၊ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ လုပ်သမျှ ခံရတယ်။

ဥပမာ ပေးရရင်တော့ သေသောက်ကျူးတွေလက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ဆိတ်သူငယ်လေးလိုပါပဲ၊ မွေးကင်းစ ဆိတ်ငယ်ကလေးတစ်ကောင် အရက်သမားတွေက အရက်နဲ့မြည်းမလို့၊ အသားမရှိတဲ့အတွက် ဆိတ်ငယ်လေး ဆွဲလာတယ်၊ ဆိတ်ငယ်က သေးသေးလေး၊ အရက်သမားက ငါးယောက်၊ ဆိတ်ငယ်က လေးဟာ အရက်သမားတွေရဲ့ လက်ထဲက လွတ်အောင် ရုန်းဖို့ လွယ်ပါ့မလား။

(မလွယ်ပါဘူး ဘုရား)။

ထိုနည်းအတူပဲ၊ မိခင်ဝမ်းမှာ သန္တေတည်ပြီဆိုရင် အခုခေတ်က ယောဂီတို့ မိခင်တွေ သန္တေမယူ ကြတော့ဘူး၊ ဆေးတွေစားပြီး ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပစ်တာ၊ အဲဒီတော့ မိခင်ဝမ်းထဲမှာတင် ကျေပျက်ပြီး တော့ သေသွားကြရတဲ့ ကလေးတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ယောဂီတို့ရေ ပဋိသန္တေများတော့ ထပ်ပြီးမနေချင်ကြနဲ့၊ ဆင်းရဲတွေက အများကြီးပဲ၊ ချမ်းသာဆိုရင် တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားက ဓမ္မစင်္ကြာမှာ ဟောပြီးပြီလေ၊ ဇာတိပိ ဒုက္ခာ- ဘာတဲ့တုန်း ပရိသတ်။

(ဇာတိပိ ဒုက္ခာပါဘုရား)။

အေး ပဋိသန္ဓေနေရတာ ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလား။

(ဆင်းရဲပါဘုရား)။

မြတ်စွာဘုရားက အဲဒါကို သိစေချင်တာ၊ နောက်ပဋိသန္ဓေနေတော့လည်း ဆင်းရဲမှာပဲ၊ နောက်မွေးတော့လည်း ဆင်းရဲတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာပေးတယ်၊ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ကျဉ်းကြပ်တဲ့အပေါက်ထဲက ဆွဲထုတ်ကြ။ ယောဂီတို့ ဆင်ကြီးက အပေါက်ကကျဉ်းတော့ သံဆူးတွေ၊ သံကောက်တွေနဲ့ပေါ့၊ တစ်ခါတည်း အတင်းဆွဲထုတ် တော့ အပြင်တော့ ရောက်ပါရဲ့၊ ဆင်ကြီးရဲ့ အရေပြားတွေ အသားတွေ စုတ်ပြတ်ပြီးတော့ သွေးချင်းချင်း နီရှာတယ်၊ ဒါက ဘုရားပေးတဲ့ ဥပမာအတိုင်းပဲ၊ ဦးဇင်းတို့ ယောဂီတို့လည်း မိခင်ရဲ့ အင်မတန်ကျဉ်းကြပ်တဲ့ ယောနိပေါက်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ ထွက်လာရတာ အင်မတန်ဆင်းရဲပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးတစ်ယောက် မိခင်ဝမ်းက ကျွတ်ပြီဆိုရင် ယောဂီတို့ ဖြေစမ်း၊ ငိုသလား၊ ရယ်သလား၊ (ငိုပါတယ်ဘုရား)။

ရှင်းနေတာပဲ၊ ငိုတယ်ဆိုမှတော့ ဆင်းရဲလို့ပေါ့၊ ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့၊ ဒါတွေကို သိရဲ့လား၊ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒါတွေမသိရင် အန္တပုထုဇဉ်တဲ့ ဘာပုထုဇဉ်လဲ၊ (အန္တပုထုဇဉ်ပါဘုရား)။

အဲဒီတော့ မသိတော့ လူ့ဘဝဆုတောင်း၊ နတ်ဘဝဆုတောင်းနဲ့ပေါ့၊ အခုတော့ အရင်ထက်စာရင် အများကြီး သိသွားပြီ၊ ဪ လူ့ဘဝလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးပါလား၊ ကဲ . . . မေးပြီးပါပြီဗျာ၊ အရှင်ဘုရား ချမ်းသာသလား၊ မချမ်းသာပါဘူး။ ဇာတိပြီးတော့ ဇရာ အိုခြင်း မလာဘူးလား၊ ဇရာပိ ဒုက္ခာ အိုခြင်းဆင်းရဲ၊ ဘာဆင်းရဲလဲ၊

(အိုခြင်းဆင်းရဲ ပါဘုရား)။

နေ့တိုင်း အိုနေတာလား၊ ပျိုနေတာလား၊ (အိုနေတာပါဘုရား)၊ အိုနေတယ်၊ ယောဂီတို့က ထင်မယ်ပေါ့နော်၊ ဪ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှိမှ ခါးတွေကိုင်၊ နားတွေထိုင်းမှ မျက်စိတွေ မှိုင်းမှ ပါးရေနားရေတွေတွန့်မှ အိုတာ မဟုတ်ဘူး ယောဂီတို့၊ စက္ကန့်နှင့်အမျှ အိုနေပါတယ်၊ ဝမ်းက ကျွတ်ပြီးကတည်းကိုက အိုတော့တာပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဇာတိပိ ဒုက္ခာ၊ ဇရာပိ ဒုက္ခော အိုရတာဟာ ဆင်းရဲပါ၊ ဒုက္ခသစ္စာပဲ။ ဘုရားက နောက်တစ်ခါ အိုပြီးတော့ အိုတဲ့ လမ်းဆုံးက ဘာလဲ၊ နာခြင်း၊ အိုပြီးတော့ ဘာလာလဲ၊

(နာခြင်းလာ ပါတယ်ဘုရား)။

ဒါကြောင့် “ဗျာဓိပိ ဒုက္ခော” ဆက်ဟောပြန်တယ်၊ နာရတာလည်း ဆင်းရဲပဲ၊ မဆင်းရဲဘူးလား ယောဂီတို့၊ (ဆင်းရဲပါတယ်ဘုရား)။

ဆင်းရဲတယ် ယောဂီတို့၊ အိုရတဲ့ ဆင်းရဲ နာရတဲ့ ဆင်းရဲတွေကို နောက်နေ့ညကျရင် ဆက်ပြီးတော့ အကျယ် နာရဦးမယ်၊ သာဓကလေးတွေ ထုတ်ပြီးတော့ ယောဂီတို့ ဒီမှာ သစ္စာလေးပါး၊ အဲဒီလို အကျယ်ဟောထားတယ်၊ များသောအားဖြင့် ဒုက္ခက သိရမယ့်တရား၊ သမုဒယသစ္စာက ပယ်ရမယ့်တရား၊ မဂ္ဂသစ္စာက ပွားရမယ့် တရား၊ နိရောဓသစ္စာက ဆိုက်ရောက်ရမယ့်တရား၊ အဲလောက်ပဲ ပြောတယ်၊ ဘာမှ မသိဘူး၊ အခုလို အကျယ်ချဲ့မှ သိတာ၊ မနက်ဖြန် ဒုက္ခသစ္စာဆက်ပြီး အကျယ်ချဲ့မယ်၊ ယနေ့တော့ နာရီစေ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် ယောဂီတို့သည် ဘာကုသိုလ်ပဲ ပြုပြု အဲဒီ အိုနာသေ ဒုက္ခကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကို ဆုတောင်းပြီးတော့ ကုသိုလ်ပြုတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မုချမသွေ ဖြစ်ကြပါ စေကုန်သတည်း။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)

2009

အရှင်ဇေန

(မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၄၉ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၇ ခုနှစ်
 တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၂) ရက်နေ့ည
 တနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့နယ်၊ ကျောက်ဖြူတောင်ရွာ၊ သစ်ညီနောင်ဓမ္မရိပ်သာအတွင်း၌
 ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သော ဝါတွင်းတရားစခန်း ဒုတိယမြောက်ည၌ ဟောကြားအပ်သည့်
သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၂) တရားတော်

* * *

မနေ့ညက အပိုင်း ၁၊ မိုးသံတွေကဆူလို့၊ တစ်ချို့လည်းပဲ မကြားမိတာလည်း ရှိမယ်၊
 သစ္စာလေးပါး အကြောင်းလေး ပြန်ပြောပြမယ်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိဖို့ဆိုရင် သစ္စာလေးပါးရဲ့ သရုပ်ကို
 သိရမယ်၊ သရုပ်ဆိုတာ အရေအတွက်ကို ပြောတာ၊ နောက် သစ္စာလေးပါးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို သိရမယ်၊
 နောက် သစ္စာလေးပါးရဲ့ ကိစ္စကိုလည်း သိရမယ်။

ဘယ်သစ္စာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ပထမဆုံး သိဖို့ကတော့ ဒုက္ခသစ္စာ၊
 သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ၊ ဒါသရုပ်ပေါ့၊ သရုပ်ပြီးလို့ရှိရင် အဓိပ္ပါယ်ကို ပြောမယ်။

ဒုက္ခသစ္စာ - ဆိုတာ ဆင်းရဲတာ အမှန်တရား၊ ဆင်းရဲအစစ်ပေါ့၊ ဒါ ဒုက္ခသစ္စာ။

သမုဒယသစ္စာ - ဆင်းရဲသို့ ရောက်ကြောင်းအမှန်။

နိရောဓသစ္စာ - ဆင်းရဲချုပ်ရာအမှန်။

မဂ္ဂသစ္စာ - ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ကျင့်ကြောင်းအမှန်။

ဒါက အဓိပ္ပါယ်ပေါ့၊ သစ္စာလေးပါးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ သရုပ်ကို ပြောလို့ပြီးပြီ၊ သစ္စာလေးပါးကို
 အရကောက် ပြမယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာအရ ဘာတွေရသလဲဆိုရင် ပရိသတ်များ နားလည်အောင်
 ပြောပြရမယ်ဆိုရင်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ကိုရတယ်၊ သို့မဟုတ် ခန္ဓာငါးပါးကိုရတယ်လို့ ပထမဆုံး အကျဉ်း
 လေးမှတ်ပေါ့။

ဒါက ဝိပဿနာအသုံးအနှုန်း၊ အခု စာပေ အသုံးအနှုန်းနဲ့ ပြောရင် ဒုက္ခသစ္စာအရ လောကီစိတ်
 ၈၁ ပါး၊ လောကုတ္တရာစိတ်တွေကို မရဘူး၊ လောဘကြည်သော စေတသိက် ၅၁ပါး၊ ရုပ် ၂၈ပါးတဲ့၊ အဲဒါ
 ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ အရကောက်ပဲ၊ အဲဒါလေးကို ခန္ဓာဖွဲ့ရင် ခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာဟာ ဒုက္ခသစ္စာလို့ မှတ်၊ လူ့ဘဝ လူ့ခန္ဓာ နတ်ဘဝနတ်ခန္ဓာ ဗြဟ္မာဘဝဗြဟ္မာခန္ဓာ
 အပါယ် ဘဝအပါယ်ခန္ဓာ ဘယ်ခန္ဓာရရ ဘာသစ္စာ။

(ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား)။

အဲဒီလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိရမယ်၊ အဲဒီတော့ အခြေခံက စပြောပြတာ၊ သမုဒယသစ္စာအရကျတော့
 လောဘ စေတသိက်ကို ကောက်တယ်၊ ဒါ ပဓာနနည်းပေါ့၊ အပဓာနနည်းအားဖြင့်တော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊
 မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ ထိန၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ အဟိရိက၊ အနောတ္တပ္ပဆိုတဲ့ ကိလေသာဆယ်ပါးလုံးကို
 ကောက်ရတယ်။

နိရောဓသစ္စာအရ- နိဗ္ဗာန်ကိုကောက်ရမယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုကျတော့ နောက်ရက်တွေကျတော့
 အကျယ်ပြောရမှာပေါ့၊ မဂ္ဂသစ္စာက မဂ္ဂင်တရားကိုယ် ရှစ်ပါး။ **သမ္မာဒိဋ္ဌိ** - မှန်စွာသိခြင်း-ပညာစေတသိက်၊
 မနေ့ညက ပြောပြခဲ့ပြီ၊ **သမ္မာသင်္ကပ္ပ** - မှန်စွာကြံစည်ခြင်း၊ ဝိတက်စေတသိက်၊ အဲဒီနှစ်ပါးကို ပညာ
 မဂ္ဂင်(ပညာသာသနာ)လို့ မှတ်။

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာအနှစ်ချုပ်ဟာ ဒီပညာပဲ၊ နောက် **သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ**
သမ္မာဝါယမ သမ္မာဝါစာ - ကောင်းစွာပြောခြင်း၊ မှန်စွာပြောခြင်း၊ ဒါဆို မမှန်သောပြောခြင်း လေးမျိုးလို့

မနေ့က ရှင်းပြခဲ့တယ်။ မုသာဝါဒ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း၊ လိမ်ပြောတာက မကောင်းတာက မိစ္ဆာဝါစာလို့ ဆိုတာပေါ့။ ပိသုဏ္ဍဝါစာ-တဲ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတည့်အောင် ကုန်းတိုက်တာပေါ့။ ဖရုသဝါစာ- ရုန့်ရင်းတဲ့စကား၊ ကြမ်းတဲ့စကား ပြောတယ်။ သမ္မပ္ပလာပဝါစာ -အပြိန်အဖျင်း ဘာမှ အကျိုးမရှိတဲ့စကား ကို ပြောတယ်။ အဲဒီလေးမျိုးက ရှောင်ကြဉ် တာဟာ သမ္မာဝါစာ။

အဲဒီတော့ ယောဂီတို့က မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို လိုချင်တာဆိုရင် နားထောင်၊ မှတ်ထားကြ။ အဲဒီလိမ်ပြောတဲ့ စကားတွေ မပြောရဘူး၊ ကုန်းတိုက်တဲ့စကားတွေ မပြောရဘူး၊ ပညာရှိများနားမှာ မခံသာတဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ရုန့်ရင်းတဲ့ စကားတွေကို မပြောရဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ မင်းသား မင်းသမီး အကြောင်း၊ လောကီအကြောင်းတွေကို မပြောရဘူး၊ ပြောရင် သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင် မရှိတော့ဘူး။

နောက် သမ္မာကမ္မန္တ- မှန်သော ပြုလုပ်ခြင်း၊ မှန်သောအမှုပေါ့။ မှန်သောပြုလုပ်ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတော့ မှန်သောပြုလုပ်ခြင်းရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်၊ မမှန်သောပြုလုပ်ခြင်း ပါဏာတိပါတ-သူ့အသက်သတ် တာ၊ အဒိန္နာဒါန- သူ့ဥစ္စာခိုး၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ- သူတစ်ပါး မယားလင်တွေ ပြစ်မှားတယ်၊ အဲဒါ မကောင်းတဲ့ မမှန်တဲ့အမှု အဲဒါ တွေကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။

သမ္မာအာဇီဝ- ကောင်းသော အသက်မွေးမှု၊ အဲဒီကာယဒုစရိုက်သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး ရှောင်ကြဉ်ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတာ သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်။

သမ္မာဝါယာမ- မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း၊ ကောင်းစွာအားထုတ်ခြင်း၊ ဝီရိယစေတသိက်။

သမ္မာသတိ- ကောင်းစွာအမှတ်ရခြင်း။

သမ္မာသမာဓိ - ကောင်းစွာတည်ကြည်ခြင်း-လို့ မဂ္ဂင်ဘယ်နှစ်ပါးပါလိမ့်။

(ရှစ်ပါးပါဘုရား)။

အဲဒါ မဂ္ဂသစ္စာ၊ ဒါပေမယ့် ဦးဇင်းတို့ ယောဂီတို့ တရားကို ရှုမှတ်ပြီးဆိုရင် သီလမဂ္ဂင် ၃ပါးမှ တစ်ပါး ကျန် ပညာမဂ္ဂင်နဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင် တစ်ခါတည်းပါတယ်လို့ မှတ်ပါလိုက်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်နှစ်ပါးကို ပညာမဂ္ဂင်လို့မှတ်၊ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝ သုံးပါးကို သီလမဂ္ဂင်လို့မှတ်၊ သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ မဂ္ဂင်သုံးပါးကို သမာဓိမဂ္ဂင်လို့ မှတ်၊ ဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ သီလ သမာဓိ ပညာ သုံးပါးပဲ။ ခုနက ပညာမဂ္ဂင်အရ -အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ် အနှစ်ချုပ်က ပညာပဲ၊ ဝိနည်းပိဋကတ် အနှစ်ချုပ်က သီလ၊ သီလမဂ္ဂင်အရ ဝိနယ ပိဋကတ်ကိုယူ၊ နောက် သမာဓိမဂ္ဂင်အရ သုတ္တန္တပိဋကတ်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲမှာ ပိဋကတ်သုံးပုံလုံး ပါသွား တယ်။

ပိဋကတ်သုံးပုံအနှစ်ချုပ်က မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပေါ့၊ ဒါက မနေ့ညက မိုးတွေသည်းနေလို့ ယောဂီတို့ မသိမှာစိုး တဲ့အတွက် အဆင့်မြင်လာတဲ့အခါကျတော့ ဒီအခြေခံတွေက မသိရင် မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ အဲဒါကို သိပြီးတော့ သစ္စာ လေးပါးရဲ့ကိစ္စ၊ ဘယ်သစ္စာက ဘာကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲပေါ့၊ ဘယ်သစ္စာ ဘယ်သဘောရှိသလဲစတာတွေကိုပေါ့။ ဒုက္ခသစ္စာက ပရိညာတဗ္ဗကိစ္စ = သိရမယ့်တရားလို့မှတ်၊ ဒုက္ခ သစ္စာက ဘာလုပ်ရမယ့်တရားလဲ။

(သိရမယ့်တရားပါဘုရား)။

မှတ်. . မှတ်၊ ယောဂီတို့ အရေးကြီးလို့မေးတာ၊ ဝိပဿနာဟာ လောကမှာ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယ သစ္စာ တအားမှားလို့ ပြီးတော့ပြောပြမယ်။

သမုဒယကိစ္စက ပဟာတဗ္ဗကိစ္စ= ပယ်သတ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ ဝိပဿနာရှုပွားတယ်ဆိုတာ၊ တဏှာကို သတ်နေ တာ၊ ဘာကို သတ်တာလဲ ပရိသတ်။

(တဏှာကို သတ်တာပါဘုရား)။

တဏှာကို သတ်တာ၊ အခုခေတ်က တဏှာကို မသတ်ဘူး၊ ဝေဒနာလိုက်သတ်နေတယ်၊ ဘာကို လိုက် သတ်နေတာလဲ။

(ဝေဒနာကို လိုက်သတ်နေတာပါဘုရား)။

မှားတယ်၊ ဝိပဿနာဆယ်ခုဆိုရင် ရှစ်ခုလောက်က အမှားကြီးနဲ့ လုပ်နေတာ၊ ယောဂီက ထိုင်ပြီဆိုရင် ထိုင်၊ နာလည်းမပြင်နဲ့၊ အဲဒီ နာတာကြီးပျောက်အောင် ထိုင်ခိုင်းတာ၊ မထိုင်ခိုင်းဘူးလား ယောဂီတို့။

(ထိုင်ခိုင်းပါတယ်ဘုရား)။

အဲဒီ နာတာကိုပယ်သတ်ခိုင်းတာ နာတာဟာ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဘာဝေဒနာလဲ။

(ဒုက္ခဝေဒနာပါဘုရား)။

သူများမေးရင် ပြောတတ်အောင်လို့ အခြေခံကစပြီး ရှင်းပြတာ၊ အဲတော့ ဒုက္ခဝေဒနာကို သစ္စာ လေးပါး ထည့်ကြရအောင်၊ ဘယ်ထဲပါမလဲလို့၊ စောစောက ဒုက္ခသစ္စာဖွဲ့တော့ကျတော့ လောကီစိတ် (၈၁) ပါး၊ လောကကြင်သောစေတသိက် (၅၁) ပါး၊ ရုပ် (၂၈) ပါး၊ လောဘကတော့ သမုဒယသစ္စာပေါ့၊ သမုဒယသစ္စာအရကတော့ ဒီမှာ လောဘစေတသိက်တစ်လုံးပဲ အဓိကကောက်ထားတယ်။

အဲတော့ ဒုက္ခဝေဒနာဆိုတာ ခံစားတဲ့သဘော ဝေဒနာစေတသိက်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် လောဘကြင် သော စေတသိက် (၅၁) ပါးထဲမှာ ဝေဒနာစေတသိက်မပါဘူးလား။

(ပါပါတယ်ဘုရား)။

ဒါဆို ယောဂီတို့ ကိုယ်တိုင်ဖြေစမ်း၊ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခဝေဒနာဟာ၊ သမုဒယသစ္စာလား၊ ဒုက္ခသစ္စာ လား။

(ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား)။

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိရမယ်၊ သူပြောလူပြောမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်သိရမယ်၊ ဒါဆိုပြန်ကြည့်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ဟာ၊ ခံစားတဲ့ဒုက္ခဝေဒနာဟာ၊ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတော့ ဒီဒုက္ခဟာ ပယ်ရမယ့်တရားလား၊ သိရမယ့်တရားလား။

(သိရမယ့်တရားပါဘုရား)။

ကြည့်စမ်း၊ ရိပ်သာဆယ်ခုမှာ ရှစ်ခုလောက်က အဲဒါကို ပယ်ခိုင်းနေတာ၊ ကုန်အောင်လိုက်၊ ဘယ်တော့မှ မကုန်ဘူးမှတ်ထား၊ နောက်ဆုံး ကြာကြာထိုင်တော့ မချိမဆန့်ထိုင်တော့ ဝေဒနာတော့ မကုန်ပါဘူး၊ ခံနိုင်ရည် ရှိသွားတယ်။

ဥပမာပေးမယ်၊ အခုဦးဇင်းရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကတော့ ယုံလွန်တော်မူသွားရှာပြီ၊ ဦးဇင်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကတအား အရိုက်ကြမ်းတယ်၊ နည်းနည်းလေးမှားလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ ထိုး တာ၊ ဦးဇင်းတို့ အဲဒီမှာ လေးဝါဝတ်ခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့ကို လေးကြိမ်လောက် ခေါင်းကိုအထိုးခံရတယ်၊ ကြာတော့ ယောဂီတို့ရေ မနာတော့ဘူး။

ကြာတော့ ဘာဖြစ်သွားတုန်း။

(မနာတော့ပါဘူးဘုရား)။

နေ့တိုင်း အထိုးခံရတော့ ထုံသွားတာပေါ့နော်၊ တကယ်တော့ ယောဂီများရေ မနာပဲတော့နေပါမ လား။

(မနေပါဘူးဘုရား)။

မနေပါဘူး၊ ကြာတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားတာ၊ ကြိုက်သလောက်ထိုး နောက်ကျတော့ သိပ်ပြီးတော့ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ အခုလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ တအားဖိထိုင်ပါများတော့ အဲဒီဝေဒနာဟာ ယောဂီတို့ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားတာပဲ၊ အဲဒါကို ရိပ်သာဆရာတွေက ဝေဒနာကုန်တယ်တဲ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘာကုန်တာလဲ။

(ဝေဒနာကုန်တာပါဘုရား)။

ယောဂီတို့ ဝေဒနာဟာ ကုန်ကောင်းရဲ့လား။

(မကုန်ကောင်းပါဘူးဘုရား)။

ဘယ်ကုန်မှာတုန်း ရဟန္တာလည်း ဝေဒနာရှိတယ်၊ ဘုရားလည်း ဝေဒနာရှိတယ်၊ မကုန်ပါဘူး၊ ဝေဒနာဟာ မမြဲဘူးလို့ သိရုံသိရမှာ၊ ယောဂီတို့ ဒါဟာ နည်းနည်းနောနော အမှားမဟုတ်ဘူးနော်၊ တအားမှားနေကြတာ၊ မှားတော့ ယောဂီတို့ ပင်ပန်းတာပေါ့၊ ဆင်းရဲတာပေါ့၊ နောက်တော့ တချို့ယောဂီတွေက တရားမထိုင်ရဲတော့ဘူး၊ ကြောက်သွားတာပေါ့၊ အဲဒါတရား အမှားနဲ့သွားတွေ့လို့။

ဪ ဒါဆိုရင် ဒုက္ခဝေဒနာဟာ မမြဲတဲ့တရားပဲလို့ သိရုံသိရမှာပဲ၊ ဒါပဲပြင်ကြ ယောဂီတို့၊ သုခဝေဒနာလည်း မမြဲတဲ့တရားပဲ၊ ဒုက္ခဝေဒနာရော။

(မမြဲတဲ့တရားပါပဲဘုရား)။

ဥပေက္ခာဝေဒနာရော။ (မမြဲတဲ့တရားပါပဲဘုရား)။

မမြဲတဲ့တရားလို့ ဝေဒနာသုံးမျိုးလုံးကို ပါယ်ရမှာလား၊ မမြဲလို့ သိရမှာလား။

(မမြဲလို့ သိရမှာပါဘုရား)။ တော်ပြီ ဒါပဲအဖြေက။

သိရုံသိရတာ မကုန်ကောင်းဘူး၊ ပြောချင်တယ်၊ အဲဒီလို ဝေဒနာကို ကုန်သွားပြီလို့ ပြောတဲ့ ယောဂီတွေ ခေါ်ခဲ့၊ အနားရောက်မှ သူ့ခေါင်းကို ကြိမ်တုတ်နဲ့ နာနာလေး လေးချက်လောက် ရိုက်လိုက်မယ်၊ သူမနာဘူးလား ယောဂီတို့။ (နာပါတယ်ဘုရား)။

ဝေဒနာကုန်ရင် မနာရဘူး၊ အခုပြန်နာလို့ရှိရင် ဝေဒနာ ကုန်သလား၊ မကုန်ဘူးလား၊ (မကုန်ပါဘူးဘုရား)။ မှတ်ထားယောဂီတို့ ဘယ်တော့မှ မကုန်ဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် တချို့ကလည်း အသက်ကြီးမှ ဘုန်းကြီးဝတ်ပြီး တရားပြ၊ ဘာစာမှလည်း မတတ်ဘူး၊ ရမ်းပြီး တရားပြကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ ပင်ပန်းတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်၊ ဘာတရားမှလည်း မရဘူး။

သူတို့ဟာ သူတို့ဆရာပြတဲ့နည်းကို ဘုရားဒေသနာတော်နဲ့ မငြိတတ်ကြဘူး၊ ဦးဇင်းတို့က ယောဂီတို့ကို ရမ်းပြီး မပြဘူး၊ ဦးဇင်းတို့မှာ ဆရာသမားတွေ အများကြီး၊ အဲဒီဆရာတွေရဲ့ တရားကို ကိုယ်တိုင် နာတယ်၊ ကျင့်တယ်၊ ကျင့်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့မှ ပိဋကတ်ကို ချပြီး တိုက်ဆိုင်ကြည့်တယ်၊ ဘုရားဟောနဲ့ ညီမှ ယောဂီတို့ကို အခုလို ပြသတာဖြစ်လို့ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး။

တစ်ချို့က အဲဒီလို မတိုက်ဆိုင်ကြည့်ကြဘူး၊ ငါဆရာပြတာ မှန်မှာပဲလို့ ယူဆပြီး အဲဒီအတိုင်း သွားကြတယ်၊ အခု ဦးဇင်းဆီရောက်နေတဲ့ ဘိုကလေးက ဦးဇင်းလေးတစ်ပါး လျှောက်တယ်၊ ဘယ်လောက် သံဝေဂရဖို့ကောင်း လိုက်သလဲလို့၊ ရိပ်သာနာမည်တော့ မပြောပါရစေနဲ့တော့၊ မကောင်းဘူးပေါ့နော်၊ အဲဒီ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သူတို့ ဘိုကလေးဘက် တရားလာပြတယ်၊ ပလ္လင်ပေါ်ကနေ ယောဂီတို့ရေ၊ လုပ်ကြ နှစ်နာရီ မထရဘူးဆိုပြီး ထိုင်ခိုင်းတာ၊ အဲဒီမှာ လူငယ်လေး ၂ ယောက်ကလည်း အခုမှ တရားထိုင်ခါစကိုး၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တရားကလည်း ရချင်တယ်၊ ဒီဘုန်းကြီးကိုယုံပြီးတော့ တအားထိုင်တာပဲ၊ ရှူရှူဆို နင်းကန် ရှူတော့တာပဲ၊ နပ်ချေးတွေဘာတွေထွက်ပေါ့။ တံတွေးတွေဘာတွေထွက်ပေါ့။

နောက်ပြီးတော့ ယောဂီတို့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပက်လက်လန် အသက်ရှူရပ်ပြီးတော့ သေကို သေသွားတာ၊ ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့ ဘယ်မှာလဲတရား၊ ဘုရားဟော မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်က ဆေးရုံတင် လိုက်ရတယ်၊ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းသလဲ၊ တရားအမှားတွေ၊ အဲဒီဘုန်းကြီးကို ကြည့်တော့ အသက် ကြီးမှဝတ်တာ၊ ဘာစာမှ မတတ်ဘူး၊ အသက်ကလည်း ကြီးပြီ။

တရားကို ရမ်းပြနေတာလေ။ သိပ်ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာဆိုတာကို တစ်ချို့က ကြောက်ကုန်ကြတာ။ အဲဒါ တရားအမှားတွေ၊ ဒါ့ကြောင့် ဦးဇင်းတို့ အပင်ပန်းခံပြီးတော့ ဒီကို လာပြသပေးတာ။ ဒါဟာ ဝိပဿနာလောကမှာ အမှားကြီးတစ်ခုကို ရှင်းပြလိုက်တာပေါ့။

ဒါဆိုရင် သိကြပြီ။ သမုဒသစ္စာက ပယ်ရမှာ၊ သမုဒယသစ္စာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ (ပယ်ရမယ့် တရားပါဘုရား) ပယ်ရမှာနော်၊ ယောဂီတို့ ဆိုကြပါစို့။ ကောင်းကောင်းလေး စားရတဲ့အခါ သုခဝေဒနာ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား)။ အဲဒီတော့ တဏှာမပေါ်ဘူးလား။ (ပေါ်ပါတယ်ဘုရား)။ တဏှာအပေါ်မခံနဲ့၊ အဲဒီ သုခဝေဒနာ မမြဲမှုကို ကြည့်လိုက်၊ ရှုလိုက်လို့ရှိရင် တဏှာပေါ်မလာတော့ဘူး။

အဲဒါ သမုဒသစ္စာ တဏှာကို ပယ်တာပဲ။ တဏှာကို အဲဒီအတိုင်း သတ်ရတယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာရော ပြန်မေးစရာရှိတယ်ပေါ့။ ယောဂီတို့ အခု ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သင်တန်းတရားတော်တွေ နာဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကများ ပါတယ်။ ဝေဒနာ ပစ္စယာ ဘာတဲ့။ (တဏှာပါဘုရား)။

တဏှာနော်၊ ကဲ သုခဝေဒနာ ဖြစ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သုခဝေဒနာလည်း တဏှာဟုတ်ပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ ဝေဒနာဆိုရင် လိုချင်တာပေါ့။ ဥပမာ ယောဂီတို့ ဖျားပြီ၊ ခေါင်းတွေကိုက်နေပြီတဲ့ သုခဝေဒနာ လား၊ ဒုက္ခဝေ ဒနာလား၊ (ဒုက္ခဝေဒနာပါဘုရား)။ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်မှာ တဏှာဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ စဉ်းစားဖို့ပေါ့။

ဝိပဿနာဆိုတာ ဉာဏ်အလုပ် ယောဂီတို့၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ဝေဒနာပစ္စယာ ဘာတဲ့လဲ၊ (တဏှာပါဘုရား) အခု ဒီမှာက သုခဝေဒနာလား၊ ဒုက္ခဝေဒနာလား၊ (ဒုက္ခဝေဒနာပါဘုရား)။

ဒါဆိုရင် တဏှာဘယ်လိုဖြစ်မလဲတဲ့၊ မေးခွန်းက ချမ်းသာတဲ့ သုခဝေဒနာဆိုရင်တော့ တဏှာလာမှာပဲ။ အခုဟာက ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာကြီး၊ ဒါဆို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပျက်မလား၊ မပျက်ပါဘူးတဲ့၊ ဒုက္ခဝေဒနာလည်း တဏှာဖြစ်တာပဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်သလဲဆိုရင် အဲဒီ ဒုက္ခကနေ လွတ်ချင်တဲ့တဏှာ၊ ဟော ဒုက္ခက လွတ်ချင်တဲ့ အရာကဘာလဲ၊ (တဏှာပါဘုရား)။

ဒါ ဉာဏ်ယောဂီတို့၊ ဝိပဿနာဆိုတာ အဲဒီလို ဉာဏ်နဲ့ သွားရတာ၊ ဪ ဒီအတိုင်း ဖြစ်သွားတာကို၊ အဲဒီတော့ ဦးဇင်းတို့ ယောဂီများ ဘာဝေဒနာဖြစ်ဖြစ် မမြဲဘူးလို့ ရှုလိုက်ရင် လောဘလည်း မလာဘူး၊ ဒေါသလည်း မလာဘူး၊ မောဟလည်း မလာဘူး။

အကယ်၍ ကောင်းတဲ့သုခဝေဒနာလေးမှာ မမြဲဘူးလို့ မရှုလိုက်မိရင် တဏှာလာတယ်၊ လောဘကိလေ သာလာတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာလေးမှာ ကြိုတ်မှိတ် ခံစားနေရတယ်၊ ဒါဆို ဒေါသကိလေသာ လာတယ်၊ ကောင်းတယ်လည်း မဟုတ်၊ ဆိုးတယ်လို့လည်းပြောလို့မရ၊ အလယ် အလတ်စား ဥပေက္ခာဝေဒနာမှာ မမြဲတာကို မရှုမှတ်လို့ရှိရင် မောဟကိလေသာဝင်တယ်။

အဲဒီတော့ ဘာဝေဒနာပဲလာလာ ယောဂီတို့က မမြဲတဲ့တရားလို့ ယောဂီတို့က စိတ်ထဲကနေ သိပေးလိုက်ရတယ်၊ နည်းနည်း ဉာဏ်လေး ထည့်လိုက်ဦးမယ်ဆိုရင် အဲဒီဝေဒနာ မှီပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရားကကော မြဲရဲ့လား၊ (မမြဲပါဘူးဘုရား)။

အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ ခွေတွေနာရတာ အတော်များသွားပြီ၊ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဝဏ္ဏ ရသ ဩဇာဆိုတဲ့ ရုပ်ရှစ်ပါးဟာ အတုံး အလုံး အခဲ အရေ အဖတ် အမှုန်အမွှားလား၊ ဥဘောတရားလေးလား၊ (သဘောတရားပါဘုရား)။

အဲဒီ သဘောတရားလေးကကော မြဲလား၊ မမြဲဘူးလား၊ (မမြဲပါဘူးဘုရား)၊ အဲဒီတော့ ဒီသုခဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာ ဥပေက္ခာဝေဒနာဟာ သူ့ဟာသူ ဖြစ်တာလား၊ ရုပ်ကို မှီဖြစ်တာလား၊ (ရုပ်ကိုမှီဖြစ်တာပါဘုရား)။

အဲဒီတော့ ဝေဒနာမရှိဖြစ်ရတဲ့ ရုပ်ကကော မြဲသလား၊ (မမြဲပါဘူးရား)၊ ဒီတော့ သူမရှိဖြစ်ရတဲ့ ရုပ်က မှ မမြဲရင် မမြဲတဲ့ရုပ်ကို မရှိဖြစ်ရတဲ့ ဝေဒနာကကောမြဲမလား၊ (မမြဲပါဘူးရား)။

အဲဒါကြောင့် ရုပ်တရားက တစ်စက္ကန့်မှာ အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေငါးထောင်ကျော်ဖြစ်ရင်၊ နာမ်တရားဆိုတဲ့ ဝေဒနာပေါင်းက ကုဋေတစ်သိန်း ယှက်တယ်၊ ယှက်တာ မြဲလား၊ (မမြဲပါဘူးဘုရား)၊ မမြဲတာကို ဝေဒနာဟာ မမြဲတဲ့တရားလို့သိရင် သုခဝေဒနာမှာလည်း လောဘမလာတော့ဘူး၊ ဒုက္ခဝေဒနာမှာလည်း ဒေါသမလာတော့ဘူး၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာမှာလည်း မောဟ မလာတော့ဘူး၊ ဒါဟာ ဝိပဿနာရဲ့ တန်ဖိုးပဲ။

ဒါ . . သမုဒယသစ္စာရဲ့ ကိစ္စလေးကို ပြောရင်းနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်လေးကို ရှင်းပြလိုက်တာပါ။ ဒီတော့ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ ကိစ္စက ပရိညာတဗ္ဗကိစ္စ သိရမယ်၊ သမုဒယသစ္စာရဲ့ ကိစ္စက ပဟာတဗ္ဗကိစ္စ ပယ်ရမယ်၊ နိရောဓသစ္စာရဲ့ ကိစ္စက သစ္စိကာတဗ္ဗကိစ္စ မျက်မှောက်ပြုရမယ်၊ နိဗ္ဗာန်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ (မျက်မှောက် ပြုရမှာပါ ဘုရား)။

အဲဒါ နိဗ္ဗာန်ကိစ္စ၊ မဂ္ဂသစ္စာက ဘာဝေတဗ္ဗကိစ္စ ပွားများရမယ်လို့ ကိစ္စလေးမျိုးရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ မနေ့က ဒုက္ခသစ္စာကို ပြောတဲ့နေရာမှ ဇာတိဒုက္ခပြောပြီးပြီ၊ ဇာတိ - ပဋိသန္ဓေနေရာမှာ ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလား၊ (ဆင်းရဲပါဘုရား)။

ဆင်းရဲကြပြီ၊ တစ်ခါတည်း ဝမ်းထဲမှာနေရင်၊ မိခင်က အပူစားရင် ပူ၊ အအေးစားရင် အေး၊ မိခင်က ခါး အကုန်းအကွ မတတ်ရင် ခါးလှန်ချိုးသလို နာ၊ မွေးဖွားလာတော့လည်း ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ယောနိကနေ နင်းကန် ပြီးတော့ တွန်းထွက်လာရတာကိုး၊ ဒါကြောင့် အပြင်ရောက်တော့ ကလေးဟာ ငိုသလား ရယ်သလား၊ (ငိုပါတယ်ဘုရား)၊ ဆင်းရဲလို့လား ချမ်းသာလို့လား၊ (ဆင်းရဲလို့ပါဘုရား)။

ဆင်းရဲလို့၊ မွေးပြီးတာနဲ့ ဇာတိဒုက္ခကတော့ ကုန်မသွားဘူးလား၊(ကုန်သွားပါတယ်ဘုရား)။ ဇာတိဒုက္ခ ပြီးသွားပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ချမ်းသာမယ်များ မှတ်သလား၊ မချမ်းသာဘူး ယောဂီတို့၊ ဇရာဒုက္ခလာဦးမှာဟော- ဇာတိပြီးတော့ ဘာတုန်း၊ (ဇရာပါဘုရား)။

ယောဂီတို့မှာလေ၊ အခုဘဝ လူ့ဘဝရတဲ့အချိန်ကစပြီး အခုချိန်အထိ ဒုက္ခကင်းတဲ့အချိန်ရယ်လို့များ ရှိသလား၊ (မရှိပါဘူးဘုရား)၊ မရှိဘူး၊ အခုဆို ယောဂီတို့ ဦးဇင်းတို့ကိုလေ၊ ဇရာနှိပ်စက်နေတာ၊ ဘာနှိပ်စက်တာပါလဲ၊ (ဇရာပါဘုရား)၊ အိုနေတာလေ၊ မိနစ်နာရီနဲ့ အမျှ ပျိုလာတာလား၊ အိုလာတာလား၊ (အိုလာတာပါဘုရား)။

အိုသွားတာယောဂီတို့ ခံနိုင်ရည် နည်းသွားကြပြီ၊ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ ဦးဇင်းတို့ ယောဂီတို့ အခုဆို မကြာခဏ ဖျားတတ်လာပြီ၊ ဦးဇင်းတို့ ဟိုတုန်းက ကော့သောင်းမှာ ငှက်ဖျားမိတယ်လေ၊ ဒီအခန်းကြီးက အေးတော့ တစ်ကြိမ်ဖျားလိုက်သေးတယ်၊ စမ်းတောက ဒကာမကြီးဒေါ်တင်စီတို့ သေချာကုပေးလို့ ပျောက်သွားတယ်၊ ခံနိုင်အားတွေပေါ့၊ မတူတော့ဘူး၊ အဲဒါ အိုလာတာခေါ်တယ်။

ဒါဆိုရင် အဲဒီအိုခြင်းတရားက အရင်တုန်းက ယောဂီတို့ သိတာက အသက်(၇၀) (၈၀) ပါးရေ၊ နားရေတွေတွန့်၊ မျက်စိတွေမွန်မှ နားတွေ ထိုင်းမှ ခါးတွေကိုင်းမှ အိုတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ (မဟုတ်ပါဘူးဘုရား)။ နေ့တိုင်းအိုတာ ဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား) ဒါကြောင့် ဦးဇင်း မကြာခဏပြောတယ်၊ ဒီဆယ့်သုံးခွေထဲမှာ လည်း ပါပါလိမ့်မယ်၊ ယောဂီတို့ နေ့တိုင်း အိုနေတာပါ။

ဟို သတ်မည့်နွားကြီးတစ်ကောင်ကို နွားသတ်ရုံကို ဆွဲသွားရင် တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း သေဖို့ရာ မနီးဘူးလား၊ (နီးပါတယ်ဘုရား) အခုယောဂီတို့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ယောဂီတို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီအတိုင်းပဲ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် နာတဲ့နေရာကို သွားနေရတယ်၊ နောက်တော့ သေရမှာပေါ့၊ အဲဒီ ဇရာတရားက ယောဂီတို့ကို ဒီနာတဲ့စခန်းဆီကို ပို့ လိုက်ပြီ၊ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်ကြတော့ အိပ်ယာထ ပက်လက်ကြီးလဲပြီ၊

ဟိုဘက် ဒီဘက်လည်း မပြောင်းနိုင်တော့ဘူး၊ စားတော့လည်း သူများခွဲကျွေးမှ စားရတယ်၊ မစင် ကျင်ကြီးတွေလည်း အိပ်ယာထဲကို ပါချရပြီ၊ ကဲ ယောဂီတို့ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ ဘာဒုက္ခလဲ။ (ဗျာဓိဒုက္ခပါဘုရား) အိုခြင်းတရားက ယောဂီတို့ကို နာခြင်းရောက် အောင် မပို့ဘူးလား၊ (ပို့ပါတယ်ဘုရား)

ကဲ ပဋိသန္ဓေနေတုန်းကလည်း ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ မိခင် ဝမ်းကကျွတ်လို့ ပဋိသန္ဓေဆင်းရဲလည်း လွတ်ရော အိုခြင်းတရားက လာပြီ၊ အစားအသောက်တွေ ပျက်၊ တစ်ခါ အိုခြင်းတရားက ပို့လိုက်ပြန်ပြီ၊ နာပြန်ပြီ၊ ပက်လက်ကြီး မစားနိုင် မသောက်နိုင် သေလည်းမသေနိုင်၊ ယောဂီတို့ သိပ်ဆိုးဝါးလွန်း တယ်နော်၊ အခု ဦးဇင်းရဲ့အသိ ဒီက ကျောင်းဒကာတစ်ယောက်ရဲ့ အဘွားတစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ဦးဇင်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ တရားကလည်း မသိရှာဘူး၊ သူက လူမျိုးခြားကိုး။

အဲဒါ အဘွားကြီးက အသက်ရှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီ၊ သူက တရားလည်း မသိတော့လေ လာသမျှ မြေး တွေကို ဒေါသနဲ့ အော်ငေါက်ပြီးဆက်ဆံတော့ သူနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်တော့ဘူး၊ အထီးကျန် ဖြစ်နေတယ်၊ ကြာတော့ သေချင်တယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ သူသေချင်တာပဲ သိတယ်၊ အပါယ်ကျမှာကိုတော့ မသိဘူး၊ ဘာသာရေး ဘာမှ မသိရှာဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ၊ ဘာဝိပဿနာမှ မသိဘူး။

အဲဒီတော့ သူသေချင်တဲ့အကြောင်းကို သူ့သားသမီးတွေကို ငါ့ကို မြန်မြန်သေအောင် လုပ်ပေးကြပါလို့ ပြောနေရှာတယ်၊ စိတ်ကလည်း တရားမရှိတော့ သတိကလည်း လွတ်ပြီလေ၊ သူငယ်ပြန် သလိုပေါ့၊ တဂျီဂျီနဲ့သေ ချင်တယ်၊ သေချင်တယ်ချည်း ပြောနေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သူ့သားသမီးတွေကလည်း မလိမ့်တပတ်နဲ့ပေါ့လေ၊ အဲဒါဆို ဒီလိုလုပ် အဘွားသေချင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် အရဟံဂုဏ်တော်ပုတီးများများ စိတ်၊ မြန်မြန်သေလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက် တယ်။

အဲဒါကို ယောဂီတို့ အဟုတ်မှတ်ပြီး အရဟံဂုဏ်တော်ကို စိတ်နေတာ သေချင်လို့တဲ့၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးလိုက်သလဲ၊ ဇရာပေါ့နော်၊ အိုတဲ့ဒဏ် နာတဲ့ဒဏ်တွေလည်း ပါလာပြီ၊ နောက်သူ ကိုလည်း အားလုံးက အထီးကျန် ပစ်ထားတော့ သူလောကကြီးကို စိတ်ပျက်သွားတယ်၊ ဒါတရားကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါသကြောင့်ပါ၊ ဘာကြောင့်လဲ။ (ဒေါသကြောင့်ပါဘုရား)

ဒေါသနဲ့ စိတ်ပျက်တာဟာ သေရင် ငရဲသွားမှာ၊ မကောင်းဘူး၊ ဒုက္ခတွေကို ပြောပြနေတာပါ၊ ဒါကြောင့် ဒေါသတရား မကောင်းမြင်ဝါဒတွေကို အခုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတည်းက စွန့်ပစ်၊ မကောင်းမြင် ဝါဒ ဒေါသတရားရှိ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြီးရင်လေ ဘယ်သူမှ အနားမကပ်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း စေတနာမရှိကြတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတည်းက အဲဒီအကျင့်ကို ဖျောက်၊ ဒေါသလည်း မကြီးနဲ့၊ သူတစ်ပါးကို အပြစ်လည်း မမြင်နဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒကို ရှိရတယ်။

နာပြီတဲ့ ကဲ ယောဂီတို့ နာပြီးတော့ ဘာလာမှာလဲ၊ (သေမှာပါဘုရား) သေပြီတဲ့ ယောဂီတို့၊ သေတာကို တစ်ချို့က သက်သက်သာသာလို့ ထင်ကြတယ်၊ ယောဂီတို့ မသက်သာပါဘူး၊ သေတာဟာ အဆင်းရဲဆုံးပဲ၊ ဘယ်လောက်များ ဆင်းရဲသလဲဆိုရင် တစ်ချို့သေခါနီးပြီဆိုရင်လေ မည်းနက်နေတဲ့ငယ် ချီးတွေ ပါမချဘူးလား၊ (ပါချပါတယ်ဘုရား) တွေ့ဘူးတယ်၊ ရှိကြတယ်နော်၊ အဲဒီ ငယ်ချီးတွေက ပုဆိုးတွေ ထမီတွေကို ပေလို့ရှိရင် လျော်လို့ မရဘူး၊ စီးပိုင်ပြီးတော့ အဲဒီ ပုဆိုးတွေထမီတွေကို လွှင့်ပစ်ရ တယ်။

မချမဆန့် သေရမယ့်ရောဂါက ပြင်းတော့ မစင်ကျင်ကြီးတွေ ထွက်ပြီးတော့ သေရတာ၊ သေရတာ မဆင်းရဲဘူးလား၊ (ဆင်းရဲပါတယ်ဘုရား) ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့၊ သံဝေဂနဲ့ ပြန်ကြည့်စမ်း၊ ယောဂီတို့ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ တစ်လျှောက် ချမ်းသာဆိုတဲ့အကွက်များ တွေ့ရဲ့လား၊ (မတွေ့ပါဘူးဘုရား) မရှိဘူး ယောဂီတို့၊ ဆင်းရဲချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ အဖြစ်ကို ပြောမယ်၊ သံဝေဂရအောင်ပေါ့။

ဥပမာလေးတစ်ခု- လူတစ်ယောက်ဟာ တောထဲမှာ သစ်သီး သစ်ဥတွေ အရှာသွားရင်းနဲ့ ကျားတစ်ကောင် နဲ့တွေ့တယ်။ မှတ်ခဲ့ရင် သံဝေဂရဖို့၊ ယောဂီတို့ ပုထုဇဉ်တွေရဲ့ ဘဝကို ဥပမာပေးတာ။ အဲဒါ သူပြောတာပေါ့။ ကျားက နောက်ကနေလိုက်တော့ သေမှာကြောက်ရွာလို့၊ နောက်တော့ ကျားက သူထက်မြန်တော့ ပြေးလို့ သိပ်မလွတ်ချင်တော့ဘူး၊ မိတော့မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပြေးရင်းနဲ့ ရွှေနားမှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုတွေ့တယ်။ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို တွေ့တော့ ချောက်ကမ်းပါးကိုလည်း မကြောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကဲ ကျားရန်က လွတ်ရင် ပြီးရော ဆိုပြီးတော့ ချောက်ကမ်းပါးကနေ ဖင်ထိုင်ပြီး လျောချလိုက်တယ်။

ကုန်းစောင်းကြီးပေါ့။ ဘယ်နေရာမှာ ဆုံးမယ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ ကျားကို ကြောက်လွန်း အားကြီးလို့၊ အဲတော့ တစ်ခါတည်း လျောကျသွားတယ်။ ကုန်းစောင်းကြီးကနေပြီးတော့၊ လျောကျသွား တော့ ယောဂီတို့ရေ၊ “ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုး”ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျားကြောက်လို့ သူက တစ်ခါတည်း ကုန်းစောင်းက လျောချလိုက်တာ။ အောက်လမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောက်က ချောင်းကြီးကိုပျံ၊ အဲဒီ ချောင်းထဲက မိချောင်းကြီးက အဲဒီလူ ကျလာတာကို မြင်တော့လေ၊ ပါးစပ်ကြီး ဟပြီးတော့ စောင့်နေတယ်။

ကြည့်စမ်း၊ မိချောင်းလည်း မြင်ရော ဆက်ပြီးတော့ လျောမချရဲတော့ဘူး၊ ကုန်းစောင်းက လမ်းခု လတ် တစ်ဝက်လောက်မှာပေါ့။ တွေ့တဲ့အပင်ကို ဆွဲထားလိုက်တယ်။ အောက်လည်း မချရဲတော့ဘူးလေ၊ မိချောင်းက ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲစောင့်နေတာ။ အဲဒီတော့ အဲဒီချောက်ကမ်းပါး အလယ်တည့်တည့်မှာ ဆွဲမိဆွဲရာ ကိုင်မိကိုင်မိရာပေါ့။ ချုံပုတ်ကလေးတစ်ခုကို ဆွဲပြီးတော့ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ ကဲ ယောဂီတို့ စဉ်းစားစမ်း။

အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီလူဟာ ချမ်းသာဆိုတာ ရှိရဲ့လား၊ (မရှိပါဘုရား) အပေါ်က ဘာလဲ၊ ကျား။ အောက်ကဘာလဲ၊ (မိချောင်းပါဘုရား) ကြည့်ကြည့် ယောဂီတို့ရဲ့ ပုထုဇဉ်ဘဝကို ပြောနေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဆွဲထားတဲ့ သစ်ပင်က သိပ်အကြီးကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ချုံပုတ်အကြီးစားပေါ့၊ ချုံပုတ် အကြီးစားဆိုပေမယ့် အမြစ်က သေးသေးလေးတွေဆိုတော့ ဆွဲထားအရှိန်နဲ့ ပြတ်ပြတ်၊ ပြတ်ပြတ်လာ တယ်။ နောက်ဆုံး ရေသောက်မြစ်ကြီးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ရေသောက်မြစ်က နည်းနည်းတုပ်တာပေါ့။

ဒါလဲ ကြာလာရင် ပြတ်ကျမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီအပင်ရဲ့ဘေးနားမှာ ကြွက် အဖြူနဲ့ အမည်း နှစ်ကောင်ဟာ အဲဒီမြေကြီးပေါ် ထွက်ကျနေတဲ့ တစ်မြစ်တည်း ကျန်တဲ့ ရေသောက်မြစ် ကြီးကို (ရေသောက် မြစ်ကလည်း အရသာရှိတဲ့ အပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်) ကြွက်မည်းနဲ့ ကြွက်ဖြူနှစ်ကောင် ဟာ တစ်ကောင် တစ်ကိုက်စီ ကိုက်စားနေကြတယ်။ သစ်မြစ်ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ (ကိုက်စားနေပါ တယ်ဘုရား)။

အဖြူက တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်၊ အမည်းက တစ်ကိုက်လိုက်နဲ့၊ ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့ အဲဒီလူသား မှာလေ ချမ်းသာဆိုတာ ရှိရဲ့လား၊ (မရှိပါဘုရား) ပေါ်အောင်ကြည့်- ပေါ်အောင်ကြည့်ကြ၊ ဒါဥပမာပေး နေတာပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဒီလူသားက ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ သူဆွဲထားတဲ့ ချုံပုတ်ပေါ်မှာ ပျားအုံ တစ်အုံက ရှိနေပြန်ရော၊ အဲဒီ ပျားအုံကနေပြီးတော့ သူဆွဲထားတဲ့အရှိန်ကြောင့် ပျားအုံက ထိခိုက်ပြီး တော့ ပျားရည်တွေ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ စီးကျလာတယ်။ အရွက်တွေကနေ တစ်ဆင့်ပေါ့၊ သူဆွဲထားတဲ့ ချုံပုတ်က တစ်ဆင့်ပေါ့။

အဲဒီပျားရည်တွေကိုသူက လျှာနဲ့ခံပြီးတော့ လျက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဲဒီလူသားသည် ကျားကို လည်း သတိမရဘူး၊ မိချောင်းကိုလည်း သတိမရဘူး၊ တစ်မြစ်တည်းသာ ကျန်တဲ့ သူ့အမြစ်ကို ကိုက်စား နေတဲ့ ကြွက်ဖြူ နဲ့ကြွက်မည်းကိုလည်း သတိမရဘူး၊ အဲဒီပျားရည်တွေကို လျက်ပြီးတော့ ဒုက္ခအားလုံးကို

မေ့နေတယ်။ အဲဒီ ချောက်ကမ်းပါးအလယ်က လူသားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုရင် ပုထုဇဉ်၊ ဘယ်သူဘာလိမ့်။ (ပုထုဇဉ်ပါဘုရား)။

ယောဂီတို့ ဘဝတစ်လျှောက်ကို ပြန်ကြည့်စမ်း၊ မွေးတဲ့အချိန်ကနေ အခုအချိန်ထိ သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ လူမှုရေး စသည်ဖြင့် အရေးကိစ္စတွေ ဆုံးနိုင်ရဲ့လား၊ (မဆုံးနိုင်ပါဘုရား)၊ မဆုံးနိုင်ဘူးနော်၊ ယောဂီတို့ သားအတွက် မျက်ရည်ကျရ၊ သမီးအတွက် ငိုရ၊ လင်အတွက် ပူလောင်ရ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ဒီကြားထဲ ဒီဝမ်းလေး မဝမှာစိုးလို့၊ မီးလောင်လို့ရှိရင် ကုန်မှာစိုးလို့၊ ရေမျောရင် ကုန်မှာစိုးလို့၊ အပိုဒုက္ခတွေ အဲဒါဟာ ကျား ဆိုးရဲ့ဘေးနဲ့တူတယ်၊ ပစ္စက္ခလူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ သားရေး၊ သမီးရေး ဒုက္ခတွေက ဘာနဲ့တူတုန်း၊ (ကျားဆိုးကြီးလိုက်လာတာနဲ့ တူပါတယ်ဘုရား)။

အဲတော့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့အဘွားကြီးလိုပေါ့၊ သေချင်တယ်ပေါ့၊ ဒုက္ခတွေ အများကြီးပဲ၊ သေတာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ သေဖို့ရာ ကြံစည်တော့ ဘာတရားမှ ရှိမထားတော့ အပါယ်လေးပါးတည်းဟူသော မိချောင်းကြီးက အောက်က စောင့်နေပြန်ရော၊ ကိုင်း- ချမ်းသာစရာ အကွက်ရှိရဲ့လား၊ (မရှိပါဘူးဘုရား) ယောဂီတို့ အဲဒီအတိုင်းနေရတာ၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ်များ လူချမ်းသာထင်မနေနဲ့၊ တကယ့်ဆင်းရဲသမားတွေ ချည်းပဲ၊ ဒုက္ခသည်တွေ တစ်ချို့က ထင်တယ်၊ မီးဘေးဒုက္ခသည်တွေ သနားစရာပဲလို့၊ ယောဂီတို့ မီးဘေးဒုက္ခသည်တွေက သိပ်သနားစရာ မဟုတ်သေးဘူး။

တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ပြန်ပြီးတော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်၊ ယောဂီတို့ အခုကိလေသာမီး ဒုက္ခသည်တွေက ပိုဆိုးတယ်၊ အပါယ်ထိအောင်သွားမှာ၊ အဲဒီတော့ အပါယ်၊အပါယ်ဆိုတဲ့မိချောင်းကြီးကလည်း အောက်ကနေ စောင့်နေတယ်။

တစ်ဖန် ကျားကလည်း အပေါ်ကစောင့်၊ မိချောင်းကလည်း အောက်ကစောင့်၊ လွတ်လမ်းမရှိဘူး၊ အဲဒီ လူသားဟာ လွတ်လမ်းမရှာပဲနဲ့ ပျားရည်ကို မက်သလိုပဲ၊ ပုထုဇဉ်လူသားဟာလည်းပဲ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးဒုက္ခ၊ သေရင် အပါယ်ကျမယ့်ဒုက္ခ၊ အဲဒီဒုက္ခနှစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ လူမှုရေးဒုက္ခတွေ အပါယ် ဒုက္ခတွေ လွတ်ဖို့အတွက်တော့ သူစိတ်မကူးဘူး၊ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါးအရသာလေးတွေကို ခံစားပြီးတော့ မေ့နေတယ်။

အဲဒါ တရားမေ့နေတဲ့ပုထုဇဉ်တွေကို ပြောတာ၊ ဒါကြောင့် ဘဝတစ်လျှောက်ပုထုဇဉ်တွေကို ပြန်ကြည့်၊ ချမ်းသာအစစ်ဆိုတာရှိရဲ့လား၊ (မရှိပါဘူးဘုရား) မရှိဘူး၊ ဒုက္ခသစ္စာဆင်းရဲတွေ၊ ဒါကို ဗုဒ္ဓက သိစေချင်တာ၊ ဪ- ငါတို့ ချမ်းသာတကယ် မရှိပါလား၊ အဲဒီကျမှ ယောဂီတို့ သံဝေဂဉာဏ်ဝင်တယ်၊ ဘာဝင်သလဲ၊ (သံဝေဂ ဉာဏ် ဝင်ပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ ဓမ္မစကြာမှာ ဒုက္ခသစ္စာကို ရှစ်မျိုးဟောထားတယ်၊ ဘယ်နှစ်မျိုးတဲ့တုန်း။ (ရှစ်မျိုးပါဘုရား)။

နံပါတ်တစ်က ဇာတိဒုက္ခ၊ နံပါတ်နှစ်က ဇရာဒုက္ခ၊ နံပါတ်သုံးက ဗျာဓိဒုက္ခ၊ နံပါတ်လေးက မရုဏဒုက္ခ၊ နံပါတ်ငါးက မချစ်သောသူနှင့် အတူနေရခြင်းဒုက္ခ၊ ဒါလည်း ဆင်းရဲပဲလေ၊ နံပါတ်ခြောက်က ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဒုက္ခ၊ နံပါတ်ခုနစ်က မိမိအလိုရှိတာကို မရခြင်းဒုက္ခ၊ ဒါတွေက သံဝေဂဉာဏ်အတွက်ပဲ၊ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အတွက် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးက ရှစ်ခုမြောက်ဒုက္ခပေါ့၊ “သံခိတ္တေန ပဗ္ဗုပါဒါနက္ခန္ဓာပိ ဒုက္ခာ”လို့ အကျဉ်းအားဖြင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟာ ဆင်းရဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟာ ဘာပါလိမ့်၊ (ဆင်းရဲပါဘုရား) အဲဒါ ဒုက္ခသစ္စာအစစ်ပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ အခုပြောတဲ့ခန္ဓာငါးပါး အတူတူပါပဲ၊ သို့သော် ရဟန္တာများရဲ့ခန္ဓာကြတော့ ရိုးရိုးခန္ဓာလို့ပဲ သုံးတယ်၊ ပဉ္စက္ခန္ဓာ အစွဲအလမ်းမပါဘူး၊ အစွဲအလမ်းကို ဥပါဒါနိလို့ခေါ်တယ်၊ အစွဲအလမ်းဆိုတာ

မေ့နေတယ်။ အဲဒီ ချောက်ကမ်းပါးအလယ်က လူသားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုရင် ပုထုဇဉ်၊ ဘယ်သူဘာလိမ့်။ (ပုထုဇဉ်ပါဘုရား)။

ယောဂီတို့ ဘဝတစ်လျှောက်ကို ပြန်ကြည့်စမ်း၊ မွေးတဲ့အချိန်ကနေ အခုအချိန်ထိ သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ လူမှုရေး စသည်ဖြင့် အရေးကိစ္စတွေ ဆုံးနိုင်ရဲ့လား၊ (မဆုံးနိုင်ပါဘုရား)၊ မဆုံးနိုင်ဘူးနော်၊ ယောဂီတို့ သားအတွက် မျက်ရည်ကျရ၊ သမီးအတွက် ငိုရ၊ လင်အတွက် ပူလောင်ရ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ဒီကြားထဲ ဒီဝမ်းလေး မဝမှာစိုးလို့၊ မီးလောင်လို့ရှိရင် ကုန်မှာစိုးလို့၊ ရေမျောရင် ကုန်မှာစိုးလို့၊ အပိုဒုက္ခတွေ အဲဒါဟာ ကျား ဆိုးရဲ့ဘေးနဲ့တူတယ်၊ ပစ္စက္ခလူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ သားရေး၊ သမီးရေး ဒုက္ခတွေက ဘာနဲ့တူတုန်း၊ (ကျားဆိုးကြီးလိုက်လာတာနဲ့ တူပါတယ်ဘုရား)။

အဲတော့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့အဘွားကြီးလိုပေါ့၊ သေချင်တယ်ပေါ့၊ ဒုက္ခတွေ အများကြီးပဲ၊ သေတာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ သေဖို့ရာ ကြံစည်တော့ ဘာတရားမှ ရှိမထားတော့ အပါယ်လေးပါးတည်းဟူသော မိချောင်းကြီးက အောက်က စောင့်နေပြန်ရော၊ ကိုင်း- ချမ်းသာစရာ အကွက်ရှိရဲ့လား၊ (မရှိပါဘူးဘုရား) ယောဂီတို့ အဲဒီအတိုင်းနေရတာ၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ်များ လူချမ်းသာထင်မနေနဲ့၊ တကယ့်ဆင်းရဲသမားတွေ ချည်းပဲ၊ ဒုက္ခသည်တွေ တစ်ချို့က ထင်တယ်၊ မီးဘေးဒုက္ခသည်တွေ သနားစရာပဲလို့၊ ယောဂီတို့ မီးဘေးဒုက္ခသည်တွေက သိပ်သနားစရာ မဟုတ်သေးဘူး။

တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ပြန်ပြီးတော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်၊ ယောဂီတို့ အခုကိလေသာမီး ဒုက္ခသည်တွေက ပိုဆိုးတယ်၊ အပါယ်ထိအောင်သွားမှာ၊ အဲဒီတော့ အပါယ်၊အပါယ်ဆိုတဲ့မိချောင်းကြီးကလည်း အောက်ကနေ စောင့်နေတယ်။

တစ်ဖန် ကျားကလည်း အပေါ်ကစောင့်၊ မိချောင်းကလည်း အောက်ကစောင့်၊ လွတ်လမ်းမရှိဘူး၊ အဲဒီ လူသားဟာ လွတ်လမ်းမရှာပဲနဲ့ ပျားရည်ကို မက်သလိုပဲ၊ ပုထုဇဉ်လူသားဟာလည်းပဲ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးဒုက္ခ၊ သေရင် အပါယ်ကျမယ့်ဒုက္ခ၊ အဲဒီဒုက္ခနှစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ လူမှုရေးဒုက္ခတွေ အပါယ် ဒုက္ခတွေ လွတ်ဖို့အတွက်တော့ သူစိတ်မကူးဘူး၊ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါးအရသာလေးတွေကို ခံစားပြီးတော့ မေ့နေတယ်။

အဲဒါ တရားမေ့နေတဲ့ပုထုဇဉ်တွေကို ပြောတာ၊ ဒါကြောင့် ဘဝတစ်လျှောက်ပုထုဇဉ်တွေကို ပြန်ကြည့်၊ ချမ်းသာအစစ်ဆိုတာရှိရဲ့လား၊ (မရှိပါဘူးဘုရား) မရှိဘူး၊ ဒုက္ခသစ္စာဆင်းရဲတွေ၊ ဒါကို ဗုဒ္ဓက သိစေချင်တာ၊ ဪ- ငါတို့ ချမ်းသာတကယ် မရှိပါလား၊ အဲဒီကျမှ ယောဂီတို့ သံဝေဂဉာဏ်ဝင်တယ်၊ ဘာဝင်သလဲ၊ (သံဝေဂ ဉာဏ် ဝင်ပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ ဓမ္မစကြာမှာ ဒုက္ခသစ္စာကို ရှစ်မျိုးဟောထားတယ်၊ ဘယ်နှစ်မျိုးတဲ့တုန်း။ (ရှစ်မျိုးပါဘုရား)။

နံပါတ်တစ်က ဇာတိဒုက္ခ၊ နံပါတ်နှစ်က ဇရာဒုက္ခ၊ နံပါတ်သုံးက ဗျာဓိဒုက္ခ၊ နံပါတ်လေးက မရုဏဒုက္ခ၊ နံပါတ်ငါးက မချစ်သောသူနှင့် အတူနေရခြင်းဒုက္ခ၊ ဒါလည်း ဆင်းရဲပဲလေ၊ နံပါတ်ခြောက်က ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဒုက္ခ၊ နံပါတ်ခုနစ်က မိမိအလိုရှိတာကို မရခြင်းဒုက္ခ၊ ဒါတွေက သံဝေဂဉာဏ်အတွက်ပဲ၊ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အတွက် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးက ရှစ်ခုမြောက်ဒုက္ခပေါ့၊ “သံခိတ္တေန ပဗ္ဗုပါဒါနက္ခန္ဓာပိ ဒုက္ခာ”လို့ အကျဉ်းအားဖြင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟာ ဆင်းရဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟာ ဘာပါလိမ့်၊ (ဆင်းရဲပါဘုရား) အဲဒါ ဒုက္ခသစ္စာအစစ်ပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ အခုပြောတဲ့ခန္ဓာငါးပါး အတူတူပါပဲ၊ သို့သော် ရဟန္တာများရဲ့ခန္ဓာကြတော့ ရိုးရိုးခန္ဓာလို့ပဲ သုံးတယ်၊ ပဉ္စက္ခန္ဓာ အစွဲအလမ်းမပါဘူး၊ အစွဲအလမ်းကို ဥပါဒါနိလို့ခေါ်တယ်၊ အစွဲအလမ်းဆိုတာ

တဏှာအကြီးစားပါပဲ။ ဥပါဒါန်ဆို တာလည်း တဏှာပဲ။ တဏှာက သာမန်စွဲလမ်းတယ်။ ဥပါဒါန်က မရမနေ စွဲလမ်းတယ်။ တဏှာအကြီးစားပေါ့။ ပုထုဇဉ်တွေရဲ့ခန္ဓာကြတော့ အဲဒီအစွဲအလမ်း ဥပါဒါန်ဆိုတာပါတယ်။ အစွဲအလမ်း ဥပါဒါန်ပါတဲ့အတွက် အဲဒီ ပုထုဇဉ်တွေရဲ့ခန္ဓာကြတော့ ဥပါဒါန်ကုန္ဒာလို့ သုံးတယ်။

အဲဒီ ဥပါဒါန်ကုန္ဒာကိုက ဒုက္ခသစ္စာပဲ။ ဥပါဒါန်ကုန္ဒာက ဘာတဲ့တုန်း၊ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား)၊ ဒုက္ခသစ္စာတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခသစ္စာလဲဆိုတော့ ယောဂီတို့ စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုင်း- ယောဂီများ မိမိတို့ ရှေ့မှာရှိတဲ့ပန်းအိုးလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း၊ နှင်းဆီပန်းအဝါလေးကို မတွေ့ဘူးလား၊ (တွေ့ပါတယ်ဘုရား) မြင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဥပါဒါန်ကုန္ဒာငါးပါး ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားပေါ့။ ဘာမှကို မကျန်အောင် ပျက်သွားတာ၊ ငါလို့စွဲယူစရာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။

အဲဒီနှင်းဆီပန်းတည်းဟူသော အဆင်းရုပ်နဲ့ ယောဂီတို့ မျက်စိအကြည်ရုပ်နဲ့တိုက်၊ မျက်စိအကြည်ရုပ်နဲ့ နှင်းဆီပန်းသည် ရုပ်တရားဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဘာခန္ဓာရတုန်း၊ (ရူပကုန္ဒာပါဘုရား) သူသည် တစ်စက္ကန့်မှာ အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေငါးထောင်ကျော် ဖြစ်ပြီးတော့ မပျက်ဘူးလား၊ (ပျက်ပါတယ်ဘုရား) ကဲ ယောဂီတို့ ပျက်သွား တာကို စဉ်းစားကြည့်။

အဲလို ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတယ်ဆိုတော့ မြဲတဲ့တရားလား၊ မမြဲတဲ့တရားလား၊ (မမြဲတဲ့တရားပါဘုရား) မမြဲတော့ အနိစ္စပေါ့။ ဆက်ဖြေပါဦး၊ အဲဒီလို ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတဲ့ မမြဲတဲ့ရုပ်တရားကြီးကို ယောဂီတို့က ဆင်းရဲခေါ်မလား၊ ချမ်းသာခေါ်မလား၊ (ဆင်းရဲခေါ်ပါတယ်ဘုရား) ဒုက္ခပေါ့ ယောဂီတို့၊ တစ်ခါ အဲဒီလို သဘော တရားရုပ် ရူပကုန္ဒာပေါင်း အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေငါးထောင်ကျော်ပျက်တာကို ယောဂီတို့သည် ဖြစ်ပြီးတော့ မပျက်ပါ စေနဲ့လို့ တားလို့ရလား၊ (မရပါဘူးဘုရား)။

ဒါဆိုရင် မြဲလည်း မမြဲ၊ ဆင်းလည်း ဆင်းရဲပေါ့၊ မမြဲတာကို မြဲပါစေ၊ ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာပါစေလို့ အမိန့်ပေးလို့ မရတဲ့ ဟောဒီရုပ်တရားကြီးကို ယောဂီတို့ရထားတဲ့ရုပ်တရားကြီးကို အတ္တခေါ်မလား၊ အနတ္တခေါ် မလား၊ (အနတ္တခေါ်ပါတယ်ဘုရား) မမြဲတာကို မြဲပါစေ၊ ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာပါစေလို့ အမိန့်ပေးလို့ရရင်တော့ အတ္တခေါ်မှာပေါ့။ အခု အမိန့်ပေးလို့ရလား၊ (မရပါဘူးဘုရား) အဲဒီတော့ အတ္တလား၊ အနတ္တလား၊ (အနတ္တပါဘုရား)

အနတ္တဆိုရင် မှတ်လိုက်၊ ကိုယ်မပိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ ကိုယ်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ပြောတာ။ ကိုင်း- ယောဂီတို့ အဲဒီရုပ်တရားဟာ ဒုက္ခသစ္စာအစစ်၊ တစ်ခါ နာမ်တရား၊ အဲဒီလို ပန်းပွင့်လေးကို ကြည့်တော့၊ ဒါပန်းပွင့်လေးလို့ သိမသွားဘူးလား၊ (သိသွားပါတယ်ဘုရား) အဲဒီသိတဲ့စိတ်ဟာ ဝိညာဏကုန္ဒာ၊ မြင်သိစိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီမြင်သိ စိတ်ဟာ ယောဂီတို့ရဲ့မျက်စိအကြည်ရုပ်ထဲမှာ ကြိုပြီးတော့ မရှိဘူး၊ ဟောဒီ နှင်းဆီပန်းအဆင်းရုပ်ထဲမှာလည်း ကြိုပြီးတော့ မရှိဘူး။

သို့သော် နှင်းဆီပန်းတည်းဟူသော အဆင်းရုပ်နဲ့ မျက်စိအကြည်ရုပ်တိုက်တော့ မြင်သိစိတ်မပေါ်ဘူးလား၊ (ပေါ်ပါတယ်ဘုရား) ပေါ်တယ်။ အဲဒါကို ယောဂီတို့က မသိတော့ ငါမြင်တာ၊ ငါ့မြင်သိစိတ်၊ ဒီမြင်သိစိတ်လေးဟာ ငါ့မျက်စိထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှိတယ်။ အဲလို ထင်တာ မှန်ရဲ့လား၊ (မှန်ပါဘူးဘုရား) ယောဂီတို့ ဒီတရားတွေ မနာ ခင်တုန်းက ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား) အဲဒါကို ဘုရားက အမည်တပ်တယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတဲ့၊ ဘာတဲ့တုန်း၊ (မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပါဘုရား) ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့၊ ဘယ်လောက်နာဖို့ ကောင်းလဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီလို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူမှားနေတာ၊ အယူမှားတော့ ဆင်းရဲတာပေါ့၊ ငါမဟုတ်ပဲနဲ့ ငါထင်တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့၊ ငါမစွဲသင့်တာကို ငါစွဲတော့ အပါယ်လေးပါးကျတော့ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့။ အဲဒါ တရားမသိလို့၊ ဒါတွေက မသိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဒါတွေမသိရင် အလကားပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ မှတ်ဆလင်ကုလားနဲ့ အတူတူလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိခြင်းပဲလေ။

အဲဒီလို ဘာသာခြားမှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ကို ရုပ်မှန်းမသိ၊ နာမ်ကို နာမ်မှန်းမသိ၊ ငါမရှိတာကို မရှိ မှန်းမသိရင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်၊ ဒါကြောင့် ဒီတရားတွေဟာ မသိရင် သိပ်နစ်နာတယ်။ သိအောင်ကြိုး စားကြ၊ အဲတော့ အဲဒီနာမ်တရား ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ သူက တစ်စက္ကန့်မှာ ကုဋေတစ်သိန်း ပျက်သွားပြီ၊ အဲဒီဝိညာဏ- က္ခန္ဓာနာမ်တရားက ယောဂီတို့ မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား၊ (မမြဲပါဘူးဘုရား) ပျက်သွားပြီ၊ အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ် သိန်း။

အဲဒီ မမြဲတဲ့ဝိညာဏက္ခန္ဓာကို ဆင်းရဲခေါ်မလား၊ ချမ်းသာခေါ်မလား၊ (ဆင်းရဲခေါ်ပါတယ်ဘုရား) ဒုက္ခ သစ္စာပေါ့၊ မြဲမှ မမြဲပဲနဲ့၊ မမြဲတာကို မြဲပါစေ၊ ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာပါစေ၊ ပျက်တာကို မပျက်ပါစေ နဲ့လို့ အမိန့် ပေးလို့ရသလား၊ (မရပါဘူးဘုရား) မရရင် ကိုယ်ပိုင်သလား၊ မပိုင်ဘူးလား၊ (မပိုင်ပါဘူးဘုရား) ပိုင်ရင်အတ္တ၊ မပိုင်ရင် အနတ္တပေါ့၊ အခုဟာ မပိုင်ဘူးဆိုရင် ဘာပါလိမ့်၊ (အနတ္တပါဘုရား) အနတ္တ။

အဲဒီပန်းပွင့်လေး မြင်တော့ အဆင်းအဝါရောင်လေးပဲ လှလိုက်တာလို့ မခံစားဘူးလား၊ (ခံစားပါတယ်ဘုရား) ခံစားတယ်၊ အဲတော့ အဲဒီခံစားတာက ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ ဘာတဲ့တုန်း၊ (ဝေဒနာက္ခန္ဓာပါဘုရား) အဲဒီ ခံစား တဲ့ဝေဒနာက္ခန္ဓာလည်း စောစောက သိစိတ်ဝိညာဏက္ခန္ဓာကဲ့သို့ သူလည်း ယောဂီတို့ရေ ဘယ်ထဲမှာပါသွားလဲ၊ မျက်စိအကြည်ရုပ်ထဲမှာလဲ မရှိဘူး၊ ဒီဝေဒနာက္ခန္ဓာကပေါ့၊ ပန်းပွင့်ထဲမှာလည်း မရှိဘူး၊ ပန်းပွင့်နဲ့မျက်စိအကြည် ရုပ်နဲ့တိုက်တဲ့ အခါကြုံမှ ခံစားချက်နာမ်တရားလေးဟာ သူ့ဘာသူ မျက်စိထဲမှာပေါ်ပြီးတော့ သူ့ဘာသူ ပျက် သွားတယ်၊ အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း။

ထို့အတူ ဒါဟာ အဝါရောင်နှင်းဆီပန်းလေးပဲလို့ မှတ်သားတဲ့ သညက္ခန္ဓာသည်လည်း မျက်စိထဲမှာ ဖြစ်ပြီးတော့ မျက်စိထဲမှာ ပျက်သွားတယ်၊ တစ်ခါ အဲဒီပန်းပွင့်လေးကို ဆက်ပြီးတော့ ကြည့်ချင်တဲ့ စေတနာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ သူလည်း မျက်စိထဲမှာ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတယ်၊ အားလုံးနာမ်ခန္ဓာလေးပါး၊ ရုပ်ခန္ဓာတစ်ပါး၊ ဒီတော့ အဲဒီနှင်းဆီပန်း အဝါလေးကို ကြည့်ဆဲအချိန်မှာ ယောဂီတို့ရဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးဟာ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်မသွား ဘူးလား၊ (ပျက်သွားပါတယ်ဘုရား) အေး.. ခန္ဓာငါးပါးလုံးဖြစ်ပြီး တော့ ပျက်တော့ ဒါဟာမြဲတဲ့တရားလား၊ မမြဲတဲ့တရားလား၊ (မမြဲတဲ့တရားပါဘုရား)

အဲဒီမမြဲတဲ့ခန္ဓာငါးပါးကို ဆင်းရဲခေါ်မလား၊ ချမ်းသာခေါ်မလား၊ (ဆင်းရဲခေါ်ပါတယ်ဘုရား) မြဲလည်း မမြဲ၊ ဆင်းလည်း ဆင်းရဲတဲ့ ကိုယ်လည်း မပိုင် အစိုးမရတဲ့အဲဒီခန္ဓာငါးပါးကို ယောဂီတို့က ကိုယ်ပိုင်လို့ပြောမလား၊ ကိုယ်မပိုင်ဘူးလို့ပြောမလား၊ (ကိုယ်မပိုင်ပါဘူးဘုရား) ပိုင်ရင် အတ္တ၊ မပိုင်ရင် အနတ္တ၊ ယောဂီတို့သည် အစိုးမရသော ဒီခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တခေါ်မလား၊ အနတ္တခေါ်မလား၊ (အနတ္တပါဘုရား)။

ယောဂီတို့ အဲဒါ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို တကယ်ခန္ဓာသိနဲ့သိသွားတာ၊ ဝိပဿနာသမား ဆိုတာ အဲဒီလို သိရမှာ၊ ဪ... ဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ ဒီလိုမမြဲတာကို ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကိုလည်း ဒုက္ခသစ္စာလို့ ဟောတော်မူတာပါ၊ ဘာသစ္စာတဲ့တုန်း၊ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား) ဘုရားက ဒီလိုသိစေချင်တာ၊ ဒါဒုက္ခ သစ္စာရဲ့အချုပ်ပေါ့၊ နောက်ယောဂီတို့ ဆက်ပြီးတော့ သိရမှာက သမုဒယသစ္စာ၊ ဘာသစ္စာတုန်း၊ (သမုဒယသစ္စာ ပါဘုရား)

အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ရဲ့ ဒုက္ခသစ္စာဟာ ဟောရင်တော့ မကုန်ပါဘူး၊ အများကြီးပါ၊ ယောဂီတို့ သာ တရားနဲ့မသိလို့သာ ဒီခန္ဓာကြီးကို အကောင်းထင်ကြတာ၊ အဲတော့ ဒီနေရာမှာ မိုးကုတ်ဆရာ တော်ကြီးပေးတဲ့ ဥပမာလေးကို ထပ်ပြောဦးမယ်၊ ဒါလေးဟာ တော်တော်ကို ကောင်းပါတယ်၊ ဦးဇင်းတို့ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့လက္ခဏာ လေးချက်ရှိတယ်၊ ပထမဆုံး အချက်က- ပိဋနတ္ထ၊ ပါဠိလို၊ မြန်မာလိုဆိုရင် နှိပ်စက်တယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာက လူတိုင်းကို ဘာလုပ်တတ်သလဲ၊ (နှိပ်စက်တတ်ပါတယ်ဘုရား)။

နှိပ်စက်တာမှ အမြဲတမ်းကို နှိပ်စက်တာ၊ မရပ်မနားကို နှိပ်စက်တာ၊ သို့သော် ယောဂီတို့သည် ဆရာနဲ့ မနာကြားရင် နှိပ်စက်လို့ နှိပ်စက်မှန်းလဲ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို ဥပမာပေးရအောင် နာမ်တရားက ခြေလက်ကျိုးပြီးတော့ ဝမ်းတွင်းကတည်းက ရူးလာတဲ့သားနဲ့တူတယ်၊ မှတ်ခဲ့နော်၊ နာမ်တရားက ခြေလက်တွေ ကျိုးနေတယ်၊ ဝမ်းတွင်းကတည်းက ရူးလာတယ်။

သည်းခြေပျက်ပေါ့၊ အဲဒါ နာမ်တရား၊ ပြီးတော့ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ အခုဥပမာလေး စပြောတာပေါ့၊ ယောဂီ တို့ ဒါကာမကြီးတစ်ယောက် သားနှစ်ယောက်မွေးတယ်လို့ သဘောထားလိုက်၊ ပထမသားတစ်ယောက်က ခြေလက်က ကျိုးတယ်၊ နောက်ဝမ်းတွင်းကတည်းက ရူးလာတယ်၊ အရူးရောဂါလည်းပါတယ်၊ ခြေလက်တွေလည်း ကျိုးတယ်၊ သားတစ်ယောက်ကပေါ့၊ သူက အမွှားပူးမွေးတယ်၊ တစ်ယောက်က အဲဒီလို ခြေလက်ကျိုးတယ်၊ ဝမ်းတွင်းကတည်းက ရူးလာတယ်။

ဟိုဘက်တစ်ယောက်ကကြတော့ ခြေလက်တွေတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ မျက်စိက ကန်း၊ မွေးကတည်းက အကန်းလေး၊ ပြီးတော့ သူက ဝမ်းပျက်တဲ့ရောဂါ၊ သူငယ်နာဝမ်းပျက်တဲ့ရောဂါပါလာတယ်၊ မစင်ကျင်ကြီး တပျစ်ပျစ်ပေါ့၊ ယောဂီတို့ အဲဒီမိခင်နေရာမှာ နေကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်မလဲလို့၊ သား အမွှားပူးနှစ်ယောက်၊ ကောင်းတာများပါရဲ့လား၊ (မပါပါဘူးဘုရား)။

ဟို တစ်ယောက်က ကြည့်စမ်း၊ ခြေတွေ လက်တွေ ကျိုးနေတော့၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ပွဲသွားကြည့်ချင် တယ်ဆိုရင် ဒီသားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အမေက ချိပိုးပြီးတော့ မသွားရဘူးလား၊ (သွားရပါတယ်ဘုရား) တစ်ခါပွဲလည်းရောက်ရော အဲဒီသားက အကောင်းလား၊ အကျိုးလား၊ (အကျိုးပါဘုရား) ဝမ်းတွင်းထဲက ရူးလာတာ၊ အရူးဆိုတော့ သူ့အမေကတော့လေ နှစ်မိုင်သုံးမိုင်ရှိတဲ့ပွဲခင်းထဲ ထမ်းပြီးတော့ သွားရရှာတာပေါ့၊ ဟိုလည်းရောက်ရော သားက ပွဲမကြည့်ချင်ပြန်တော့ဘူးတဲ့ ဖြစ်သွားပြန်ရော။

ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲက ဗီဒီယိုဘဲကြည့်တော့မယ်ဆိုလို့ တစ်ခါဗီဒီယိုရုံကို လိုက်ပို့ရပြန်ရော၊ မဆင်းရဲဘူးလား ယောဂီတို့၊ (ဆင်းရဲပါတယ်ဘုရား) ဆင်းရဲတယ်၊ ခြေလက်လည်း ကျိုးနေတယ်၊ ရူးလည်း ရူးနေတဲ့သားတစ်ယောက် ကို ထိမ်းရတဲ့မိခင်တစ်ယောက်ဒုက္ခက ဘယ်လောက်ကြီးလဲလို့။

တစ်ခါ ကျန်တဲ့သားတစ်ယောက်က ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မျက်စိကကန်းလို့၊ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ အရေးထဲ သူငယ်နာဝမ်းပျက်၊ တပျစ်ပျစ်နဲ့ ဝမ်းသွားနေတာ၊ အဲတော့ ဝမ်းသွားသမျှ လိုက်ပြီး ကျိုးနေရတော့ သူ့မှာနားရတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဟိုနေရာကြာ တပျစ်ပျစ်နဲ့ပါ လိုက်ကျိုးရ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရပေါ့၊ ဒီကြားထဲ မျက်စိကမမြင်တော့ ယောဂီများ တိုက်လိုက် ခိုက်လိုက် မျက်စိကမမြင်တော့ အနာရောဂါများ ဆေးကုလိုက်ရနဲ့ ယောဂီတို့၊ အဲဒီမိခင်မှာ အားချိန်၊ နားချိန်၊ စိတ်ချမ်းသာချိန် ရှိရဲ့လား၊ (မရှိပါဘုရား)။

သားဆိုးနှစ်ယောက်မွေးထားရလို့ အမြဲတမ်း စိတ်ဆင်းရဲရပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခက်သား ယောဂီတို့ရဲ့၊ ချစ်ခင်တော့ အပြစ်မမြင်တဲ့၊ ချစ်ခင်တော့ ဘာတဲ့တုန်း၊ (အပြစ်မမြင်ပါဘုရား) အပြစ်မမြင်ဘူး၊ အဲဒါလည်းလေ မိခင်ကြီးက ဒီသားတွေကို လိုသမျှဖြစ်နေတာပဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ကြားထဲက၊ ဒါသံဝေဂယူဖို့ ဥပမာပေးတာပေါ့။

တကယ်တော့ အဲဒီသားဆိုးနှစ်ယောက်ဟာ တရားမသိသေးတဲ့လူတိုင်းမှာ ရှိပါတယ်၊ ယောကျ်ားတွေမှာလည်း ဒီသားဆိုးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ မိန်းမတွေမှာလည်း ဒီသားဆိုးနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒါဆို ဘယ်လို ရှိတာလဲဘုရား၊ ခြေတွေလက်တွေ ကျိုးပြီးတော့ဝမ်းတွင်းထဲက ရူးလာတဲ့သားဆိုတာ နာမ်တရားကိုပြောတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ (နာမ်တရားကို ပြောတာပါဘုရား) နာမ်ကိုပြောတာ၊ ယောဂီတို့ ဦးဇင်းတို့မှာ စိတ်၊ စေတသိက်ဆိုတဲ့ နာမ်တရား မရှိဘူးလား၊ (ရှိပါတယ်ဘုရား)။

အဲဒီစိတ်က ဆိုကြပါစို့၊ ဒီကနေပြီးတော့ ရန်ကုန်သွားချင်တယ်၊ စိတ်က သူ့ဟာသူ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါအောင် သွားလို့ရလား၊ (မရပါဘူးဘုရား) စိတ်က မသွားနိုင်ဘူး၊ ရုပ်က သွားပေးရတာ၊

စိတ်က သွားချင်တာကို ဘယ်သူက သွားပေးရတာလဲ၊ (ရုပ်က သွားပေးရတာပါဘုရား) စိတ်ကိုယ်တိုင် ရောက်အောင်သွားလို့ရလား၊ (မရပါဘူး ဘုရား) မရဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်လို့ခေါ်တဲ့နာမ်တရားကို ခြေကျိုး လက်ကျိုးဥပမာပေးထားရတာ။

တစ်ခါ အဲဒီစိတ်တရားဟာ တရားမသိရင် ဝိပလ္လာသ- ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောတွေ ရှိတယ်၊ ဝိပလ္လာသ (၁၂)ပါးလေ၊ နောက်ဒီမှာ ဆယ့်သုံးခွေထဲ ဆုံးခါနီးကျရင် ပါလိမ့်မယ်၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် သိမြင်ခြင်း (၁၂)မျိုး ရှိတယ်၊ ဘာတွေလဲဆိုတော့-

ခန္ဓာငါးပါးဟာ အနိစ္စ- မမြဲတာကို နိစ္စ- မြဲတယ်လို့ အယူမှားတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စ- မမြဲတာကို နိစ္စ- မြဲတယ်လို့ အသိမှားတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး မမြဲတာကို မြဲတယ်လို့ အမှတ်မှားတယ်၊ အနိစ္စမှာ ဝိပလ္လာသ ဘယ်နှစ်ပါးလဲ၊ (သုံးပါးပါဘုရား) နောက် ခန္ဓာငါးပါးဟာ ဆင်းရဲတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး မမြဲတာကို ဆင်းရဲလို့ စောစောက ရှင်းပြပြီးသွားပြီ၊ အဲဒီခန္ဓာငါးပါး ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာလို့ အယူမှားတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာလို့ အသိမှားတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာလို့ အမှတ်မှားတယ်၊ ဝိပလ္လာသဟာ ဒုက္ခမှာလည်း သုံးမျိုး၊ ဘယ်နှစ်မျိုးလဲ၊ (သုံးမျိုးပါဘုရား)။

နောက် ခန္ဓာငါးပါးဟာ အနတ္တလို့ မရှင်းပြခဲ့ဘူးလား၊ (ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်ဘုရား) ရှင်းပြခဲ့ပြီလေ၊ နောက်အဲဒါကို ခန္ဓာငါးပါး အနတ္တကို အတ္တ- ငါပိုင်တယ်လို့ အယူမှားတယ်၊ အဲခန္ဓာငါးပါး အနတ္တကို အတ္တ- ငါပိုင်တယ်လို့ အသိမှားတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး အနတ္တကို အတ္တ- ငါပိုင်တယ်လို့ အမှတ်မှားတယ်၊ ဒါ အနတ္တမှာလည်း ဖောက်ပြန်မှားယွင်းမှု သုံးမျိုး၊ ဘယ်နှစ်မျိုးလဲ၊ (သုံးမျိုးပါဘုရား)

နောက်ဒီခန္ဓာကြီးဟာ တင့်တယ်ရဲ့လား၊ (မတင့်တယ်ပါဘုရား) ယောဂီတို့က အသုဘဆိုရင် သေသွားတဲ့ လူကိုပဲ ထင်တာ၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ (မဟုတ်ပါဘူးဘုရား) တကယ်တမ်း မသေခင်ကတည်းက အသုဘပဲ၊ မတင့်တယ် ဘူး၊ တင့်တယ်အောင် ပြုပြင်မှုနဲ့ဖုံးကွယ်ထားတာ၊ ဟုတ်လား၊ ပြုပြင်ပေးလို့ မိုးလင်းတာနဲ့မျက်နှာ မသစ်ရဘူးလား၊ (သစ်ရပါတယ်ဘုရား) သွားမတိုက်ရဘူးလား၊ (တိုက်ရပါတယ် ဘုရား) တိုက်ရတယ်၊ အချိန်ကျတော့ ရေမချိုးရဘူးလား၊ (ချိုးရပါတယ်ဘုရား) ခေါင်းတွေ မလျှော်ရ ဘူးလား၊ (လျှော်ရပါတယ်ဘုရား) သနပ်ခါးတွေ မလိမ်းရဘူးလား၊ (လိမ်းရပါတယ်ဘုရား) အင်္ကျီအဝတ် အစားတွေ မဝတ်ရဘူးလား၊ (ဝတ်ရပါတယ်ဘုရား)။ အမျိုးသမီးတွေဆိုရင် ပိုဆိုးသေးတယ်နော်။

ခန္ဓာကို ကျွန်ခံရတာ ယောဂီတို့၊ အဲလို ယောဂီတို့ ပြုပြင်ပေးလို့သာလျှင် တင့်တယ်တယ်လို့ ထင်နေရတာ၊ သုံးရက်လောက်သာ မျက်နှာမသစ် သွားမတိုက် ရေမချိုး အဝတ်အစားမလဲဘဲ နေကြည့်လိုက်စမ်း ယောဂီတို့၊ ပုပ်စော်နံ့လိုက်တာ ယောဂီတို့၊ ကိုယ်ဟာကိုယ်တောင် အနားကပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီခန္ဓာကြီးဟာ သေမှ အသုဘလား၊ မသေခင်ကတည်းက အသုဘလား၊ (မသေခင်ကတည်းက အသုဘပါဘုရား)။

မတင့်တယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကြည့်စမ်း၊ အိမ်သာထဲ ဝင်ပြီးတော့ မစင်ကျင်ကြီးတွေ စွန့်ချရ၊ အို ယောဂီတို့၊ အညစ်အကြေးတွေ နေ့စဉ် မစွန့်ရဘူးလား၊ (စွန့်ရပါတယ်ဘုရား)၊ အဲဒီ အချိန်မှာလေ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရစေမယ့် ဒီခန္ဓာကို တွယ်တာတပ်မက်တတ်တဲ့ တဏှာကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အားဖြင့် သတ်ပေးမယ့် အသုဘဘာဝနာကို ရှုဖြစ်အောင်ရှုပါလို့ အကြံပေးပါရစေ။

အရင်တုန်းကတော့ အိမ်သာတက်၊ တက်ပြီးသွားတာပဲ၊ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အပေါ့စွန့် စွန့်ပြီးသွားတာပဲ၊ ဘာမှ ဂရုမစိုက်၊ ဘာမှ မသိလိုက်ပါဘူး၊ အခု ယောဂီတို့ ဒီလို မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ ဒီအကျင့်ဟာ တရားစခန်း မဝင်လည်းဘဲ အိမ်မှာလည်း အမြဲတမ်း ရှုပွားသင့်တယ်၊ ဘာပိုက်ဆံမှ မကုန်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်အညစ်ကျေး စွန့်တဲ့အခါမှာလေ ခန္ဓာကြီးကို ပြန်ရှုလိုက်ရတယ်။

မတင့်တယ်ပါလား လို့ပေါ့။ မတင့်တယ်လို့သာလျှင် အခန်းသေးသေးလေးထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး စွန့်ရတာပေါ့။ လူမြင်လို့ ဘယ်လိုမှ မတင့်တယ်ဘူးပေါ့။ အဲဒါ အသုဘ၊ မြင်လို့ မတင့်တယ်တာဘာတဲ့၊ (အသုဘပါဘုရား)။

အသုဘဆိုတာဒါကို ပြောတာ၊ ရွံစရာကြီးပါလား၊ ငါတို့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် အပေါက်ကိုး ပေါက်က ကြည့်စမ်း၊ ပေါ်ထွက်လည်း ရွံစရာ၊ အောက်ဆင်းလည်းပဲ ရွံစရာတွေပဲ၊ ကောင်းတာ၊ မြတ်နိုးတာ ဘာမှထွက်မလာပါလား၊ အဲဒါကို ယောဂီတို့သည် အညစ်ကျေးတွေ စွန့်တိုင်း ရွတ်ပွားပါ။ အဲဒါကို အသုဘဘာဝနာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘာလို့ခေါ်လဲ၊ (အသုဘဘာဝနာပါဘုရား)။

အနာဂါမ်ကနေပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ရှုပွားပြီဆိုရင် အသုဘကို ပိုပြီးတော့ ရှုကြရတာ၊ ခန္ဓာကို တွယ်တာတဲ့ ကာမတဏှာကို ကုန်ဖို့အတွက်ပေါ့၊ ဒါလည်း လိုအပ်တယ်၊ များများရှုပေး၊ အဲဒီတော့ ယောဂီတို့သည် မိမိခန္ဓာလည်း မတပ်မက်တော့ဘူး၊ မိမိခန္ဓာကို ရွံစရာကြီးလို့ မြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူများခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မတပ်မက်တော့ဘူး။

ဒါဟာ ကျင့်ယူမှု ရတယ်၊ အလကားမရဘူး၊ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒီအတိုင်း ကျင့်သွားကြတာ၊ ယောဂီတို့လည်း ကျင့်ကြနော်၊ တဏှာနည်းရင် ဒုက္ခနည်းတာပေါ့၊ ယောဂီတို့ တဏှာနည်းရင် ဘာနည်းတယ်၊ (ဒုက္ခ နည်းတာပါဘုရား)။

ဒုက္ခနည်းတယ်၊ အခု ယောဂီတို့ နောက်နိဗ္ဗာန်ကျရင် လာပါလိမ့်မယ်၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ချုပ်ပြောက်လို့ ထင်ကြတာပေါ့၊ ဓမ္မစကြာမှ ဗုဒ္ဓဟောတဲ့ နိဗ္ဗာန်က ပိုပြီးတော့ ရှင်တယ်၊ **တဿေဝ တဏှာယ အသေသဝိရာဂနိရောဓော စာဂေါ ပဋိနိဿရော မုတ္တိအနာလယော** ရှင်းလိုက်တာ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မစကြာမှာ နိရောဓသစ္စာကို ဖွင့်ပြတယ်။

နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တဿေဝ တဏှာယ အသေသဝိရာဂနိရောဓော -တဏှာအကြွင်းမဲ့ ကုန်သွားတာ နိဗ္ဗာန်၊ ကြည့်စမ်း လောဘတဏှာ အကြွင်းမဲ့ ကုန်သွားတာကို ဘာလို့ခေါ်တာတုန်း၊ (နိဗ္ဗာန်ပါဘုရား)၊ ရှင်းပါတယ် သိပ်ရှင်းပါတယ် ယောဂီတို့ တဏှာကုန်တာ ဘာတဲ့လဲ၊ (နိဗ္ဗာန်ပါဘုရား)။

နိဗ္ဗာန်ရချင်ရင် တဏှာကို ပွားအောင်လုပ်ရမှာလား၊ နည်းအောင်လုပ်ရမှာလား၊ ချုပ်အောင် လုပ်ရမှာလား၊ (ချုပ်အောင် လုပ်ရမှာပါဘုရား)၊ ဒါ့ကြောင့် အညစ်ကျေးစွန့်တိုင်း “ငါ ခန္ဓာကြီးက ရွံစရာကြီးပါလား၊ ဒီအညစ်ကျေးတွေ ထမ်းပိုးပြီးတော့ သွားလာနေကြရတာ၊ ဘာမှ တပ်မက်စရာ မရှိပါလား၊ ရွံစရာကြီးပဲလို့ စက်ဆုပ်စရာကြီးပဲ” လို့ ရှုပွား လိုက်တာကို မှတ်လိုက်ပါ၊ တဏှာကို သတ်နေတာ၊ ဘာကို သတ်နေတာလဲ၊ (တဏှာကို သတ်နေတာပါဘုရား)။

အဲဒီလို ဖြည်းဖြည်းချင်း သတ်သွားရတာ၊ ဒါ့ကြောင့် ယောဂီတို့ကို ဦးဇင်းက အကြံပေးပါရစေ၊ ဘယ်မှာပဲ ယောဂီတို့ အားထုတ်သည်ဖြစ်စေ မဂ်ဖိုလ်ဆိုတာ အချိန်ကျမှ ရတာ၊ အချိန်မတန်ရင် ဘယ်လောက်ပဲ မအိပ်မနေ အားထုတ်သည်ဖြစ်စေ မရနိုင်ပါဘူး၊ သူ့အချိန်တန်မှကို ရတာ၊ ဒါ့ကြောင့် အချိန်ကိုတော့စောင့်၊ ပုံမှန်လေးပဲ ရှု၊ အခု ပြီးခါနီးလေးမှာ အတွေးခေါ်လေးတစ်ခု ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

ဘာလဲဆိုတော့ တရားရှုပွားတဲ့အခါမှာ မြန်မြန်လိုချင်ရင် နှေးနှေးမှ ရတတ်တယ်၊ များများလိုချင်ရင် နည်းနည်းလေးပဲ ရတတ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာတရားဟာ စီးပွားရှာသလို မဟုတ်ပါဘူး၊ လောဘ မကြီးရဘူး၊ ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာလည်းပဲ အတုံး၊ အလုံး၊ အခဲ၊ အမြတ်အစွန်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တဏှာကုန်သွားတာကို ပြောတာ၊ ဘာကုန် သွားတာ၊ (တဏှာကုန်သွားတာပါဘုရား)။

ဒါဆို လိုချင်တတ်တဲ့ တဏှာတွေကို သတိရတိုင်း သတ်ပေးရမယ်၊ အပေါ်မခံနဲ့ပေါ့၊ ပေါ်လာရင် ပေါ်လာမှန်း သိလိုက်တာဟာ တဏှာကို သတ်လိုက်တာပဲ၊ အေးမနက်ဖြန်ခါမှ ရုပ်နဲ့နာမ်က ယောဂီတို့ကို နှိပ်စက်ပုံကို ဆက်ဦးမှာပေါ့၊ ဒီမှာ သမုဒယသစ္စာကို ပိုင်နိုင်အောင် ပြောပေးမယ်။

ဒါကြောင့် ယောဂီတို့သည် ဒုက္ခသစ္စာလို့ ခေါ်တဲ့ ဒီရုပ်နာမ် ၂ ပါးရတာဟာ သမုဒယသစ္စာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သမုဒယသစ္စာ (တဏှာ) ကို အာရုံခြောက်ပါး တိုက်ဆိုင်တိုင်း အဝင်မခံကြပါနဲ့၊ သတိပြုကြပါ။ အကယ်၍ ဝင်လာပြီဆိုရင်လည်း “ငါ့မှာ လောဘဖြစ်နေပြီလို့ မဂ္ဂင်နဲ့ ကြည့်ပေးပြီးတော့ တဏှာကို ကုန်အောင်၊ ခန်းအောင် သတ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ မုချမသွေဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . . ။

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

2009

Ashin Zawana
www.mettashin.org

သဒ္ဓါဝိဇ္ဇာနည် အပိုင်း(၃) တရားတော်

ချစ်သား၊ အဖော်နဲ့နေတယ်ဆိုတာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိဆိုတဲ့ အာရုံ
ငါးပါးတွေကို စွဲလမ်းတပ်မက်တဲ့ တဏှာနဲ့နေရင် အဲဒါကို အဖော်နဲ့နေတာလို့ဆိုတယ်။

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၄၉ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၇ ခုနှစ်
တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၃) ရက်နေ့ည
တနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့နယ်၊ ကျောက်ဖြူတောင်ရွာ၊ သစ်ညီနောင်ဓမ္မရိပ်သာအတွင်း၌
ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သော ဝါတွင်းတရားစခန်း တတိယပတ်၌ဟောကြားအပ်သည့်
သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

* * *

အခု သစ္စာလေးပါးတရားကိုတော့ ဦးစိုးကြီး မရှိတဲ့အတွက် မြောက်လက်က ဦးတင်မောင်ဇော်+ ဒေါ်ရှုပို့တို့ မိသားစုများထံမှာ စာရင်းပေးသွင်းပြီး တိတ်ခွေကို ကူးယူရရှိနိုင်ပါတယ်။ ဦးတင်မောင်ဇော် ဦးဆောင်ပြီးကူးယူ ပေးနေပါတယ်။ အရင်ရက်များက မနာကြားလိုက်ရတဲ့ ယောဂီများ၊ အရင်ရက်များက တော့ ရာသီဥတုလည်း မကောင်းတဲ့အတွက် မနာလိုက်ကြရဘူးပေါ့။ အခုဆို သစ္စာလေးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးဇင်းတို့ ဆက်ပြောရမှာက ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရားက ယောဂီတို့ကို ဘယ်လို နှိပ်စက်တယ် ဆိုတာကိုပြောရမယ်။ အဲဒါကို ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်ထဲမှာ-

ပိဋကတ္ထော- အမြဲနှိပ်စက်တတ်တဲ့ ရုပ်နဲ့နာမ်က ယောဂီတို့မှာ နှိပ်စက်လို့ နှိပ်စက်မှန်းလည်း မသိဘူး။ ဥပမာပေးတော့ အမွှာပူးသားနှစ်ယောက်ကို ဥပမာပေးလိုက်တယ်။ ပထမသားတစ်ယောက်က လက်ကျိုးခြေကျိုး ဝမ်းတွင်းရှူးတဲ့ ရှူးလည်းရှူးသေးတယ်။ ခြေလက်ကလည်း ကျိုးနေသေးတယ်။ နောက်သားတစ်ယောက်ကကျတော့ မျက်စိကန်းနေတယ်။ နောက် သူငယ်နာဝမ်းပျက်နေတယ်။ ဝမ်းပျက်တဲ့ ယောဂီပါလာတယ်ပေါ့။ မစင်တွေကလည်း တပျစ်ပျစ်ပါချနေတာပေါ့။ အဲဒီ သားဆိုးနှစ် ယောက်ကြောင့် မိခင်ကြီးဟာ မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြုစုလိုက်ရတာ ယောဂီတို့၊ မိခင်နေရာမှာ နေကြည့်၊ စိတ်ဆင်းရဲ စရာ မကောင်းဘူးလား။

(ကောင်းပါတယ်ဘုရား)။

ကြည့်ပါဦး၊ ဒီသားဆိုးနှစ်ယောက်၊ ကောင်းတဲ့အကွက်များတွေ သေးရဲ့လား။

(မတွေ့ပါဘူးဘုရား)။

ကြည့်---သားတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ခြေတွေလက်တွေကကျိုး၊ ဘယ်မှ မသွားနိုင်၊ ကစား စရာရောင်းတဲ့ဆိုင် သွားချင်တယ်ဆို ဒီအမေကြီးက ထမ်းရပြန်ပြီ၊ သားအကျိုးလေးကိုနော်၊ တစ်ခါ သူက စိတ်ကလည်း ဖောက်ပြန်သေးတယ်တဲ့၊ အရူးလေးကိုး၊ တော်ကြာ ဟိုကျတော့ မယူချင်တော့ဘူး၊ ကစားစရာမယူ ချင်တော့ဘူး၊ ဗွီဒီယိုရုံပို့ပေး၊ ဟာ တစ်ခါသွားရပြန်ပြီ၊ ဗွီဒီယိုရုံကျတော့ ဟာဗွီဒီယို မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ အိမ်ပြန်ထမင်း စားချင်တယ်၊ ဟာ ဒီအမေကြီး တစ်ခါတည်း လျှာကိုထွက်လို့ စိတ်ကလည်း ရှူး၊ ဖောက်ပြန်ပေါ့နော်၊ စိတ်ကလည်း ဖောက်ပြန်၊ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ အဲဒါ ဘယ်သူပြော သလဲဆိုရင် နာမ်တရားက ပြောတာ၊ ဘာကပြောတာလဲ၊ (နာမ်တရားပါဘုရား)။

အဲဒီ ခြေကျိုးလက်ကျိုး ဝမ်းတွင်းရှူးကို မစွန့်နိုင်ဘဲနဲ့ အပင်ပန်းခံပြီးတော့ ဒုက္ခအရောက်ခံပြီး တော့ တွယ်တာ နေတဲ့မိခင်ဆိုတာက ပုထုဇဉ်၊ ဘယ်သူလဲ။

(ပုထုဇဉ်ပါဘုရား)။

အေး... မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်မရတဲ့ ပုထုဇဉ်တွေဟာ အဲဒီအတိုင်းဘဲ၊ ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ သားကို မပစ်နိုင်ဘူး၊ အခု ယောဂီတို့ ကြည့်စမ်း၊ အခု ယောဂီတို့မှာ နာမ်တရား၊ စိတ်၊ စေတသိက် မရှိဘူးလား။

(ရှိပါတယ်ဘုရား)။

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

စိတ်၊ စေတသိက်ဆိုတဲ့ နာမ်တရားက ယောဂီတို့ သူခိုင်းချင်တာ လျောက်ခိုင်းအုံးမှာလေ၊ ခြေကျိုးလက်ကျိုး က ဆိုကြပါစို့၊ စီးပွားရေးကို ပုံမှန်မရှာချင်ဘူး၊ ချဲထိုးချဲထိုးဆိုလို့ရှိရင်ဟော သူချစ်တဲ့ နာမ်တရားချစ်တဲ့ ပုထုဇဉ်တွေက ချဲမထိုးရဘူးလား။

(ထိုးရပါတယ်ဘုရား)။

အဲဒါကတော့ သူတို့သိတယ်၊ ချဲသမားချည်းဘဲ ဟုတ်လား၊ ထိုးရတယ်၊ နှစ်လုံးထိုးဆိုတော့ မထိုးရဘူးလား။

(ထိုးရပါတယ်ဘုရား)။

ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးတွေပါ ဆွမ်းမလောင်း ဘုန်းကြီးတွေလည်းငတ်ရော၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ နှစ်လုံးမပေါက်ရင် ဘုန်းကြီးတွေလည်း ငတ်ပေါ့၊ မလုပ်ကျနဲ့တော့၊ အဲဒါတွေ သာသနာပါ ပျက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ တစ်နေ့က ဦးဇင်းတို့ ပြောခဲ့ပြီလေ၊ နှစ်ဦးတောင်မှ အသက်ကို သေသွားရတာ၊ တစ်ဦးက ဦးစိုကြီးတို့ ဒေါ်ညွန့်ရီတို့ရဲ့ အမျိုးလေ၊ ရန်ကုန်မှာ ပိုလ်မှူးဆရာဝန်ကြီး၊ ဆရာဝန်ဘွဲ့လည်းရတယ်၊ ပိုလ်မှူးလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဝန်ကြီးတစ်ဦးရဲ့သမီးနဲ့ ရထားတာ၊ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ၊ ချမ်းသာလို့ တိုက်တွေ ကားတွေနဲ့၊ အဲဒါ မဟုတ်တဲ့၊ အဲဒီမယ် ခုနက ခြေကျိုးလက်ကျိုး အရူးဆိုတဲ့ နာမ်တရားက အနှိပ်စက်ခံရတာ၊ အဲဒါ ဟိုကချဲထိုးလို့၊ ချဲတွေ ထိုးတာတဲ့၊ ကြည့်စမ်း။ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတဲ့ ကြားထဲက တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့စီးတဲ့ကားကြီးတွေက သိန်း(၃၀၀) (၄၀၀)၊ အဲဒီ သိန်းသုံးရာလေးရာ တစ်ခါတည်း ထိုး၊ ကုန်၊ နောက်ငွေတွေကုန်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ စိတ်တွေ ဆင်းရဲပြီးတော့ မဖြေနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီကျတော့လည်း အရူးက ခိုင်းပြန်ပြီလေ၊ နာမ်တရားက မင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့၊ ဟော ခိုင်းပြန်ပြီ၊ ယောဂီတို့ အရူးပါဆိုမှတော့ ကောင်းတာ ခိုင်းပါမလား။

(မခိုင်းပါဘူးဘုရား)။

မခိုင်းဘူး၊ အဲဒီတော့ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဆိုတဲ့ သားကို မိခင်က မစွန့်ဆိုသလိုဘဲ၊ ပုထုဇဉ်ကလည်း ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ နာမ်တရား ခြေကျိုးလက်ကျိုးဆိုတဲ့ နာမ်တရားက သူ့ဘာသူတော့ ဘယ်နေရာမှရောက်အောင် သွားလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ခြေကျိုးလက်ကျိုးလို့ပြောတာ၊ ရူးတယ်ဆိုတာက ဝိပလ္လာသတရားရှိလို့၊ ခန္ဓာငါးပါး မမြဲတာကို မြဲတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး အစိုးမရတာကို အစိုးရတယ်၊ ငါပိုင်တယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး အသုဘ မတင့်တယ်တာကို တင့်တယ်တယ်လို့ အယူတွေမှားအမှတ်တွေမှား၊ အသိတွေမှားတာက ဝိပလ္လာသ။ ဖောက်ပြန်နေတာ၊ အဲဒါ နာမ်တရား၊ ဒါကြောင့် အခုကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ ချဲသမားကြီး ချဲထိုးဆိုလည်း ထိုးတာဘဲ၊ တခြားက ခိုင်းတာလား၊ နာမ်တရားက ခိုင်းတာလား။

(နာမ်တရားက ခိုင်းတာပါဘုရား)။

ဝန်ကြီးသမီးရ ပိုလ်မှူးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ မွဲသွားရဘူးလား။

(မွဲသွားရပါတယ်ဘုရား)။

မွဲတာပဲ၊ မွဲတော့ ယောဂီတို့ ကြည့်စမ်း၊ နာမ်တရားက မင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့၊ ခိုင်းပြန်ပြီ၊ အဲဒါ အိမ်သာထဲ ဝင်ပြီးတော့ ညသန်းခေါင်ချည်းပေါ့၊ အိမ်သာဂလန့်ချ၊ သူက ဆရာဝန်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်တတ်တယ်၊ ညင်သာအောင်တော့ သတ်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒီသူ လည်ပင်းကြီးကို ထုံဆေးတွေတော့ လိမ်းလိုက်တယ်ဆိုပဲ။ ပြီးမှ ဓားနဲ့တစ်ခါတည်း လှီးချပစ်လိုက်တယ်၊ အရေလေးပဲ ကျန်တယ်၊ ပြတ်သွားတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ အိမ်သာထဲ လဲသေပေါ့၊ မိုးလင်းတော့မှ အဲဒီသူလည်ပင်းသွေးကြောတွေပြတ်တော့ တစ်ခါတည်း အိမ်သာ တစ်ခုလုံး သွေးတွေကိုရဲလို့၊ အဲဒီထဲက စီးကျတဲ့သွေးတွေ

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

ကိုက အိမ်ထဲရောက်နေပြီ။ သွေးကို ချောင်းပေါက်သွားတာပါပဲ။ အိမ်သာတံခါး ဖျက်ကြည့်တော့ အသက်မရှိတော့ဘူး။ ကဲ- ယောဂီတို့ အပေါ်ယံတရားနဲ့ကြည့်ရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာပေါ့။ တကယ်တော့ ပုထုဇဉ်တွေ အကောင်းထင်တဲ့ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ ဝမ်းတွင်းရှူးလို့ ခေါ်တဲ့ နာမ်တရားသတ်တာ၊ ဘယ်သူသတ်တာလဲ။

(နာမ်တရားက သတ်တာပါဘုရား)။

ပုထုဇဉ်ထဲမှာ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ ဝမ်းတွင်းရှူး နာမ်တရားမရှိဘူးလား။

(ရှိပါတယ်ဘုရား)။

အခု ယောဂီတို့ သူနှိပ်စက်တာခံနေရတယ်လေ။ အခုလဲ ဝမ်းတွင်းရှူးက ခိုင်းပြန်ပြီ။ အဲဒါ လင်၊ အဲဒါ မယား၊ အဲဒါ သား၊ အဲဒါ သမီး၊ လျှောက်ပြီးတော့ မဟုတ်တာတွေ ပညတ်တွေကို ပရမတ် အမှတ်ပေါ့။ သူပြောတဲ့ မဟုတ်တာတွေ အဟုတ်ယူဆခိုင်းတယ်။ အဲဒီတော့ ပုထုဇဉ်တွေကလည်း ဒါဟုတ် တယ်၊ ဒါ ငါသား၊ ဒါ ငါသမီး၊ အထင်တွေ မှားလို့ သမုတိအရ သာ သမီး၊ သားပါ။ ပရမတ်အရ အမျိုးဆို တာ ရှိရဲ့လား။

(မရှိပါဘုရား)။

ဘာမှ မရှိပါဘူး။ သူလည်း ရုပ်နဲ့နာမ်၊ ကိုယ်လည်း ရုပ်နဲ့နာမ်၊ ဒီကယောဂီတို့ သဘောပေါက်ပြီး လား၊ ခန္ဓာဒုက္ခ မသိမှု အဝိဇ္ဇာ၊ ခန္ဓာလိုချင်တဲ့ တဏှာ၊ အဲဒီ ခန္ဓာရအောင် ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကံစေတနာ၊ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာကံဆိုတဲ့ တရားသုံးပါး ပေါင်းပြီးတော့၊ ဒီမှာ လူလာဖြစ်တာ၊ တကယ် စဉ်းစား ကြည့်ရင် ဒီအမေကြီး၊ ဒီအဖေနဲ့ ဘာမှ မတော်ပါဘူး။ ဒီအမေဝမ်းထဲ ဖြစ်ခွင့်မရလျှင် တခြား အမေဝမ်း ထဲဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ကြုံရင် ကိုယ်ဝမ်းရောက်လာတာပေါ့။ အဲဒါ မိခင်များကလည်းပဲ။ အခုထဲက ဒီတရားလေး နှလုံးသွင်းထား၊ ဘာမှ မတော် ဘူး။

ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် သွားနေတာ၊ သူလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လာဖြစ်တာ၊ အဲဒီလို သိထားရင် တကယ့်အရေး တကယ်ဘေးကျတော့၊ သောကတွေ မကြီးမားတော့ဘူး၊ ဖြေတတ်သွားပြီ။ နို့မို့ဆိုရင် သေလောက်အောင်ခံရတတ်တယ်။ မိခင်များကို စေတနာအပြည့်နဲ့ ရှင်းပြတာ၊ အခုထဲက ရှုထား၊ ဒီသား သမီးတွေ ငါတို့ သမုတိသစ္စာအရ သာ သားသမီးဘဲ။ ပရမတ္ထသစ္စာအရ ဘာမှ မတော်ဘူး။ ဒါကြောင့် မေတ္တာတော့ ထား၊ ဘာတော့ ထား။

(မေတ္တာပါဘုရား)။

ကိုယ်မရှိ ရှိတာ ကျွေး၊ တဏှာနဲ့တော့ မတွယ်နဲ့၊ လောင်လိမ့်မယ်၊ ဘာတွယ်တွယ် တဏှာဆိုတာ လောင်တယ်။ အဲဒီတော့ နာမ်တရားက ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ သားတွေ သမီးတွေအတွက် ရှာဖွေကျွေးကွာ၊ ခြေကျိုးလက်ကျိုး ဝမ်းတွင်းရှူးက နာမ်တရားက စိတ်၊ စေတသိက်က မခိုင်းဘူးလား။

(ခိုင်းပါတယ်ဘုရား)။

ရှာကျွေး လိုက်ရတာ၊ အခု ဒကာကြီးတွေကို ကြည့်စမ်း၊ အကာကြီးဦးတင်မောင်ဇော်တို့ ဦးစိုးကြီး တို့၊ ယောဂီတို့ တခါတည်း သူတို့ ခေါင်းတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်၊ ဆံပင်မွေးတွေတောင် ပြောင်နေပြီ။ ကတုံးရိတ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ အပူမီးတွေ လောင်တာဟုတ်လား၊ ယောဂီတို့ အဲဒီလောက် လောင်လည်း ပဲ စွန့်နိုင်ရဲ့လား။

(မစွန့်နိုင်ပါဘူးဘုရား)။

ယောဂီတို့ စောစောက မိခင်လိုပဲ အဲဒီလောက်ဆိုးတဲ့ သားကို စွန့်နိုင်သေးရဲ့လား၊ အပြီးသတ်ကျ တော့ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ ကြည့်စမ်း၊ ယောဂီတို့ အဲဒါ နာမ်တရားက နှိပ်စက်နေတာ၊ ဘယ်သူနှိပ်စက်နေတာ လဲ။

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

(နာမ်တရားက နှိပ်စက်နေတာပါဘုရား)။

အေး... ဒုက္ခသစ္စာမှာ အဲဒီလိုကို သိရမယ်။ အော် ဒီလို နှိပ်စက်နေတာကိုး၊ ကဲ တစ်ခါ ညနေစာ ထမင်းလိုက်စား၊ ဒီဟင်း မကြိုက်ဘူး၊ ယောဂီတို့ တခြား ဟင်းက ရှာရဖွေရ ချက်ရပြန်၊ ဟော ဝမ်းတွင်းရူး၊ ခြေကျိုးလက်ကျိုးသားက လျောက်ခိုင်း၊ အမေနဲ့တူတဲ့ ပုထုဇဉ်ကလျောက်လုပ်၊ ဘယ် ယောဂီတို့ သေတဲ့အချိန်ထိ နားချိန်များရှိလား။

(မရှိပါဘုရား)။

အကုန် လျောက်ခိုင်းနေတာ၊ ပြီးတော့ ခိုင်းလိုက်ရင် မဟုတ်တာတွေချည်းဘဲ၊ ဥပုသ်နေ့ဆိုရင် ဥပုသ်မစောင့် နဲ့ ညနေစာ ငတ်တယ်၊ ဟော ခိုင်းပြီသူက၊ လျောက်လည်၊ ရေကူးကန်တွေသွား၊ အဲဒီ နာမ်တရားကခိုင်းတာ၊ မခိုင်းဘူးလား။

(ခိုင်းပါတယ်ဘုရား)။

ပြီးတော့ ရေကူးကန်ထဲနစ်သေ၊ ခိုင်းတာ၊ ဟုတ်လား၊ သေတာကောယောဂီတို့ သေတာမရှိဘူး လား။

(ရှိပါတယ်ဘုရား)။

ရှိတယ်၊ အကုန် လျောက်ခိုင်းတာ၊ ကောင်းတာ မခိုင်းဘူးနော်၊ မကောင်းတာတွေချည်းပဲ ခိုင်းတာ၊ ယောဂီတို့က အဟုတ်ထင်ပြီးတော့ ဟုတ်လား၊ ငါ့နာမ်၊ ငါ့စိတ်၊ ဟိုကတော့ မကောင်းတာချည်းပဲ၊ ကောင်းတာ တစ်ခုမှ မခိုင်းဘူး၊ ဒီတော့ ယောဂီတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အော် ဝမ်းတွင်းလည်း ရူးလာသေး၊ ခြေလက်ကလည်း ကျိုးနေသေး၊ အော် ငါတို့ ကြည့်စမ်း၊ သူခိုင်းသမျှ ဘယ်လောက် လုပ်ခဲ့ရသလဲဆိုရင် ဟိုး သံသရာအစကနေပြီး လုပ်လာရတာ၊ ဒီဝမ်းတွင်းရူးခိုင်းတာကိုလေ၊ မဟုတ်တာတွေချည်းပဲ၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရမယ့် အလုပ်ကျတော့ တစ်ခုမှ မခိုင်းဘူး၊ ခိုင်းရဲ့လား။

(မခိုင်းပါဘူးဘုရား)။

မခိုင်းဘူး၊ အဲဒါ ဦးတင်မောင်ဇော်ကြီးကတော့ ရိုးသားတယ်၊ သူကျောင်းရောက်ကာစက လျှောက် တယ်၊ “ဆရာတော် တပည့်တော်အရင်တုန်းကလေတဲ့၊ အလှူတွေ ဘာတွေ သွားဖိတ်ရင် သွားလိုက်တာပဲ ဘုရားတဲ့၊ အဲဒါ ထမင်းစားပြီး တန်းလစ်တာတဲ့၊ တရားနာရမှာ ကြောက်လို့”တဲ့၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါယောဂီ တို့ တခြားလား၊ နာမ်တရားက ခိုင်းတာလား။

(နာမ်တရားက ခိုင်းတာပါဘုရား)။

နာမ်တရားက ခိုင်းတာ၊ မင်းတရားမနာနဲ့ ၊ စားပြီးလစ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ယောဂီတို့၊ ကောင်းတာ ခိုင်းရဲ့လား။

(မခိုင်းပါဘူးဘုရား)။

ဒီညတော့ ဦးတင်မောင်ဇော်အလှည့်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တစ်ညတစ်ယောက် ပြောရမယ် သိလား၊ နောက်ညမှာတော့ ကိုဟုန်တင်အလည့်သွားရမယ်၊ ဦးဟုန်တင်ကိုတော့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က နာမည် ပေးတယ်၊ “ဆဒ္ဒန်ဟုန်တင်” တဲ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အီရတ်က ဆဒမ်ဟူစိန်က ဒေါသကြီးသလို ဦးဟုန်တင်က လည်း ဒေါသကြီးလို့တဲ့ ဒီနာမည်ကို ပေးလိုက်တာ။ နက်ဖြန် ဆဒမ်ဟူစိန်အလှည့်ပေါ့။

ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့၊ နာမ်တရားဟာ ကောင်းတာပါရဲ့လား၊ (မပါပါဘူးဘုရား)၊ ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့ နာမ်တရားက နှိပ်စက်လိုက်တာ။

နာမ်တရားက နှိပ်စက်တဲ့နေရာမှာ အမျိုးသမီးတွေဆို ပိုဆိုးသေးတယ်၊ အဝတ်အစား အသစ် အဆန်းလေးတွေပေါ်တိုင်း ဆိုင်ကို ရွှေဆုံးကပြေးရတာ ယောက်ျားတွေလား၊ မိန်းမတွေလား၊ (မိန်းမတွေပါဘုရား)။

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

ကြည့်စမ်း ဝမ်းတွင်းရှူးခိုင်းတာ လုပ်ကြရတာ၊ အိမ်မှာကြည့်တော့လည်း အဝတ်တွေက ပုံလို၊ ဒါလည်းပဲ အသစ်အဆန်းပေါ်ရင် ပြေးဝယ်ရ တာ ထိတ်ဆုံးကပဲ။

ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီဝမ်းတွင်းရှူး ခြေကျိုးလက်ကျိုး နာမိတ်ရားက စေခိုင်းတာကို ခံရတဲ့အမျိုး သမီးတွေ သေရင်တော့ အဝတ်ပုံထဲမှာ ပြိတ္တာဖြစ်မှာ၊ ယောဂီတို့ရေ သူတို့အဝတ်အစားတွေက ပုံထပ်နေ တာပဲနော်၊ ဘာမှ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ၊ စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် လောဘ သတ်၊ စိတ်ချမ်းသာချင်ရင်ဘာသတ်၊
(လောဘသတ်ပါတယ် ဘုရား)။

တကယ်ချမ်းသာဟာ မှတ်ထား၊ လောဘကင်းတဲ့နေရာမှာ ရှိတယ်၊ ယောဂီတို့ လောဘသာရှိ နေရင် ယောဂီတို့ မဆင်းရဲဘူးလား၊ (ဆင်းရဲပါတယ်ဘုရား)၊ ဟာ တအားဆင်းရဲဘဲ၊ လောဘကုန်တဲ့ အခါမှာ ချမ်းသာတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လောဘကိုသာကုန်အောင်ကြိုးစား၊ တကယ် ချမ်းသာချင်ရင်ပေါ့နော်၊ ဒါဦးဇင်းတို့ ယောဂီတို့ ကိုယ်တွေ့နည်းနဲ့ ပြောနေတာ၊ စွဲလမ်းမှုလောဘတွေ နည်းလေ၊ ချမ်းသာလေပဲ၊ အော် ဒီနာမိတ်ရားကို ကြည့်စမ်း၊ ယောဂီတို့ ကောင်းတာတစ်ခုမှ မခိုင်းဘူး၊ မကောင်းတာတွေ အကုန်ခိုင်း၊ နောက် ယောဂီတို့ ရုပ်တရားတဲ့၊ ဘာတရား၊ (ရုပ်တရားပါတရား)။

အဲဒီရုပ်တရားဆိုတဲ့ သားကကျတော့ ဥပမာပေးလိုက်ပြီ၊ သူက ဘာလဲဆိုလို့ရှိရင် မျက်စိ ကန်းသတဲ့၊ ဘာတဲ့၊ (မျက်စိကန်းပါတယ်ဘုရား)၊ မွေးကတည်းက ကန်းလာတယ်၊ အဲဒီသားက ရုပ်ဆိုတဲ့ သားက၊ နောက်ပြီးတော့ သူက ဝမ်းပျက်ရောဂါပါတယ်၊ ဘာရောဂါပါတယ်၊ (ဝမ်းပျက်ရောဂါပါတရား)၊ ဝမ်းပျက်ရောဂါဆိုတာ ဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြန်တာကိုပြောတာ၊ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အမြဲတမ်း မဖောက်ပြန်ဘူးလား၊ (ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား)။

ဖောက်ပြန်နေတာ ယောဂီတို့၊ အမြဲတမ်း ဖောက်ပြန်နေတာ၊ ကောင်းတဲ့အချိန်တစ်ချိန်မှ မရှိဘူး၊ အဲဒီလို ဖောက်ပြန်တာကိုပဲ ဝမ်းပျက်ရောဂါလို့ ဥပမာပေးထားတယ်၊ သူက မျက်စိကန်းတယ်ဆိုတာ ဘာမှ မသိဘူး၊ အခုယောဂီတို့ ဘုန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်တယ်၊ ဘုန်းကြီးလို့ မသိဘူးလား၊
(သိပါတယ် ဘုရား)။

ယောဂီတို့ တရားနာမလည်ရင်လေ အန္တပုထုဇဉ်အနေနဲ့ဆို ငါမျက်စိကြီးက မြင်တယ်လို့ထင် တယ်၊ မျက်စိက မမြင်ဘူး၊ မျက်စိက မသိဘူး၊ နာမိတ်ရား စိတ်ကလေးက သိတာ ဟုတ်လား၊ မျက်စိကြီး က သိလို့ရလား၊ (မရပါဘူးဘုရား)၊ မရဘူး၊ ဒါတရားတွေနာဖူးမှ နားလည်တာ၊ လက်တွေ့သိချင်ရင် သေတဲ့လူတစ်ယောက်၊ မျက်လုံးကြီး ဖွင့်လိုက်စမ်းပါ၊ သူ့ရှေ့ လူတစ်ယောက်သွားရပ်၊ အဲဒီလူသေက မြင်နိုင်ရဲ့လား၊ (မမြင်နိုင်ပါဘူးဘုရား)။

မျက်လုံးတော့ မရှိဘူးလား၊ (ရှိပါတယ်ဘုရား)၊ လူလို့ သိလို့ရလား၊ (မရပါဘူးဘုရား)၊ အဲဒါ နာမိတ်ရားလို့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ တွေးကြံတိုင်း သိသိသွားတာဟာ ဘာတရားလဲ၊ (နာမိတ်ရားပါတရား)၊ နာမိတ်ရား ယောဂီတို့၊ ဒီလို သိရမယ်နော်၊ နာမိတ်ရားက သိတာ၊ အဲဒီတော့ ရုပ်ကလေးက သိနိုင်ရဲ့လား၊ (မသိနိုင်ပါဘူးဘုရား)။

အဲဒီလို မသိနိုင်တာဟာ အကန်းလို့ ပြောတာ၊ ဒါဖြင့်ရုပ်တရားက ဘာတဲ့၊ (အကန်းပါတရား)၊ အကန်း၊ ဘာမှ မသိဘူး၊ ဒီတော့ အကန်းဆိုတော့လည်း ဒီအကန်းသားကို အမေဟာ ပွဲရပြန်တာပဲ တွဲခေါ်ပြီးတော့ပေါ့၊ သူက ခြေလက်သာ ကောင်းတာ၊ ကန်းနေတာကို၊ ဝမ်းတွင်းပျက်တဲ့၊ တဗျစ်ဗျစ်ပါချ၊ ဒါတွေလည်း တစ်ခါတည်း ဆေးကြော သုတ်သင်၊ နားချိန်ကိုမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီရုပ်တရားကလည်း ယောဂီတို့ကို ကောင်းကျိုးတစ်ခုမှ မပေးဘူး။ နောက် သူကဝမ်းတွင်းပျက်ဆိုတော့ ယောဂီတို့ရုပ်တွေ

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

ဖောက်ပြန်နေပြီ၊ ကဲယောဂီတို့ ဆိုကြပါစို့၊ တစ်ချို့ယောဂီများ ဦးနှောက်သွေးကြော တွေပျက်ပြီးတော့ ဖြုန်းကန် မသေဘူးလား၊
(သေပါတယ်ဘုရား)။

အေး ယောဂီတို့ အဲဒါ ရုပ်ကဘဲသတ်တာ၊ ဘယ်သူကသတ်တာလဲ၊ (ရုပ်ကသတ်တာပါဘုရား)။
ဘယ်သူမှသွား အမှုပတ်မနေနဲ့၊ ကိုယ်ယူထားတဲ့ ကိုယ်ဆုတောင်းထားတဲ့ ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားလို့ခေါ်
တဲ့၊ ရုပ်ကကိုယ့်ကိုသတ်တာ သူကသူငယ်နာဝမ်းပျက်လေ၊ ဝမ်းအမြဲတမ်းပျက်နေတာ၊ ဗမာန်ပြန်တာကို
ပြောတာ၊ အဲဒီတော့၊ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့၊ ဪ... ဦးနှောက်သွေးကြောကပြတ်သေးတယ်၊ တကယ်
တော့ ယောဂီတို့ ပထဝီဓာတ်ကြီးဖောက်ပြန်လို့ သေတာ၊ ဘာဓာတ်ဖောက်ပြန်၊ (ပထဝီဓာတ်ဖောက်ပြန်
တာပါဘုရား)။

ကိုင်း ယောဂီတို့ ရလာတဲ့ရုပ်တရားက မနှိပ်စက်ဘူးလား၊ (နှိပ်စက်ပါတယ်ဘုရား)
ယောဂီတို့ရေ အဲဒီလိုသိမှ ရုပ်နာမ်ကိုလိုချင်စိတ်ပျက်လာတာ၊ နိဗ္ဗိတဉာဏ် ပေါ်လာတာ၊ ဪ
ဒီလိုဒုက္ခပေးတာကိုး၊ တစ်ခါယောဂီတို့ တစ်ချို့ဆိုလို့ရှိရင်လေ၊ ဗိုက်ကြီးထဲရေတွေပြည့်၊ အဆုတ်ထဲရေ
တွေဝင်၊ တစ်ချို့ဗိုက်ကြီးတွေဖောင်း၊ ရေပြင်းရောဂါတွေဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ (တွေဖူးပါတယ်ဘုရား)။
တွေဖူးတယ်၊ သေတာများတာပဲ၊ အဲဒီရေဖျင်းရောဖြစ်ရင် ဗိုက်ကြီးတွေဖောင်း၊ ပက်လက်ကြီးမ
လှုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့တစ်ခါတည်း ဗိုက်တွေနဲ့စုပ်ထုတ်လည်း ရေတစ်အိုးစာလောက်ရတယ်၊ နောက်ဆုံး
တော့သေတာပဲ၊ မသေဘူး လား၊ (သေပါတယ်ဘုရား)၊ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ ရေဖျင်းရောဂါပေါ့၊
တကယ်တော့ ကိုယ်တောင်းတဲ့ မျက်စိကန်းနေတဲ့ ဝမ်းပျက်ရောဂါပါပဲ၊ အာပေါဓာတ်ရုပ်တရားက သတ်
လိုက်တာပါပဲ၊ မသတ်ဘူးလား၊ (သတ်ပါတယ်ဘုရား)။

သေရတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်ကိုသတ်မည့် ရုပ်တရားတွေ၊ ဦးဇင်းတို့ ယောဂီတို့ စောင့်ရှောက်
နေတာ ဘယ်လောက် မိုက်လိုက်သလဲလို့၊ ဒီရုပ်တရားတွေကိုလေ သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်ရ၊ ထမင်းစား
ပေးရ၊ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဒကာမကြီးဒေါ်မြင့်လေးတို့ ဝမ်းချုပ်လို့ အိမ်ပြန်ပြေးရတာ ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခ
ရောက်လိုက်တာ၊ ယောဂီတို့ ပြောအုံးမယ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက်လေ၊ ဒီဦးဇင်းတို့ ထိုင်ချိန်ပြီးရင် တစ်နာရီ
မနားရဘူးလား၊ (နားရပါတယ်ဘုရား)။

အဲဒီအချိန် ယောဂီတို့ လမ်းကလေးလျှောက်ကြနော်၊ ယောဂီတို့မှာ လမ်းလျှောက်တာမရှိလို့ ဝမ်း
တွေချုပ်ကုန်ကြတာ၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်မို့ လမ်းကလေးလျှောက်၊ ဒီကြားထဲ ဟိုဟာပြုရင် ဦးဇင်းစီ
မှာ အာယုသုခဆေးလေးရှိတယ်၊ အခုဒေါ်မြင့်သိန်းတို့ ဒေါ်မြင့်တို့လည်း ပေးထားတယ်၊ လိုရင်လည်း
လာယူပြီးတော့သောက်၊ အဲဒီဆေးလေးက သူကဝမ်းပျော့တယ်၊ နောက်အငြောင်းပြေတယ်၊ နောက်
ဆွမ်းတွေဘာတွေလည်း စားလို့ အဆင်ပြေတယ်ပေါ့၊ အဲဒါလေး သောက်ကြ၊ အဲဒီတော့ ဒီအာပေါ
ဓာတ်ကလည်း ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးတာဘဲ၊ သေအောင်သတ်တာဘဲ၊ တစ်ခါ တေဇောတဲ့၊ ခုနက ယောဂီများ
တေဇောဓာတ်တဲ့၊ ကဲ တစ်ချို့ အပူတွေလွန်ပြီးတော့ မသေဘူးလား၊ (သေပါတယ်ဘုရား)၊ အပေါ်ယံ
ကြည့်ရင်တော့ ဖျားလို့ သေတာ၊ အဖျားလွန်ပြီးတော့၊ မဟုတ်ဘူးလား ယောဂီတို့၊ အဲဒါ တေဇော
မြွေကိုက်တာဟုတ်လား၊ တေဇောဓာတ်က သတ်လိုက်တာ ကိုယ်မွေးထားတဲ့သား ကိုယ့်ပြန်မသတ်
ဘူးလား၊ (သတ်ပါတယ်ဘုရား)။

ကိုင်း အဲဒါ ယောဂီတို့ နှိပ်စက်တာဆိုတာ မသေချာဘူးလား၊ (သေချာပါတယ်ဘုရား)၊ နှိပ်စက်
လိုက်တာ၊ သေအောင်ကို နှိပ်စက်တာ၊ တစ်ချို့ယောဂီတို့ လေဖြတ်သွားပြီတဲ့၊ တလောကဘဲ၊ ဒကာမကြီး
တစ်ယောက် ပြောတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာ၊ ဒကာမတစ်ယောက်အမေက ဒီကိုယ်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်သွား
တာတဲ့၊ မထနိုင်တော့ဘူး၊ ကြည့်စမ်း၊ မသေမချင်း အဲဒီပက်လက်ကြီးနေရတော့မယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒါ

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

လည်း အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ လေဖြတ်တာပေါ့။ တကယ်တော့ ဒါလည်း ယောဂီများ ကိုယ်ဆုတောင်း ယူထားတဲ့ ဝါယောဆိုတဲ့ မျက်စိကန်း၊ ဝမ်းတွင်းပျက်သားကသတ်တာ၊ မသတ်ဘူးလား၊ (သတ်ပါတယ် ဘုရား)။

ဒီတော့ ရုပ်ကော နာမ်ကော ယောဂီတို့ကို အမြဲတမ်း မနှိပ်စက်ဘူးလား၊ (နှိပ်စက်ပါတယ်ဘုရား)၊ ဘယ်လောက် အထိနှိပ်စက်သလဲဆိုရင် သေတဲ့အထိ၊ ဘယ်လောက်အထိ နှိပ်စက်တာလဲ၊ (သေတဲ့အ ထိပါဘုရား)၊ ကိုင်း အဲဒါကိုမှ ထပ်ပြီး လိုချင်ပါသေးတယ်ဆိုရင် ယောဂီတို့ သူ့လောက်မိုက်တာရှိအုံး မလား၊ (မရှိပါဘုရား)၊ အခုမှ လူမိုက်တွေနဲ့ လာတွေ့နေတယ် ဟုတ်လား၊ အမိုက်တွေ၊ အော် ဟုတ်တယ် ငါတို့ မိုက်လိုက်ကြတာ၊ ဒါနလေး တစ်ခုပြုပြီး တောင်း လိုက်တဲ့ဆုတွေ မကုန်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ များများဆုတောင်းတဲ့ လူတွေကို ဦးဇင်းကတော့ ဟိုရွှေစက်တော်က ရှမ်းကြီးလို ဖြစ်စေချင်တယ်။

အဲဒီရှမ်းကြီးက လက်ဘက်ခြောက်တွေ ခြင်းကြီးတစ်ခြင်းနဲ့ ထမ်းလာပြီးတော့ ရွှေစက်တော်ဘုရား ဖူးရင်း လိပ်ဥတူးရင်းပေါ့လေ၊ သူက ဘုရားလည်း ဖူး၊ လက်ဘက်ခြောက်လည်း ရောင်းမယ်ပေါ့၊ ရောက် ရောက်ချင်း ရွှေစက်တော်ဘုရားကြီးကို လက်ဘက်ခြောက်နှစ်တောင်းကို တော်ရာမှာချပြီးရှိခိုး၊ ဆုတွေ တောင်းလိုက်တာ၊ တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ယောဂီတို့ အဲဒီတောင်းတဲ့အထဲမှာ နောက်ဆုံးတစ်ခုက ပါလိုက်သေး တယ်၊ တပည့်တော် ရှမ်းပြည်ကပါလာတဲ့ လက်ဘက်ခြောက်တွေ ချက်ချင်းကုန်အောင်မစတော်မူပါ ဘုရားတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ နောက်က သူခိုးက မသွားရော၊ မရှိတော့ဘူး၊ နှစ်တောင်းစလုံး၊ ချက်ချင်းကို ကုန် သွားတာပဲ၊ လှည့်ကြည့်တော့ မရှိတော့မှ ဘုရားကို ပြန်ပြောတယ်၊ အဲဒီလို မတာတော့လည်း မြန်လွန်း အားကြီးတာပေါ့ဘုရားတဲ့၊ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကြည့်စမ်း၊ ယောဂီတို့ အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ဟာ လှူတာနည်းနည်း၊ တောင်းတာက များတယ်ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ယောဂီတို့ အဲဒါ တစ်ခြားလား၊ တဏှာ က တောင်းတာလား၊ (တဏှာက တောင်းတာပါ ဘုရား)။

တဏှာက နှိပ်စက်လိုက်တာနော်၊ ယောဂီတို့ အများကြီး နှိပ်စက်ခံရတယ်၊ ဒီရုပ်နဲ့နာမ်က ယောဂီတို့ကို အမြဲတမ်း နှိပ်စက်တယ်၊ မသေမချင်း နှိပ်စက်နေမှာ၊ ဒါကြောင့် ယောဂီတို့က ဒါနပြုရင် ရုပ်၊ နာမ်မရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုဆုတောင်း ဟုတ်ပြီလား၊ အေး လူဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ ဘယ်ဘုံဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်နာမ်မရှိဘူးလား၊ (ရှိပါတယ်ဘုရား)၊ ရှိတိုင်း မနှိပ်စက်ဘူးလား၊ (နှိပ်စက်ပါတယ်ဘုရား)၊ နှိပ်စက် တယ် ယောဂီတို့၊ နားချိန် အားချိန်မရှိဘူး။

တစ်ချို့ကထင်တယ်၊ ဟာ အရှင်ဘုရား အခုမြတ်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ပြောရမယ်၊ မြတ်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေက နတ်ပြည်တော့ အရောက်များမှာ ဖြောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တအား လှူကြ တယ်၊ ဒါနကျတော့ နတ်ပြည်ဆိုတာလည်း တစ်ချို့ကထင်မယ်၊ ဟာ ငါတို့တော့ နတ်ပြည်ရောက် ရင် တော့ ကိစ္စပြီးပြီ၊ ပန်းတိုင်ရောက်ပြီ ဆိုပြီးတော့၊ မဟုတ်ဘူး၊ ယောဂီတို့ အဲဒါ လမ်းခုလတ်၊ အဲဒီနတ်ပြည် မှာလည်းဘဲ စောစောက ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ ဝမ်းတွင်းရှူး နာမ်တရား၊ နောက်မျက်စိကန်း၊ ဝမ်းပျက်ရောဂါ ရုပ်တရားက နှိပ်စက်တာဘဲ၊ တစ်ခုလောက်နားထောင်။ အဲဒီမှာယောဂီတို့ တစ်ချို့အရယ်သန်တဲ့နတ် တွေရှိတယ်တဲ့ သိလား၊ ဦးဇင်းတော့ထင်တယ် အဲဒါမြတ်ကလူတွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဒီကလူတွေက အရယ်သန်တာကိုး၊ အဲဒီနတ်တွေကယောဂီတို့ ဘယ်လောက်အရယ်သန်သလဲလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ရယ်စရာတွေပြောပြီး ရယ်လိုက်ကြတတဲ့လေ၊ မနားဘူးတဲ့၊ နောက်ဆုံး နတ်ဩဇာစားချိန်တွေ လွန်သွားရော ရယ်ရင်းနဲ့သေရောတဲ့။ အဲဒီနတ်ပြည်ရောက်ရော ခဏလေးနဲ့ချောသွားရော၊ အဲဒါမြတ်က ဒကာ ဒကာတွေသတိထားနော်၊ မလွန်စေနဲ့၊ သူ့အချိန်သူစားရတယ်၊ အဲဒါစာချိန်မစားဘဲအရယ်

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

လွန်ရင်တော့သေကော။ အဲဒီလိုသူတို့စားချိန်လဲမစား မိလောက်အောင်ရယ်ခိုင်းတာလဲ နာမ်တရားဘဲ၊ ဘယ်သူလဲ။ (နာမ်တရားပါဘုရား)။

ကဲနာမ်တရားကနတ်ပြည်တောင်လိုက်မနှိပ်စက်ဘူးလား၊ (နှိပ်စက်ပါတယ်ဘုရား) နှိပ်စက်တယ်၊ တစ်ခါကပြောဦးမယ် နောက်ထပ် မနောပဒေါသိကတဲ့၊ သူကတော့ ကုဿာ မစ္ဆရိယသမား တစ်ချို့ကိုယ့်ထက်သာရင်မနာလိုတာမရှိဘူးလား၊ (ရှိပါတယ်ဘုရား)၊ ရှိတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေ တစ်ချို့ တော်တော်ဆိုးတယ်နော်၊ အဲဒါလေးမှတ်သွား၊ ကိုယ့်ထက် စီးပွား၊ ဥစ္စာ၊ ရာထူးသာရင်မနာလိုတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုဒုက္ခပေးရမလဲ အဲဒါကြံနေတာ၊ မလုပ်ကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ထက်သာတာကိုကဝမ်းသာရင် မုဒိတာဆိုတဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ ကုသိုလ်ယူမယ့်အစား မနာလိုတဲ့ ကုဿာ၊ အကုသိုလ်သွား ယူတာသေရော၊ အဲဒါဆိုကြပါစို့၊ ယောဂီတို့တစ်ချို့လည်း၊ သေခါနီးကျတော့ ကိုယ်ပြုထားတဲ့ ဒါနကို အာရုံပြုပြီး နတ်ပြည်ရောက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝတုန်းက မကောင်းတဲ့၊ မနာလိုတဲ့၊ အကျင့်က နတ်ပြည်အထိ ပါသွားရော၊ ကြည့် ဟိုကျတော့ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ နတ်သား နတ်သမီးနဲ့တွေ့ရော၊ မနာလိုဘူးတဲ့ ဘေးကနေပြီးတော့ကြည့်စမ်း၊ ဒီနတ်သားက ဒီနတ်သမီးက ငါ့ထက်ပိုလှတယ်၊ ငါ့ထက် အခြံအရံတွေများတယ်၊ ငါ့ထက်ဗိမာန်ကြီးတယ်ဆိုပြီးမနာလိုတဲ့ကုဿာ မစ္ဆရိယ မီးတွေကလောင်ရော၊ ကုဿာဟာဒေါသနှင့်ယှဉ်တယ်၊ ဘာနဲ့ယှဉ်တယ်၊ (ဒေါသနှင့် ယှဉ်ပါတယ် ဘုရား)။ ပြင်တယ်ယောဂီတို့၊ အဲဒီမီးတွေက အဲဒီအတိုင်းချက်ချင်းလောင်ပြီးတော့သေတယ်၊ နတ်တွေသေရင် ခန္ဓာကိုယ်ပျောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ငရဲကျသွားတယ်၊ အဲဒီလိုနတ်တွေလည်း အများကြီးပဲ၊ အဲဒီတော့ သူ့ကိုလည်းပဲ ကိုယ့်ထက်သာတာကိုမနာလိုပြစ်ခိုင်းတာ၊ တစ်ခြားလား နာမ်တရားလား၊ (နာမ်တရား ပါဘုရား)။

ကဲနာမ်တရားကယောဂီတို့ နတ်ပြည်ရောက်တာတောင်ချမ်းသာပေးရဲ့လား၊ (မပေးပါဘူးဘုရား)၊ မပေးဘူးနှိပ်စက်နေတာ၊ ဪဒေါသိုရင် ငါတို့ရဲ့ရုပ်နဲ့နာမ်ရှိနေသမျှဒီအနှိပ်အစက်ခံကြရမှာပါလား၊ ရုပ် နာမ်ကင်းတဲ့ ဒီနိဗ္ဗာန်သာလျှင် ဒီနှိပ်စက်မှုကလွတ်တာဆိုတော့ ယောဂီတို့ ရဟန္တာဖြစ်အောင် မြန်မြန်အား ထုတ်ကြရမယ်၊ ယောဂီတို့ဟုတ်လား၊ မြတ်စွာဘုရားကလေရဟန္တာဖြစ်မှ ဗုဒ္ဓအလိုကျတယ်တဲ့၊ ဓမ္မပဒမှာ သညာသိနဲ့ပညာသိအခန်းမှာ၊ နဲ့နဲ့ကြည့်ပေါ့၊ အဲဒီအထဲမှာအခုဦးလင်းဟောတဲ့ သစ္စာလေးပါးတရားကို လည်း ယောဂီတို့ ဝမ်းသာ စရာပေါ့၊ အခုဒီကဦးလင်းမြတ်မြို့မှာသာသနာပြုရအောင်၊ ဒီမြေတွေစလှူတဲ့၊ နောက်လယ်ကဦးမောင်မောင်စိုး ဒေါ်ရှုဟုန်မိသားစုများက ဒီအခုညပိုင်း ဟောတဲ့သစ္စာလေးပါးတရားကို စာအုပ်လုပ်ပြီးတော့လှူလိမ့်မယ်၊ ဦးလင်းဒီနေ့ တစ်နေကုန်ရေးထားတာ ပြီးသွားပြီ (၁၇)နှစ်မျက်နှာပေါ့၊ ယောဂီတို့အဲဒါတန်းထွက်မှာ အမှတ်တရစာအုပ်ကလေးတွေ ရလိမ့်မယ်။ တရားနာပရိသတ်များကိုလည်း ဝေပါလိမ့်မယ် သူတို့များများရိုက်မှာပါ၊ ဪ ဒီတော့ငါတို့ဒီရုပ်နဲ့နာမ်တွေဟာ ဖြစ်ရာဘဝလိုက်ပြီးနှိပ် စက်နေတာပါလား၊ ဒီရုပ်နာမ်တွေဟာ ငါတို့အတွက် ကောင်းတာတစ်ခုမှမရှိပါလားလို့သံဝေဂ ယူရမယ်၊ အဲဒါဆိုယောဂီတို့ ဒီရုပ်နဲ့နာမ်ရနေသမျှမဆင်းရဲဘူးလား၊ (ဆင်းရဲပါတယ်ဘုရား)။

ဒါဆို ဒီရုပ်နဲ့နာမ်မရအောင်လုပ်ဖို့ မလိုဘူးလား၊(လိုပါတယ်ဘုရား) ဒါဆိုဒီရုပ်နဲ့နာမ်ရအောင် လုပ်တာကဘယ် သူလဲလို့ကြည့်လိုက်တော့ သမုဒယသစ္စာ ဟောပေါ်ပြီ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ရအောင် ဘယ်သူလုပ် ပေးတာလဲ၊ (သမုဒယသစ္စာကလုပ်ပေးတာဘုရား)။ မြန်မာလိုဆိုရင် လိုချင်လို့ရတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ (လိုချင်လို့ပါရတာပါဘုရား)၊ လိုချင်လို့ရတာ၊ အဲဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၊ အကျဉ်းလေးပြောမှာပေါ့ ဆိုကြည့်၊ မသိလို့လိုချင်၊ (မသိလို့လိုချင်)၊ လိုချင်လို့ပြုလုပ်၊ (လိုချင်လို့ပြုလုပ်)၊ ပြုလုပ်တော့ရရှိ၊ (ပြုလုပ်တော့ရရှိ)၊ ရရှိတော့ခံကြပေတော့၊ (ရရှိတော့ခံကြပေတော့) အဲဒါယောဂီတို့ မြန်မာတွေအတွက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

နေတာ၊ အကျဉ်းလေး၊ ဒါ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးဆုံးမတာ၊ မသိလို့ဆိုတာ အဝိဇ္ဇာ၊ ဒီရုပ်တွေနာမ်တွေ ဟာ အမြဲတမ်းနှိပ်စက်တယ်လို့မသိတာဟာ တစ်ခြားလား အဝိဇ္ဇာလား၊(အဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား)။

အဝိဇ္ဇာဆိုတာ မောဟ၊ သူကမသိအောင်လုပ်ထားတာ၊ မသိဘူးဆိုတာ အကျဉ်းချုပ်ကတော့၊ သစ္စာလေးပါး မသိတာပဲ၊ အဲဒီလို သူကမသိတော့ကျတော့ ဒီခန္ဓာလိုချင်ရော လိုချင်တာ တဏှာပေါ့၊ လိုချင်တာဘာလဲ၊ (တဏှာပါဘုရား)။

တဏှာ၊ တဏှာနဲ့လိုချင်တော့ ရရာရကြောင်းကြိုးစားပြီတဲ့၊ ပြုလုပ် ပြုလုပ်ဆိုတာယောဂီတို့ သင်္ခါရလေး၊ ကုသိုလ်သင်္ခါရပေါ့၊ လူ့ဘဝလိုချင်တော့ ဒါန၊ သီလ၊ ကုသိုလ်သင်္ခါရလုပ်တာပေါ့၊ အဲဒီလိုကုသိုလ်လုပ်တော့ လူ့ဘဝ လာမရဘူးလား၊ (ရပါတယ်ဘုရား)။

အဲဒီတော့ မသိလို့ လိုချင်၊ လိုချင်တော့ပြုလုပ်၊ ပြုလုပ်တော့ရရှိသွားပြီ၊ အခုလူ့ဘဝကြီးကရရှိ နေပြီ၊ ရရှိတော့ယောဂီတို့သည်မသေမချင်း ရုပ်နဲ့နာမ်ကနှိပ်စက်တာမခံရဘူးလား၊ (ခံရပါတယ်ဘုရား)၊ အဲဒီတော့ ယောဂီတို့ အတိတ်က ယောဂီတို့သည်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာနော်၊ သင်္ခါရဟုတ်လား၊ ဒီသုံးပါးက အတူတူပါဘဲ၊ ကံနဲ့ သင်္ခါရနဲ့ အတူတူဘဲ။

အဝိဇ္ဇာ၊တဏှာ ကံတွေလုပ်ခဲ့လို့၊ အခုဘဝ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာလာရတယ်၊ အတိတ်အကြောင်းပေါ့၊ အဲဒီ တော့ တစ်ပစ္စုပ္ပန်လည်းပဲ ဟောဒီအဝိဇ္ဇာ တဏှာကံ တွေပြန်လုပ်ရင် နောက်တစ်ခါ အနာဂါတ်မှာ ခန္ဓာထပ်မရဘူးလား၊ (ရပါတယ်ဘုရား)၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းတရားကိုသတ်ရင် အကျိုးတရားလာ ဦးမလား၊ (မလာပါဘူးဘုရား)။

အဝိဇ္ဇာသတ်နေပြီနော်၊ အဲဒီအဝိဇ္ဇာကဦးဆောင်နေတယ်၊ အသီးတစ်ရာအညှာတစ်ခုတဲ့၊ ကိလေ သာတွေဘယ် လောက်များများ၊ ဆိုကြပါစို့၊ ယောဂီတို့ ဟိုအသီးတစ်ရာရှိတဲ့၊ စပျစ်သီးအတွဲကြီး မျက်စိထဲ မြင်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အလုံးတစ်ရာရှိတယ် အဲဒါတစ်လုံးချင်းဖြုတ်နေရင် မပြီးဘူး ကြာတယ်၊ တစ်ခါတည်း ပြီးချင်ရင်အညှာဖြုတ်ချလိုက်၊ အကုန်မပါဘူလား၊ (ပါပါတယ်ဘုရား)။ အခုလည်းယောဂီတို့ ဒီအတိုင်းပါပဲ တဲ့၊ အဲဒီခန္ဓာကို တပ်မက်လိုချင်ရင် အဝိဇ္ဇာ တဏှာကံ ခန္ဓာမသိဘူး ရုပ်နာမ်မသိဘူး၊ ပြင်လိုက်တယ်၊ ကားလေးတစ်စင်းမြင်တယ် ကောင်းလိုက်တာ ကောင်းလိုက်တာပါ ကျွဲရိုးကားလေး၊ အဲဒါပညတ် တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာယောဂီတို့ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ပြီးတော့ မပျက်ဘူးလား၊ (ပျက်ပါတယ်ဘုရား)။

ကားဆို ကဲအဆင်းရုပ်ရူပက္ခန္ဓာဖြစ်ပျက် တစ်စက္ကန့်အတွင်းအကြိမ်ပေါင်း ကုဋေငါးထောင်ကျော်၊ ကားဆိုတဲ့ အသိစိတ် နာမ်တရားလေးမျက်စိထဲမှာလည်း ဖြစ်ပျက်၊ တစ်စက္ကန့်အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းကျော်၊ ကားဆိုတဲ့ အဆင်းခံစားတဲ့ဝေဒနာစေတသိက်ဖြစ်ပျက်၊ ကားလို့မှတ်သားတဲ့ သညာက္ခန္ဓာဖြစ်ပျက်။ ဆက်ကြည့်ရင်သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပျက်၊ ဒါကြောင့် ယောဂီတို့က ကားဆိုတဲ့ ပညတ်တွေအပေါ်မခံနဲ့၊ လူဆိုတဲ့ ပညတ် အပေါ်မခံနဲ့၊ အဲဒီမြင်တာ နဲ့ခန္ဓာငါးပါးအနိစ္စ လို့စိတ်ထဲက ရှုပွားရင် ဒါခန္ဓာပဲလို့ သိတာဟာ ဝိဇ္ဇာ၊ ခန္ဓာဘဲလို့သိတာဟာဘာလဲ၊ (ဝိဇ္ဇာပါဘုရား)။

ဝိဇ္ဇာလိုက်လာရင် အဝိဇ္ဇာပျောက်တယ်၊ အဝိဇ္ဇာကို ဝိဇ္ဇာနဲ့သတ်ရတယ်၊ အမောဟဆိုတာ ပညာပဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီကားကိုမြင်တာနဲ့၊ လူမြင်တာနဲ့ခန္ဓာငါးပါးအနိစ္စလို့ သိလိုက်ရင် အဝိဇ္ဇာတစ်ခါတည်းသေ တယ်၊ ယောဂီများ မသိမှုအဝိဇ္ဇာ၊ သေသွားလို့ရှိရင်၊ သိသွားရင်လိုချင်သေးလား။ (မလိုချင်တော့ပါဘူး ဘုရား)။

အမြဲတမ်းဖြစ်ပျက်နေတယ် တလစက်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ခန္ဓာကြီးပဲဆိုရင် လိုချင်တဲ့တဏှာ လာဦး မလား၊ (မလာပါဘူးဘုရား)၊ အဲဒီတော့သိရင် မလိုချင်တော့ဘူး၊ မလိုချင်လို့ရှိရင် ယောဂီတို့ ရရာ ရကြောင်း ကံတွေလုပ်ဦး မလား၊ (မလုပ်တော့ပါဘူးဘုရား)၊ မလုပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ဘဝခန္ဓာပြတ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ပေါ့၊ ဒါအဖြေပဲ၊ ဒီနည်း အတိုင်းသွားရမယ်။ ဒါအခုဒီမှာ စခန်းဝင်တဲ့ယောဂီများ ဒီစကား

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

တွေ အကုန်နားလည်တယ်။ သူတို့အခြေခံတွေအကုန်နားထား ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ဦးဇင်းက အခုညတရား တွေနားလည်အောင် အဲဒါနေ့ခင်းပိုင်းမှာအချိန်ယူပြီးနားခိုင်းတာ။ ဟောဒီလို ကိုး၊ ငါတို့တရားတွေ လျှောက်သတ်နေတာ ဘယ်ဟုတ်လို့တုန်း၊ အဝိဇ္ဇာ တဏှာကသတ်ရင် အကုန်အသေဘဲ၊ ဒါဆိုရင်အဲဒီမှာ အခုတဏှာကိုသတ်ဖို့ ဆိုတော့တဏှာရဲ့ ဆိုးကျိုးကိုနားထောင်ကြဦးစို့၊ တဏှာပါဠိလိုပြောတော့ လောဘစေတသိက်ပေါ့၊ ဘာစေတသိက်လဲ၊ (လောဘစေတသိက်ပါဘုရား)။

လောဘဟာ လိုချင်တာဘဲသိတယ်၊ တစ်ခြားဘာမှမသိဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီလောဘက ဘယ် လောက်ထိ လိုချင်သလဲ ဘယ်လောက်ထိဆိုးကျိုးတွေပေးသလဲဆိုရင် ဒီတဏှာလောဘက သက်ရှိကိုဖြစ် စေ သက်မဲ့ကိုဖြစ်စေ စွဲလမ်းတပ်မက်တဲ့ စိတ်နဲ့သေရင်ပြိတ္တာဘုံရောက်တယ်၊ အခုပြိတ္တာဖြစ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ လောဘကြောင့်ဖြစ်တာ ဪ၊ ပြိတ္တာဘုံပို့ကြတာ လောဘကိုး၊ တစ်ခါ အဲဒီလော ဘဓာတ်တွေက ဒီထက်များလာမယ်ဆိုရင်တဲ့ ကမ္ဘာလောက ကြီးအငတ်ဘေးဆိုက်တယ်တဲ့။ အငတ်ဘေး မဆိုက်ဘူးလား၊ (ဆိုက်ပါတယ်ဘုရား)။

ဆိုက်တယ်၊ အဲဒါလောဘကလုပ်တာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးတော့ လောဘဓာတ်တွေများအံ့မယ်ဆိုရင်၊ ကမ္ဘာလောကကြီး မီးလောင်ပြီးတော့ ပျက်ရော၊ ကမ္ဘာမီးလောင်တယ်လို့ မကြားဖူးဘူးလား၊ အဲဒီကမ္ဘာ လောင်တဲ့မီး ဘယ်သူရှိသလဲဆိုရင် လောဘကရှိတာ၊ ဪ ဒီလောက်ဆိုးတာကိုး၊ ဒါကြောင့်ဘုရားက။

သမုဒယသစ္စာကို မင်းတို့ အသေသတ်ကြ၊ ပယ်သတ်ကြလို့ သေချာမှာတာ၊ ဒီလောဘကဘယ် လောက်ဆိုးလဲ၊ ဟို လောဘကယောဂီတို့ သူကလေ ဟို . . . လိုချင်စွဲလမ်းတာတစ်ခုဘဲ၊ ဒီလိုစွဲလမ်းရင် ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်သွားမလဲ ဘယ်လိုသုခရောက်သွားမလဲ ဘာမှတွေးခေါ်တတ်တဲ့ပညာမရှိဘူး၊ ဒါဆိုရင် လောဘကငါတို့အတွက် ရန်သူဘဲ၊ အနီးကပ် ရန်သူ၊ ပိုမြင်သာအောင် ယောဂီတို့ကိုတစ်ခုလောက်မှာပေါ့။

အဲဒါဦးဇင်း သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ သီဟိုကျွန်း၊ အဲဒီမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိကြတယ်၊ အဲဒီ ယောက်ျားက သူ့မယားကို တအားချစ်တာပေါ့၊ အရွယ်လည်း အရွယ်ကောင်း တွေကိုး၊ အဲ တစ်ရက်တော့ သူ့ဇနီးက သူ့ညီနဲ့ ဖောက်ပြန်ကြရော၊ အဲဒီတော့ ညီအငယ်ကိုလိုချင်တော့ ဒီမိန်းမက သူ့လင်ကြီးကို သတ်ခိုင်းတယ်တဲ့၊ နင်ငါနဲ့ အတူတူပေါင်းသင်းချင်ရင် နင့်အစ်ကိုကိုသတ်၊ ဟိုကလည်း မသတ်ချင် ဘူးပေါ့၊ ဟာ မသတ်ရင်ငါနဲ့ပေါင်းလို့မရဘူး၊ သတ်မှဖြစ်မယ် ဘာညာနဲ့ပေါ့လေ ပြောတော့၊ ဟိုကောင်က လည်း ထောင့်ငါးရာကိလေသာဇောတွေကပ်တော့၊ အဲဒါသတ်မယ်၊ ဘယ်လိုသတ်မလဲ၊ မပူနဲ့ ငါနည်း ပေးမယ်တဲ့ ဒီနေ့ညနေပဲသတ်ပစ်လိုက်တဲ့၊ နင့်အစ်ကို အလုပ်ကပြန်လာရင် ငါကသူ့ကို ဆံပင်တွေဘာ တွေနမ်းကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းလျှော်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ သူခေါင်းလျှော် မယ့်မြစ်ကမ်းနေရာမှာ သစ် ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ်၊ နင်ကအဲဒီပင်ပေါ်ကနေပြီးတော့ ထက်နေတဲ့ ရဲဒင်းနဲ့ စောင့်ခုတ် လိမ့်မယ်၊ သူရေထဲကို ခေါင်းငုံ့လျှော်နေတဲ့အချိန်မှာ၊ ဇာတ်ပိုးကနေဖြတ်ချပစ်လိုက်၊ ယောဂီတို့တကယ်ခိုင်းတာ၊ အဲဒါဟိုကောင်ကသွားပြီးစောင့်ပေါ့၊ လင်ကြီးပြန်က နွားကြီးတဲ့ ဘာမှမသိရှာဘူး။ ရောက်လာလောက် တော့ မယားက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ကြိုဆိုပေါ့၊ အဟုတ်မှတ်လို့ တစ်ခါတည်း ပစ္စည်းတွေဘာတွေ ဘေးချပြီးတော့ အကျီတွေချွတ်ပေးပြီး တော့၊ ယပ်တွေဘာတွေခပ်ပေးပြီးတော့၊ ဆံပင်လေးကိုကိုင် နမ်းပြီးတော့ ဟင် ရှင်ဆံပင်တွေက မသန့်တော့ဘူး ညစ်ပတ်နေပြီ၊ ခေါင်းလျှော်လိုက် သွားသွားရော ဟောဒီမှာခေါင်းလျှော်ရည်၊ မြစ်ဘယ်နားလေးမှာ ရေလေးကသန့်တယ်။

သေမယ့်နေရာ ယောဂီတို့ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းလဲ၊ အဲဒါ တဏှာကခိုင်းတာပဲ၊ နာမ်တရားပဲ၊ သတ်ခိုင်းပြီ ကိုယ့်လင်ကို ကိုကအဟုတ်မှတ်လို့ အင်း . . . ငါ့မယား ငါ့အပေါ်တော်တော် သိတတ်တာပဲ၊ ကြည့်စမ်း ငါ့ခေါင်းညစ်ပတ်တာတောင်သိတယ်၊ တော်တော် . . . တော်တဲ့မိန်းမ အမလေး တဏှာနဲ့ထွက်သွားရှာတယ်၊ ယောဂီတို့ ဟိုကခေါင်းလည်းလျှော်ရော၊ ညီကဆင်းလာပြီးတော့ ဇက်ပိုးက

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

နေ့ခုတ်ဖြတ်ချလိုက်တာ ခေါင်းဖြတ်ပြီးတော့ ရေထဲကန်ချ မြောသွားရော၊ ပြီးရော ဇာတ်လမ်းကပြီးတော့ ပြန်လာပြီးပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြတာပေါ့။ ပြောပြီယောဂီတို့ တဏှာဆိုတာ စွဲလမ်းတာတစ်ခုပဲ လုပ်တတ်တာ၊ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတွေတော့တတ်တဲ့ ပညာပါရဲ့လား၊ (မပါပါဘူးဘုရား)။ သတိထား ယောဂီတို့၊ တဏှာဆိုတာ စွဲလမ်းတာတစ်ခုပဲ ဘာမှသူမတွေ့တတ်ဘူး၊ ကဲ အခုကြည့် သူ့ကိုသတ်တဲ့မိန်းမကိုလေ အဲဒီလူကိုစွဲလမ်းတဲ့ လေဘတဏှာနဲ့ သေသွားတာ၊ အဲဒီအိမ်မှာပဲ မြွေကြီးပြန်ဖြစ်တယ်၊ မြွေကြီးက အဆိပ်တော့ မရှိဘူးပေါ့၊ မြွေကြီးဖြစ်တော့ တစ်ခါတည်း သူ့မှာဒီမိန်းမ အပေါ်တဏှာကခိုင်းတော့လေ၊ မခွဲနိုင် မခွာနိုင်ဖြစ်ပြီးတော့လေ မြွေဆိုတော့ မိန်းမနဲ့ အတူသွားလို့ကလည်းမရဘူး၊ အဲဒါအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီးတော့ ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ မိန်းမကိုအမြဲတမ်း ကြည့်သတဲ့။

မြွေကြီးကတစ်ခါတစ်ရံ ကြည့်ရင်းက အရှိန်လွန်လွန်ပြီးတော့ မိန်းမအနား ပြုတ်ကျရော၊ ဟိုကလန်အော်တာပေါ့ နောက်တော့ အဆိပ်မရှိတဲ့ မြွေမှန်းသိတော့ သတ်တော့ မသတ်ဘူးပေါ့ သူလင်ငယ်ကို တစ်ခြားတစ်နေရာ သွားလွှတ်ခိုင်းတယ်၊ သွားအဝေးသွားလွှတ်လိုက်ပေါ့၊ အဝေးလွှတ်လည်း ကိုယ်တော်ချောမြွေက ပြန်လာတာပဲ၊ မယားဇောနဲ့ ကြည့်စမ်းယောဂီတို့ တဏှာ၊ ဘာပါပါလိမ့်၊ (တဏှာပါဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူမှမစွဲကြနဲ့ ယောဂီတို့၊ စွဲလမ်းတာမှန်သမျှ ပြိတ္တာဘုံပဲပို့မှာ၊ အပါယ်ဘုံပေါ့၊ အခုအပါယ်ကျ သွားပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ်လည်း အဲဒီလို သူနားပြုတ်ပြုတ်ကျတော့ မိန်းမကရိပ်မိသွားပြီ၊ ဟာ ပုံစံကြည့်ရတာ ငါ့လင်သေ ပြီးမြွေဖြစ်နေတာ နေမှာ၊ လက်စဖြောက်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း လင်ငယ်ကိုအဲဒီ မြွေကြီးကို သတ်ပြစ်လိုက်တော့တဲ့ နောက်ပြန်လာလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်ခါ ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းဖြတ်သတ်သေ၊ နှစ်ခါတောင်သတ်မှတော့ အဲဒီမိန်းမပေါ်စိတ်မကုန်သင့်ဘူးလား၊ (ကုန်သင့်ပါတယ်ဘုရား)၊ မကုန်ဘူးဗျ ကိုယ်တော်ချောကြီးက၊ ထပ်စွဲပြန်တယ် အဲဒီအိမ်မှာပဲ ခွေးကြီးတစ်ခါ ပြန်ဖြစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ (ခွေးကြီးထပ်ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား)။

ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့ တဏှာရဲ့ဆိုးရွားမှုကို သိစေချင်လို့၊ ပေါ်စေချင်လို့ ခွေးထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ခွေးဖြစ် ပြန်တော့လည်း အဲဒီ မိန်းမနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေပြန်တယ်၊ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ကြာတော့ မိန်းမကရိပ်မိသွားတယ်၊ ဒီခွေးကြီးက ငါ့လင်ကြီးသေပြီး၊ ပြန်ဖြစ်ပြန်ပြီထင်တယ်ဆိုပြီး တစ်ခါလင်ငယ်ကိုသတ်ခိုင်း သေပြန်ရော၊ ခွေးဘဝမှာ သုံးခါလောက်အသတ်ခံရတယ်၊ တခြားကျွတ်ရာ လွှတ်ရာ ပြေးပါကောလား၊ မပြစ်ဘူး၊ စွဲတုန်းပဲ၊ အဲဒီလောက်သတ်တာ၊ နွားကြီးပြန်ဖြစ်တယ်၊ နွားပြန်ဖြစ်တော့လည်း နောက်ကတကောက်ကောက်လိုက်လို့ ကဲကြည့်စမ်း ယောဂီတို့ တခြားလား တဏှာလား (တဏှာကြောင့်ပါ ဘုရား)။

ယောဂီတို့ စကားလေးတစ်ခုလေ ဆိုကြည့်စမ်း၊ လိုချင်လျှင် ဆင်းရဲသည်၊ ကဲ ယောဂီတို့ လိုချင်တာက သမုဒယသစ္စာ လိုချင်တာက ဘာသစ္စာ (သမုဒယ သစ္စာပါ ဘုရား)။ ဆင်းရဲတာကကော (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား)။

ကဲ ယောဂီတို့ လိုချင်မှုရှိနေသမျှ ဆင်းရဲပဲလာမှာ မဟုတ်လား၊ ချမ်းသာလာပါ့မလား၊ (မလာပါဘူး ဘုရား)။

အေး ဒါကြောင့် ဘာမှမလိုချင်နဲ့၊ မလိုချင်တဲ့နေ့ဟာ ချမ်းသာတဲ့နေ့ပဲ၊ အစွဲတွေကို အခုတည်းကဖြတ်၊ ဖြတ်ထား နည်းနည်းချင်းပေါ့၊ ဦးဇင်း နေ့ခင်းကတောင် ပြောပြလိုက်သေးတယ်လေ၊ ဦးဇင်းတို့ဆို ကွမ်းလည်းမစားဘူး ဆေလိပ်လည်းမသောက်ဘူး၊ ရေနွေးလည်း မသောက်ဘူး၊ ဦးဇင်း ဆိုရင်ရေနွေးတောင် မသောက်ဘူး။ ဦးဇင်းမှာကြည့် ဘာဓာတ်ဘူးမှ မထားဘူး၊ ဦးဇင်းအောက်က ကိုယ်တော်တွေကသာ ဓာတ်ဘူးတွေဘာတွေနဲ့ စတိုင်ကျ လို့ဟုတ် လား၊ တပည့်တွေကသာ၊ ဓာတ်ဘူးတွေဘာတွေနဲ့

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

ကိုရင်လေးကအစပေါ့၊ ဦးဇင်းမှာ ဘာမှမရှိဘူးသွားကြည့် ရေရှိရေ သောက်တာပဲ၊ ဘာမှအစွဲမထားဘူး၊ အစွဲမထားတော့ ချမ်းသာတာပေါ့၊ ယောဂီတို့ စွဲရင်ဆင်းရဲတာပဲ၊ ဒါ မသိကြလို့ စွဲတာ၊ ဦးဇင်းတို့ ဆွမ်းလည်းမသေရုံစားတာ တော်ပြီလေ၊ ရှိတာနဲ့ စားသွား၊ အဲဒါ ချမ်းသာနေတာ။ တချို့က မသိကြဘူး၊ အဲဒါ ဦးဇင်းဆိုရင် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ရန်ကုန်မှာ သူဌေးတစ်ယောက် ရေခဲသေတ္တာ လာလှူတာ ကျောင်းမှာ ရေခဲသေတ္တာ မရှိလို့တဲ့၊ အလှူမခံဘူး၊ ဦးဇင်းက ဒကာကြီးမလှူနဲ့ လို့၊ ဦးဇင်း မလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဆရာတော်တဲ့ အအေးဘူးတွေ ဘာတွေ၊ အသီးအနှံတွေလည်းထည့်သိမ်းရအောင်လှူတာပါတဲ့။

ကျုပ်မှာ အအေးဗူးတွေ၊ သီးနှံတွေ သိမ်းချိန်မရှိဘူးလို့၊ ကျုပ်က သိမ်းတဲ့အလေ့အထ မရှိဘူးလို့ ၊ ကျုပ်က အအေးဗူး ရလို့ရှိရင် အဲဒီ သောက်ရေအိုးအနီးနား ချထားလိုက်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့ ကိုယ်တော်ကို ခေါ်သောက်ခိုင်း လိုက်တာ၊ မသိမ်းရဘူးလို့ ပြောလိုက်ရတယ်၊ အဲဒါ သူမလှူရတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဦးဇင်း ဒီကိုလည်း ရောက်ရော ရန်ကုန် ရွှေပြည်သာကျောင်းမှာ ရေခဲသေတ္တာကြီး လှူထားပြီတဲ့၊ ရေခဲသေတ္တာ အပြာရောင်ကြီး၊ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မရဘူး၊ မြိတ်သူမြိတ်သားကျမှပဲ အရှုံးပေးရတော့တယ်။

အဲဒီတော့ ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့၊ တဏှာဟာ ငါတို့ ဒုက္ခပေးလိုက်တာ အခု နွားဖြစ်ပြန်ပြီ၊ တခြားကပို့တာ လား၊ တဏှာက ပို့တာလား၊ (တဏှာက ပို့တာပါဘုရား)၊ နွားဖြစ်လည်း မိန်းမနောက်က လိုက်၊ ကြာတော့ မိန်းမက ရိပ်မိလေတော့ တစ်ခါ သတ်ပြန်လို့ သေ၊ လေးဘဝသေပြီ၊ ဘယ်နှစ်ဘဝလဲ၊ (လေးဘဝပါဘုရား)။ သူလေးဘဝသေရအောင် တခြားကခိုင်းတာလား၊ တဏှာက ခိုင်းတာလား၊ (တဏှာက ခိုင်းတာပါဘုရား)၊ ဘဝတွေများ ဆိုးလိုက်တာ ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝလည်း ရောက်ရတယ်၊ ဘဝတိုင်းမှာ ခေါင်းဖြတ် အသတ်ခံရတာချည်းပဲနော်၊ ဒါလည်းပဲ စွဲလမ်းတုန်းပဲ၊ လေးခါသေပြီးပြီ နော်၊ ငါးဘဝမြောက်ကျတော့ အဲဒီအမျိုးသမီး ဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေနေရပြန်တယ်။

ကြည့်စမ်း ယောဂီတို့၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တဏှာလဲ-လို့ ကိုယ်ကို လေးခါ သတ်တဲ့ မိန်းမဝမ်းမှာမှ သားဖြစ်ရပြန်တယ်၊ အဲဒါ ဆိုကြပါစို့၊ မွေးလာတော့ ဇာတိဿရဉာဏ်ရတဲ့ အတွက် အဲဒီအချိန်မှာ ဒီကလေးက သူ့အမေကို ကြည့်လို့ကို မရတော့ဘူး၊ မှတ်မိသွားတယ်၊ “ဟာ ငါ့ကို လေးဘဝတောင် ခေါင်းဖြတ်သတ်တဲ့ မိန်းမယုတ် ကြီးဆိုပြီး အဲဒီဘဝမှာ ကလေးက ဒီအမျိုးသမီးကို အကိုင်တောင် မခံတော့ဘူး။ နို့လည်း မစို့တော့ဘူး၊ သူကိုင်ရင် တအားငိုတယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့အဖိုးကပဲ မွေးစားပြီး ကျွေးမွေးထားရတယ်၊ အရွယ် ရောက်လာမှ အဖိုးဖြစ်သူက မေးတာပေါ့၊ “သားရယ်၊ မင်း ကိုယ့်အမေအရင်းကို ဘာလို့ အကိုင်အတွယ် မခံချင်၊ နို့မစို့ချင်ရတာလဲ” လို့ မေးတော့မှ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် ပြောပြတော့တာ၊ “အဘိုး၊ ကျွန်တော့်ကို လေးဘဝတောင်မှ ခေါင်းဖြတ်သတ်ခိုင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမ ယုတ်ကြီး၊ ဒါကြောင့် သူ့အထိ၊ သူ့အကိုင်အတွယ်ကို မခံတာ”။ နို့လည်း မစို့ဘူးဆိုတော့မှ သူ့အဘိုးက မြေးကို ဖက်ပြီးငိုရှာတယ်၊ “မြေးလေးရယ်၊ မင်းဘဝဆိုးလိုက်တာ” ပေါ့၊ လေးဘဝတောင် အသတ်ခံရ တယ် နည်းတဲ့ကာလတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကျမှ မြေးကော အဖိုးကော တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးပြီးတော့ ရဟန်းပြု တရားအားထုတ်တော့မှ နှစ်ယောက်စလုံး တရားထူးရပြီး ရဟန္တာဖြစ်ရတယ်။

ဟော----ယောဂီတို့၊တဏှာလည်းကုန်ရော ချမ်းသာသွားတယ်၊ တဏှာကုန်တော့ ဘာဖြစ်၊ (ချမ်းသာသွားပါ တယ်ဘုရား)၊ ယောဂီတို့၊ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားရမယ်နော်၊ (မှန်လှပါဘုရား)။

ဒါ တဏှာရဲအပြစ်တွေပေါ့၊ ဒါတွင်ပဲလား၊ မကသေးဘူး၊ နောက် ဦးဇင်းရဲ့ အတွေးအခေါ် လေးတစ်ခု ပြောပြမှာပေါ့၊ အရင်ဆုံး **မိတ်ဆွေနဲ့ရန်သူ** ဆိုပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သုတ္တန်လေးတစ်ခုကို ဦးတည်ရ အောင် သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ ပါတာလေး မမေ့စရာပါပဲ၊ ဒုတိယသုတ်တဲ့၊ ဟော--ဘာသုတ်တဲ့၊ (ဒုတိယသုတ်ပါဘုရား) နာမည်လေးကိုက ဒုတိယသုတ်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးက

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

မေးတာလေးရှိတယ်။ “မြတ်စွာဘုရား၊ အဖော်နဲ့ နေတယ်။ အဖော် ကင်းပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း နေတယ်ဆိုတာ အဘယ်ကဲ့သို့သော နေခြင်းကို ခေါ်တာလဲဘုရား” တဲ့။

ဒါ ယောဂီတို့ မှတ်လိုက်။ အခု တရားရှုနေတဲ့ ယောဂီတွေ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဖြေပါတယ်။ “ချစ်သား၊ အဖော်နဲ့နေတယ်ဆိုတာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ထိဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါးတွေကို စွဲလမ်းတပ်မက်တဲ့ တဏှာနဲ့နေရင် အဲဒါကို အဖော်နဲ့နေတာလို့ ဆိုတယ်”။ ဆိုလိုတာကတော့ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားနေရင် အဲဒီ ကိုယ်နေတဲ့ တစ်ပါးနေကျောင်းလေးကို စွဲနေရင်လည်း တဏှာပဲ။ အဲဒီ တဏှာရှိရင် အဖော်နဲ့ နေတာပဲ-တဲ့။ ဟော--လူတွေကြားထဲမှာ နေတော့လည်းပဲ အာရုံတွေကို ဘာမှ မစွဲလမ်းဘူး။ တဏှာမရှိဘူးဆိုရင် အဲဒါ အဖော်ကင်းပြီးတော့ နေတာလို့ ဆိုရမယ်။ တစ်ယောက် တည်းနေတာ ဘာမှမစွဲနဲ့ မစွဲရင်တစ်ယောက်ထဲနေတာပဲ။ တဏှာမရှိရင် တစ်ယောက်တည်း နေတာပဲ။ ဘာမှ ပူစရာမရှိဘူး။ ဘာမှ ဒုက္ခမရောက်ဘူး။ အေး တဏှာရှိရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီတာမှတ်တော့။ အဲဒါကို ယောဂီတို့ သဘောပေါက်အောင် ပုံစံနှစ်မျိုးပြမယ်။

တစ်ဦးက တစ်ပါးနေကျောင်းလေးဆောက်ပြီးတော့ တောထွက်ပြီးနေတယ်။ နောက်တစ်ဦးက မိဖုရားပေါင်းရာနဲ့ချီပြီး နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ပြီး ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ နေတယ်။ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ ဟာ. . ရှင်ဘုရင်ကတော့ . တဏှာတွေပိုများမှာပဲ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ မိဖုရားတွေကလည်းအများကြီး သားသမီး တွေကလည်း အများကြီးဆိုရင်ပေါ့။ တစ်ပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ မင်းပေါ့။ တဏှာတွေနဲ့ အဖော်ရှိမှာပဲလို့ နောက် ဟိုမှာတော့တဲ့ တစ်ပါးတည်း နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကတော့ အဖော်ကင်းမှာပဲ။ ဒါကအပေါ်ယံမျက်စိနဲ့ကြည့်တာ။ တရားမျက်စိနဲ့ ကြည့်တော့၊ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ မိဖုရားပေါင်းများစွာနဲ့နေတဲ့ဘုရင်ကြီးက အဖော်ကင်းတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်တည်း တောထဲမှာ တစ်ပါးနေကျောင်းလေးနဲ့ နေတဲ့ဘုန်းကြီးက အဖော်နေတာတဲ့ ယောဂီတို့။

အံ့ဩစရာဖြစ်နေပြီ ဟာ အရှင်ဘုရား ဘယ်လိုတုန်းဘုရား၊ ဒီလိုတဲ့ အဲဒီဘုန်းကြီးတကယ့်ဖြစ်ရပ်၊ ဒါစစ်ကိုင်း တိုင်းမုံရွာခရိုင် ဘုတလင်မြို့ နယ်ရဲထွဋ်ရွာကပေါ့။ အဲဒီရဲထွဋ်ရွာရဲ့အဝန်းအဝိုင်းပေါ့ တောရတော့ တောရပဲ။ အဲဒီရဲ ထွဋ်ရွာဝန်းအဝိုင်းထဲမှာပါတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းပေါ့။ ရေပုဒ်တော တောရကျောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ရေတွေဝင်ပြီးပြန် မထွက်ပဲ ရေတွေက ပုပ်ကုန်လို့ အဲဒီနေရာကို ရေပုပ်တော တောရကျောင်းတဲ့။ တစ်ပါးနေကျောင်းလေးနဲ့ ရဟန်းတစ် ပါး အပေါ်ယံအမြင်တော့ တရားအားထုတ်တယ်ပေါ့။

သို့သော် ပုံစံကြည့်ရတာ ယောဂီတို့ ဆရာမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ရမ်းပြီးအား ထုတ်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ အခြေခံလည်း ဘာမှရှိဟန် မတူပါဘူး။ အဲဒီတော့ အပေါ်ယံကြည့်ရင် တစ်ပါးတည်း နေတာပဲ အဖော်ကင်းတယ် တစ်ယောက်ထဲဆိုပေမယ့် သူ့မှာအစွဲအလမ်းရှိတယ်။ ဘာစွဲလမ်းတာလည်းဆိုတော့ အဲဒီ တစ်ပါး နေကျောင်းလေးကို စွဲလမ်းနေတယ်။ ဒါ တဏှာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် သူလည်းသေရော ဘုန်းကြီးဆိုတော့ ပျံလွန်တော်မူတယ် ပေါ့။ တကယ်တော့ ပျံလွန်တော်မူပါဘူး။ လျှိုးတော်မူတာပါ။ အဲဒီကျောင်းကြီးထဲမှာ သရဲကြီးသွားဖြစ်တယ်။ ကြည့်စမ်းယောဂီတို့ တစ်ခြားကြောင့်လား တဏှာကြောင့် လား၊ (တဏှာကြောင့်ပါဘုရား)။

ဒါ့ကြောင့်ယောဂီတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကောင်းတဲ့ဘဝ မရောက်ချင်ရင် တဏှာကို အမြဲတမ်းသတ်ပေးနော် ဒါပေမယ့် ယောဂီတို့ရေ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုတောင်မှမတွယ်တာ နဲ့၊ ဪ. . . ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စမမြဲဘူးသိနေရုံနေရင်လေ အပြင်ကဟာတွေ ဘာမှမတွယ်တာတော့ပါဘူး။ အဓိကတော့အပြင်ကဟာတွေ တွယ်တာတယ်ဆိုတာ၊ ဟောဒီအတွင်းကိုတွယ်တာတာ၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက တည်မြဲတယ်လို့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် တည်တာတဲ့ တဏှာအရင်းခံပြီးမှတည်တာလေ။ တခြားခန္ဓာ

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

တခြားပစ္စည်းတွေကို တွယ်တာနေတာပါ။ အဲဒါကြောင့်ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို အရင်ဆုံးမတွယ်မိအောင်ကြိုးစားကြ။ အခုတော့ ကြည့်စမ်းပါအုံး ပြိတ္တာကြီး ဖြစ်သွားတယ် မကျွတ်ဘူး၊ အဲဒီကျောင်းလေးက နေရာကကောင်းတော့၊ နောက်ကျတော့ကိုယ်တော် သုံးပါးကလာပြီးတော့ တရားအားထုတ်တယ် သူ့ကျောင်းကိုလာနေရမလားဆိုပြီးတော့၊ အဲဒီကိုယ်တော် သုံးပါးကိုဇာတ် ချိုးသတ်ပစ်တယ်၊ ဘယ် လောက်ကြောက်စရာကောင်းလိုက်သလဲ ယောဂီတို့ကြည့်စမ်း။

အဲဒါ တပါးတည်း တပါးတည်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒေါသတွေနဲ့ စတုတ္ထမြောက် ကိုယ်တော်က အဲဒီသတင်းတွေကို ကြားတော့၊ သွားမယ်ဆိုပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ဝိုင်းပြီးတော့ တားကြတာ ပေါ့၊ အရှင်ဘုရားမသွားပါနဲ့၊ ရှေ့မှာ လည်းကိုယ်တော် သုံးပါးသေပြီးသွားပြီ၊ အဲဒီ အရင်ဆုံးကိုယ် တော်ကြီးက မကျွတ်ဘူးတဲ့၊ ယောဂီတို့ ရှက်လည်းရှက် စရာပဲနော်၊ ဘုန်းကြီးကသရဲဖြစ်နေတော့ ကမ္မဝါဖတ်လည်းမရဘူး၊ ကမ္မဝါဖတ်ရင်သူကပါလိုက်ဖတ်တာလေထွက်မပြေးဘူး၊ မကြောက်ဘူး အဲဒါကြောင့် ဆရာတော်တစ်ပါးက ဆုံးမတာပေါ့၊ အဲဒါ မှတ်ထားတဲ့ မင်းတို့ကတုန်းရှုတ်ရင် ရှင်း မရဘူးတဲ့ ဟုတ်လားယောဂီတို့၊ ဟုတ်တယ် ဘုန်းကြီးရှုတ်ရင်ရှင်းလို့ကို မရတော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီစတုတ္ထမြောက်ကိုယ် တော် သွားမယ်ဆိုတော့ ဝိုင်းတားကြတယ် ဟိုကိုယ်တော်က မသွားပါနဲ့တဲ့၊ ကျုပ်မှာအဆောင်ကောင်းပါတယ်တဲ့ ဟော ဘာပါတယ်တဲ့လဲ (အဆောင်ကောင်းပါပါတယ် ဘုရား)။

ဟုတ်တယ်ယောဂီတို့ သူလဲသွားရောဘာမှမနှောက်တော့ဘူး၊ သုံးလေးလထိကြာတယ် အနှောက် ယှက်မပေး တော့ဘူး၊ ဒါဆို ဆရာတော်သူက ဘာအဆောင်ကောင်းလဲဆိုတော့ မေတ္တာအဆောင် ဘာအ ဆောင်တဲ့လဲ (မေတ္တာအဆောင်ပါ ဘုရား)။

အခု ယောဂီတို့လဲ တရားထိုင်ကာနီး၊ တခါတရားအားထုတ်ပြီး မေတ္တာမပွားကြဘူးလား (ပွားကြပါတယ်ဘုရား)။ အဲဒါ အကောင်းဆုံးအဆောင်ပဲ ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့ ယောဂီတို့၊ တစ်ချို့က မေတ္တာဟာဘာလုပ်မှလဲ သစ္စာလေး ပါးတရား ဒီဝိပဿနာတရားရှုမှတ်ပွားများမှတော့၊ ဒီမေတ္တာဘာ လုပ်မှလဲ၊ အဲဒါသေမယ်၊သေမယ် တောတောင်တွေ တည်းနေရင် ပိုပြီးတော့လိုတယ် မေတ္တာကို မေတ္တာမရှိရင်ဒုက္ခရောက်တာပဲ။ ဝိပဿနာနဲ့မလုံလောက်သေးဘူး မေတ္တာဖွဲ့ရတယ် အမြဲတမ်းပွားလည်း ပွားရတယ်၊ မေတ္တာပွားပြီးမှ ဝိပဿနာဆက်ရှု အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးရှင်းအားလုံးကလည်း စောင့် ရှောက်တယ်၊ သို့မဟုတ်ရင် အနှောက်အရှက်တွေကသိပ်များတယ်၊ အခုကြည့်လေ၊ ကိုယ်တော် သုံးပါး သေသွားပြီဝိပဿနာလုပ်ရင်းနဲ့၊ ဒီကိုယ်တော်က မေတ္တာပွားတော့ မနှောက်ယှက်ကြတော့ဘူး။

အဲသုံးလေးလအနှောက် အယှက်မရှိတော့၊ ဒီကိုယ်တော်က သူစိတ်တည်းမှာ ရှိတယ်လို့ကို မထင်တော့ပါဘူး ဟာ... ရှိမယ်မထင်ပါဘူးဆိုပြီး မေတ္တာတောင်မပွားတော့ဘူးပေါ့၊ ဝိပဿနာပဲအား ထုတ်တော့တယ်၊ အဲမေတ္တာလည်း မပွားရော အဲဒီဘုန်းကြီးကို သရဲကြီးက၊ ကျောင်းရဲ့တိုင်ပေါ်ကကို ဆင်းလာတော့တာတဲ့ ကိုယ်ထင်ပြုပြီးတော့ မကောင်း ဆိုးဝါးကြီးပေါ့၊ ဘီလူးပုံစံကြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အဲဒါ နှင်ရှုတ်တယ်ပေါ့၊ ငါ့ကျောင်းတည်းမနေနဲ့ ဘာညာပေါ့၊ အဲဒီကျမှ ဟိုကိုယ်တော်က မေတ္တာပို့ပြီတော့ တရားဟောတယ်တဲ့၊ အရှင်ဘုရားမှားနေပြီ ရဟန်းဘဝတုန်းကလည်း ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဒီကျောင်း လေးကိုစွဲပြီးတော့ အခုအရှင်ဘုရား မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်ရတယ်။

ဒီပြိတ္တာဘဝမှာလည်း ကြည့်စမ်း ရဟန်းသုံးပါးကိုသတ်ပစ်တယ်၊ အရှင်ဘုရားငဲ့အထိသွား ရလိမ့်မယ် အဲဒီ တဏှာတွေကိုဖြတ် သီလတွေယူဆိုပြီးတော့ ငါးပါးသီလတွေ ဘာတွေဆောက်တည် ပေးပြီးတော့၊ တရားဟောပေးတယ် နောက်သူပြုတဲ့ကုသိုလ်တွေကို အမျှပေးတယ်ပေါ့၊ အဲဒီကျမှမကောင်း ဆိုးဝါးဘဝက လွတ်သွားရတ်။ ကြည့်စမ်းယောဂီတို့၊ ဪ... ဒါဆိုရင် အဖော်ကင်းတယ်ဆိုတာ တဏှာကင်းတာ၊ တဏှာနဲ့မနေဘူး၊ ဘယ်သူမှမစွဲဘူးပေါ့၊ အဖော်ရှိတယ်ဆိုတာက တဏှာရှိတာကိုပြော

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

တာ၊ ကိုင်း အဲဒီတကျာက ယောဂီတို့ကို စွဲလမ်း မှုဖြစ်တာ၊ ပြင်ပစည်းစိမ် ဥစ္စာဘယ်လောက်ရှိရှိ မစွဲလမ်းရင်ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးသလား။ (မပေးပါဘူးဘုရား)။

မပေးဘူး စွဲလမ်းမှု ယောဂီတို့ကိုဒုက္ခပေးတာ အခုကြည့်ရအောင်စော စောကဘုရင်ကြီးက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ သုဒ္ဓေါဓနမင်း၊ ဘယ်သူတုံး၊ (သုဒ္ဓေါဓနမင်းပါဘုရား)။ သူကယောဂီတို့နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်နေတာလေရှင်ဘုရင်ကြီးပဲ၊ မယားတွေအများကြီးမှရှိဘူးလား၊ (ရှိပါတယ်ဘုရား)။

ရှိတယ်၊ ဘာတောမှမထွက်ဘူး၊ ဘာဘုန်းကြီးမှမဝတ်ဘူး၊ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်နေတာ၊ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားတရားကို သေချာနာတယ်၊ ယောဂီတို့တရားရခြင်းအကြောင်းထဲမှာ ဒါပြီးခဲ့တဲ့ရက်က ဒီကယောဂီတွေနာပြီးသားပါ၊ တရားကိုသေချာနာတယ်၊ နားလည်အောင်နာတယ်၊ နောက်မှတ်သားတယ်၊ ဆင်ခြင်တယ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရင်းနဲ့ ဆင်ခြင်တယ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရင်းနဲ့ရှုပွားတယ်။

ပြောခဲ့ပြီလေဝိပဿနာတရားဆိုတာ စီးပွားဖျက်စရာမလိုဘူးတဲ့ ဒါလယ်တိဆရာတော်ကြီးရေး ထားတဲ့စကား၊ ဦးဇင်းရေးတဲ့ မဂ်တား ဖိုလ်တားစာအုပ်ကိုဖတ်ကြည့်ပါ၊ တစ်ချို့ကမသိရှာ ဘူး မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ် ဉာဏ်ဆိုရင်သားတွေ မယားတွေစွန့်၊ စီးပွားတွေဘာမှ မလုပ်နဲ့တော့၊ မလုပ်ပါဘူးယောဂီတို့၊ သားတွေမယားတွေစွန့်၊ စီးပွားတွေ ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးယောဂီတို့၊ အဲဒီလို သားတွေ မယားတွေစွန့် စီးပွားတွေပစ်ပြီး အားထုပ်တာဟာ သမထ၊ ကောင်းကင်ကိုပျံဖို့ဆိုရင် အဲဒီလိုသမထကို လုပ်ရတယ်၊ ရိုးရိုးနဲ့ မရဘူး။ သမထကျတော့ တကယ်ကို တောထဲထွက်မှ ရတယ်၊ သူက ဘယ်လောက် အထိ အလုပ်ရှုပ်သလဲဆိုရင် မိန်းမထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာကို ယောက်ျား သွားထိုင်ရင် အဲဒီသမထက ရှေ့မတက်တော့ဘူး၊ အဲဒီလောက် အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ယောဂီတို့ ဦးဇင်းတို့ ဝိပဿနာက ယောဂီများ ကြည့်ရင်းကို ရှုလို့ရတယ်၊ ပွဲကြည့်ရင်းကို ရှုလို့ ရတယ်၊ ရှုတတ်ရင်ပေါ့။

တီဗ္ဗိကြည့်ရင်းလည်း ရှုလို့ရတယ်၊ အချိန်မရွေးဘူး၊ အလုပ်မရွေးဘူး၊ ယောဂီတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကဲ-- အခုတရားပွဲ ပြီးရင် ကျောင်းပေါ်က ဆင်းမယ်ပေါ့၊ ဟိုမှာ ထောင်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့တယ်ပေါ့၊ တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ ဒါဟာ ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စရယ်လို့ စိတ်ထဲကနေရှု လိုက်ရင် မရဘူးလား၊ (ရပါတယ်ဘုရား)၊ အဲဒါ ဝိပဿနာပဲ။ အဲဒါပဲ ယောဂီတို့၊ ဘယ် လောက် လွယ်သလဲလို့၊ သို့သော် ဒီမြန်မာပြည်မှာ ယောဂီတို့ ဒီလွယ်တဲ့နည်းကို မသိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ခက်ခဲတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့နည်းကိုကျတော့ ယောဂီတို့မှာ ကြောက်ကုန်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဦးဇင်းက လွယ်တဲ့နည်း၊ ချမ်းသာတဲ့နည်းလေးကို အပင်ပန်းခံပြီးတော့ မြိတ်မြို့ကို လာဟောပေးတာပါ၊ ဦးဇင်း ကြွလာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒါပါပဲ။

ရစေချင်လွန်းလို့၊ ဪ---ဝိပဿနာဆိုတာ လက်စသတ်တော့ စီးပွားလည်း ဖျက်စရာမလိုဘူး၊ အခုကြည့်၊ သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး ဘယ်ကိုမှ မရောက်လိုက်ရပါဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား သူနန်းတော် လာဟောတဲ့တရားကို သေချာမှတ်မိ အောင်နာကြားပြီးတော့ မေးမြန်ဆွေးနွေးရင်းနဲ့ ဆင်ခြင်တယ်၊ ရှုပွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ယောဂီတို့ရေ ကြည့်စမ်း၊ သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် နောက်ဆုံး ရဟန္တာအထိ ဖြစ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ--မင်းဝတ်မင်းစားကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်သွားပြီ လဲ၊ (ရဟန္တာဖြစ်သွားပါပြီဘုရား)။ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီရဟန္တာဘဝနဲ့ပဲ ဘုရင်ဘဝနဲ့ပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွား တယ်၊ ရဟန်းမဝတ်လိုက်ရဘူး၊ သူကလည်း ကုန်သွားလို့ပေါ့၊ ဒီတော့ လူ့ဘဝနဲ့ပဲ ရဟန္တာဖြစ်ရင်တော့ သက်တမ်းကျန်သေးလို့ရှိရင် ရဟန်း ဘဝဝင်ရတယ်၊ လူ့ဘဝနဲ့တော့ ရဟန္တာအဖြစ်ဟာ ဆက်နေလို့မရဘူး၊ ခုနစ်ရက်ပဲ နေလို့ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရဟန္တာအဖြစ်က သိပ်တန်ဖိုးကြီးမားတော့ လူ့ဘဝ၊ လူ့ခန္ဓာနဲ့မတန်ဘူး။

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

ဒါကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးရင်တော့ တစ်ခါတည်း ရဟန်းဝတ်လိုက်ရတယ်။ ရဟန်းမဝတ်ရင်တော့ ခုနစ်ရက်ပြည့် ရင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရတာပေါ့။ သူ့သက်တမ်း ကုန်သွားပြီ။ အခု- သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက သက်တမ်းကလည်း ကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် သူကရဟန္တာလည်းဖြစ်၊ မင်းဝတ်မင်းစားတွေနဲ့ပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတယ်။ ကိုင်း- ယောဂီတို့ ပြန်သုံးသပ်ကြစို့။ ဒါဆို ဒုတိယသုတ်ရဲ့ အဖော်ဆိုတာဟာ သားတွေ သမီးတွေ မယားတွေ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေလား၊ တဏှာလား၊ (တဏှာပါဘုရား)၊ ဩော်- အဖော်ဆိုတာ တဏှာပဲ ယောဂီတို့၊ ဟုတ်လား၊ တဏှာရှိရင် အဖော်ရှိတယ်၊ တဏှာမရှိရင် အဖော်မရှိဘူး၊ အခုဆိုကြပါစို့၊ ပိုရှင်းအောင်ပြောမယ်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ မိုးကုတ်မှာရော သူ့ရဲ့ဇာတိ မြစ်သားမှာ နောက်- ယောဂီတို့ အခု အမရပူရမှာရော သူ့ကျောင်းတွေ အများကြီးမရှိဘူးလား၊ (ရှိပါတယ် ဘုရား)။

ရှိတယ်၊ ဒီလိုဆို ယောဂီတို့ ဆရာတော်ကြီးက ဒါတွေကို တပ်မက်တဲ့တဏှာတွေ ရှိသေးလား၊ (မရှိပါဘူးဘုရား)၊ မရှိတော့ ဆရာတော်ကြီးကို ဒုက္ခပေးသေးလား၊ (မပေးပါဘူးဘုရား)၊ ဒါအဖြေပဲ၊ အဖော်မရှိဘူး၊ နောက် ဝေဘူဆရာ တော်ကြီး ရဟန္တာပဲ၊ ဆရာတော်ကြီးလဲပဲမြို့ သုံးမြို့မှာရိပ်သာသုံးခုပဲ သူ့ကျောက်ဆည် ပြီးတော့သူ့ရဲ့ဇာတိမြို့၊ နောက် တခြားမြို့တစ်မြို့၊ အဲဒီလိုပဲလှည့်ပြနေတာ ဦးဇင်းတို့ပြ သလိုပဲ၊ ကဲ. . ယောဂီတို့ အဲဒီလိုသူမြို့ကျောင်းကြီး သုံးကျောင်းရှိ သော်လည်း၊ ဆရာ တော်ကြီးတို့မှာ အဲဒီဟာတွေကို စွဲလမ်းတဲ့တဏှာရှိသေးရဲ့လား၊(မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား) မရှိတော့ဒုက္ခပေးလား၊ (မပေးတော့ပါဘူး ဘုရား) ဒါအဖြေပဲ၊ ပြင်ပအဆောက်အဦး ပစ္စည်းဥစ္စာတွေက ဘာမှဒုက္ခမပေးဘူး ကိုယ်ကသွားစွဲတဲ့တဏှာကသာ ဒုက္ခပေးတာ၊ မစွဲရင်ဘာမှမဖြစ်ဘူးယောဂီတို့ မစွဲဖို့ဆိုတာက၊ အဲဒီ စွဲလမ်းခြင်း တဏှာရဲ့ အပြစ်တွေသိဖို့ပဲ။

အခု ဒါကြောင့်အပြစ်တွေပြောနေတာ၊ ဩော်. . . စွဲလမ်းခြင်းတဏှာက တော်တော်ဆိုးတာ ပါလား၊

ဘယ်လောက်ထိဆိုးသလဲတဲ့၊ သေတဲ့အထိဆိုးတယ်၊ ဘယ်လောက်အထိဆိုးတလဲ၊ (သေတဲ့အထိ ဆိုးပါတယ်ဘုရား)၊ ယောဂီတို့မှာတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောဂီတို့ သေတဲ့အထိ ဆိုးတာပြောမယ်၊ သီဟိုကျွန်းမှာ အဲဒါဦးဇင်းဖတ်ထားတာ မကြာသေးဘူး၊ ဓမ္မကထိက ကိုယ်တော်လေးတစ်ပါးပေါ့၊ သူကတရားဟော တအားကောင်းတော့ အဲဒီမှာဘုရင်ကြီး ကလည်း သူ့ရဲ့မိဘုရားဟာ သမီးတော်တွေပါ ခေါ်ပြီးတော့ ကိုယ်တော်လေးဟောတဲ့ တရားကိုလာနာတယ်ပေါ့၊ အဲဒီ တော့ ယောဂီတို့ တရားဟောတဲ့ အဲဒီကိုယ်တော်လေးက ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုတော့၊ ဘုရင်သမီးတော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ရင်ခုန်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ ယောဂီတို့ရေ တရားတွေ ဘာတွေဟောရင်းနဲ့ ရပ်သွားတယ်ပေါ့၊ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ မရတော့ဘူး အဲဒါကို ဘုရင်ကြီးက ရိပ်မိသတဲ့၊ ဩော်သူတို့ ဒါဒုက္ခပဲ၊ကဲပါလေ တရားပွဲခဏရပ်ပြီးတော့မေးမယ်၊ ကဲသမီးတော် နှင့် ကိုယ်တော် ပြောချင်တာရှိရင်ပြော၊ တော်တော်သဘောကောင်းတဲ့ ဘုရင်ကြီးသိလား၊ အဲဒါသူတို့နှစ်ယောက် ဘေးက အကာတွေကာပေးလိုကတယ်တဲ့၊ လိုက်ကာတွေပေါ့ သူတို့ပြောချင်တာ ပြောပါစေ၊ တရားပွဲကို ရပ်လိုက်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့။

အဲဒါ ယောဂီတို့ရေ တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာတွေကို ဖွင့်ကြည့်တော့လေ၊ အဲဒီကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဘုရင်သမီးတော် ဟာ တစ်ယောက်လည်ပင်း တစ်ယောက်ဖက်ပြီး သေနေတာ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ (သေသွားပါတယ်ဘုရား)၊ ဒီတော့ယောဂီ တို့ လောဘဟာ သေအောင်မလောင်ဘူးလား၊ (လောင်ပါတယ် ဘုရား) အခုဒကာကြီးတွေ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ ဒကာကြီးတွေ အကုန်သိတယ်၊ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့ အိမ်ထောင်မကျခင် ငယ်ငယ်တုံးက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်မထပ်ခင်က စတွေ့တုန်းက ရင်မခုန်ဘူးလား၊ (ခုန်ပါတယ်ဘုရား)။

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

အမယ်ရှက်မနေပါနဲ့၊ အဲဒါအမှန်တိုင်းပြောတာ၊ ဟုတ်တယ်ယောဂီတို့၊ ရင်ခုန်တယ်နော်၊ ယောဂီတို့ အဲဒီလို များမြင်ရင်လေ ထမင်းတွေ ဘာတွေမစားတော့ဘူး သိလား၊ အမယ်ရင်တွေခုန်ပြီးတော့ ပြောတယ်တဲ့၊ သူ့မြင်ရတာကွာ ထမင်းတွေတောင် စားမရတော့ဘူးကွ၊ အဲဒါယောဂီတို့ သေမလို့သိလား၊ အဲဒါ တကယ်ပြောတာ ယောဂီတို့၊ ရင်ခုန်တာ လောဘမီးက နှလုံးကို ဟပ်ပစ်လိုက်တာ၊ အဲဒီမှာ ရင်အခုန်တွေ မြန်သွားတာ၊ များရင် ယောဂီတို့ တခါတည်း သေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒါကို တချို့က မသိတော့၊ အချစ်စာရေးဆရာတွေ ဘာတွေက အမည်တပ်တယ်၊ ဘာတဲ့ ရင်ခုန်မိတာ အချစ်လားတဲ့၊ ဟုတ်လား ယောဂီတို့၊ လာလာသေးတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး မှတ် ရင်ခုန်မိတာ သေမလို့၊ မသေဘူးလား၊ (သေပါတယ်ဘုရား)။

အခု သေပြီလေ ကြည့်စမ်း၊ အခုကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဘုရင်သမီးတော် ဖက်ပြီး တခါတည်းသေတာ၊ အဲဒီတော့ အပေါ်ယံကြည့်လို့ရှိရင်တော့ အော် ဒါနှလုံးရပ်ပြီးတော့သေတာ၊ ဆေးပညာအရပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ နှလုံးရပ်သွားတာ ပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဓမ္မအရကြည့်ရတော့ တဏှာမီးလောင်လို့ သေတာ၊ ဘာမီးလောင်တာလဲ၊ (တဏှာမီးလောင်တာပါ ဘုရား)၊ ကဲ ယောဂီတို့ တဏှာဟာ မဆိုးရွားဘူးလား၊ (ဆိုးဝါးပါတယ်ဘုရား)၊ ဆိုးရွားရင် လက်မခံနဲ့ သတ်ပစ် သတ်နည်းပြောမယ်။

နံပါတ်တစ် ဒါနပြုပြီးတော့ သတ်၊ နံပါတ်တစ် ဘယ်လိုသတ်ရမလဲ၊ (ဒါနပြုပြီးတော့ သတ်ရပါမယ်ဘုရား)၊ အေး ယောဂီတို့ တတ်နိုင်သမျှ လှူကြ တန်းကြတယ်၊ သင်္ကန်းလှူရင် သင်္ကန်းပေါ့၊ ကဲ ဝတ္ထုငွေတစ်ရာလှူတယ်ထား၊ အဲဒီ တစ်ရာမှာ တွယ်တာတဲ့ တဏှာကို သတ်ပြီးမှ လှူလို့ရတာ၊ ဒါကြောင့် ဒါနပြုတာဟာ ဘာသတ်တာလဲ၊ (တဏှာကို သတ်တာပါဘုရား)၊ အဲဒါ သတ်ပေး၊ နောက်တစ်ခါ အပေါ့အပါးအလေးစွန့်ရင်းနဲ့ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မတင့်တယ်ပါ လား၊ ရွဲ့စရာကြီးပါလားဆိုတဲ့၊ အသုဘဘာဝနာရှုပေး၊ အဲဒါလည်းပဲ ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတဲ့ တဏှာကို သတ်တာ၊ ယောဂီတို့ ဒါ အားလုံးလုပ်ပေးနော်၊ ဒါ အားလုံးဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့ ယောဂီတို့ ပိုကြိုးစားထား၊ အလွတ်မပေးနဲ့။ အဲဒီလို အိမ်သာတက်တဲ့အချိန်ကစ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ရွဲ့စရာကောင်းပုံကို တခါတည်း ဆင်ခြင်ရတယ်၊ ဪ ရွဲ့စရာကြီးပါလား၊ တင့်တယ်တာတစ်ခုမှ မရှိပါလားလို့ ဆင်ခြင်ရတယ် ယောဂီတို့၊ ဆင်ခြင်ပေး၊ ဆင်ခြင်ပေး၊ နောက်တတိယကတော့ စွမ်းနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတယ်၊ ဓုတင်ဆောက် တည်ရမယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ (ဓုတင်ဆောက်တည် ရပါမယ်ဘုရား)၊ ဓုတင်တဲ့၊ (၁၃)မျိုးရှိတယ်၊ ရဟန်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေပါ ဆောက်တည်လို့ရတယ်၊ နောက်ကို ဦးဇင်းတို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဓုတင်ဆောက် တည်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ဆောက်တည်နိုင်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဆိုကြပါစို့။

ပရပိုက်ဓုတင်ပေါ့၊ ပရပိုက်ဓုတင်ဆိုရင် သူကဟင်းခွက်တွေ ဘာတွေနဲ့ မစားတော့ဘူး၊ တခါတည်း ထမင်း ပန်းကန်ထဲမှာ ကိုယ်စားချင်တဲ့ ဟင်းတွေထည့်ပြီး ရောနယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ထမင်း တစ်ပန်းကန်တည်းပဲ စားတော့တာပေါ့၊ တခြား ဟင်းခွက်တွေ လုံးဝ မနိုက်တော့ဘူး၊ အချို့ရည်တောင် မသောက်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ပဏ္ဍပိုင်ဓုတင်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလို ဆောက်တည်မယ်ဆိုရင် သူက လောဘသတ်ပြီးသား ဖြစ်တယ်၊ ဆိုကြပါစို့။ ဟင်းခွက်ကငါးခွက် ထမင်းကတစ်ခွက်ဆိုရင် လောဘက ခြောက်မျိုးမဖြစ်ဘူးလား၊ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား)၊ များနေပြီ အဲဒီအချိန်မှာ ထမင်းခွက်ထဲ ကိုစားချင်တာ အကုန်ထည့်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ ဟင်းတွေကို မနိုက်တော့ဘူးဆိုရင် လောဘက ငါးမျိုးလျော့သွားတယ်၊ တစ်မျိုးပဲကျန်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဓုတင်ဆောက်တည်တာဟာလည်းပဲ လောဘကို သတ်နေတာပါ၊ နိုင်တဲ့သူမှန်သမျှ လူရော ရဟန်းရောဆောက်တည်သင့်ပါတယ်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် မြန်မြန်ရဖို့ အထောက်အပံ့ ဖြစ်တယ်၊ လောဘကို မြန်မြန် ကုန်လွယ်တယ်၊ အများကြီးပေါ့။

သစ္စာလေးပါး အပိုင်း(၃) တရားတော်

ဒါကတော့ ယောဂီတို့ ဆောက်တည်နိုင်လောက်တဲ့ဟာလေးပေါ့။ ဧကသနိတ်ဆိုရင် တစ်ရက်မှာ တစ်ထပ်တည်း စားတယ်။ ယောဂီတို့ ချမ်းသာတာပဲ။ ဒါကို ဆောက်တည်ဖူးမှ သိပါတယ်။ နောက်နံပါတ်လေးကတော့ ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်နဲ့ ဖိုလ်ဉာဏ်နဲ့သတ်တဲ့ လေးမဂ် လေးဖိုလ်ရရင် အဲဒီတကျ အကုန်ကုန်တာပါ။ ကဲ ယောဂီတို့ ဒီနေ့တော့ အချိန်စေ့ပြီ။ မနက်ဖြန်မှ ယောဂီတို့ မဂ္ဂင်နဲ့ပေါ့နော်။ မဂ္ဂင်တွေကို လက်တွေ့ ရှုပွားပြီးတော့ ဒီသောတာပန်တည်သွား တဲ့ နွားသတ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့သားကြီး သောတာပန်တည်ပုံကို အဲဒီမှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဘယ်လိုဝင်သလဲဆိုတာကို အသေးစိတ် ပြောပြမယ်။ အဲဒီတော့ ယောဂီများ မိမိတို့ကို သံသရာကြောက ဒုက္ခပေးလာတဲ့ တကျာဆိုတဲ့ သမုဒယ သစ္စာ သေအောင် ဒါနပြုကျင့်၊ အသုဘရှုပွား၊ ဓူတင်ဆောက်တည်ကျင့်၊ ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရအောင် ကြိုးစားခြင်းဖြင့် မုချမသွေ ကုန်ခမ်းအောင် သတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ သာဓု သာဓု သာဓုပါဘုရား။

* * *

အစာစားရင်း မဂ်ဖိုလ်ရအောင် ကျင့်ဆောင်ခြင်း

မေတ္တာရူပ
(ခေမ္မဋီဝေ)

အစာစားရင်း မဂ်ဖိုလ်ရအောင် ကျင့်ဆောင်ခြင်း

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

ဖြန့်ချိရေး

ဦးစိုးတင့်(ရွှေပြည်သာစာပေ)
မန္တလေးကျောင်း၊ ဥပါသကာအဖွဲ့
၆/၁၀ ရပ်ကွက်၊ ချင်းတွင်းလမ်း
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း - ၆၁၁၆၂၂

ပုံနှိပ်ပုံတံတံး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၃၂၀၅၁၀၀၉၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၃၂၀၅၁၈၁၁၀၈
ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈၊ ဒီဇင်ဘာ
အုပ်စု	၁၀၀၀၀ အုပ်
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ဦးဇော်မြင့်ဝင်း
	(ကာလာရုံစော့ဖ်ဆက်)
	၁၈၄(ခ)၊ ၃၁ လမ်း
	ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သင်းသင်းမွန်(သင်းစာပေ)
	အမှတ်(၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊
	ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ကွန်ပျူတာစာစီ	မန္တလေးကျောင်းကွန်ပျူတာ
တန်ဖိုး	၁၀၀ ကျပ်

အစာစားရင်း မဂ်ဖိုလ်ရအောင် ကျင့်ဆောင်ခြင်း

ဒီတရားစခန်းပွဲမှာ ဝင်ရောက်ပြီး တရား ရှုပွားအားထုတ်
နေကြတဲ့ ယောဂီများကို ဦးစင်း ရေးသားနေတဲ့ “သညာသိနှင့်
ပညာသိ” ကျမ်းစာအုပ်ထဲက “အာရုံ ခြောက်ပါးကို ဓမ္မအဖြစ်
အသုံးပြုခြင်း” ဆိုတဲ့ အခန်းထဲက အစာစားခြင်းနဲ့ ပတ်သက်
ပြီးတော့ စားသောက်ရင်းနဲ့ပဲ မဂ်ဖိုလ်ရသွားအောင် ကျင့်
ဆောင်ပုံ များကို ထုတ်နုတ်ပြီး ကျေးဇူးဆပ် ဓမ္မလက်ဆောင်
အဖြစ် ဟောပေးမှာ ယောဂီတို့။

ဒီလို တရားတွေ မသိခင်အခါတုန်းက ယောဂီတို့မှာ
အစာကို လောဘ(တဏှာ)နဲ့သာ စားခဲ့ကြတယ်။ ထမင်းခိုင်းကို

ရောက်တာနဲ့ ထမင်း များများ စားရဖို့၊ ဟင်းများများရဖို့ ဒါကိုပဲ အာရုံစိုက်ကြတယ်။ အဲဒါကို လောဘ(တရား)နဲ့ အစာ စားတယ်လို့ ဆိုရပါတယ် ယောဂီတို့။

အခု ယောဂီတို့ဟာ အိမ်မှာနေသလို မဟုတ်ကြတော့ဘူး။ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးတွေ ရအောင်ဆိုပြီး ဒီတရား စခန်းပွဲကို ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ အစားအစာကို မေတ္တာနဲ့ စားပါလို့ အကြံပေးချင်တယ်။ အစားမစားမီမှာ-

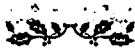
“အစာအာဟာရကို ထုတ်လုပ်သူများ အား လုံး၊

ရောင်းဝယ်သူများအားလုံး၊

လှူဒါန်းသူများအားလုံး-

အေးရန်ကြောင့်ကြ ခွင်းရဲကင်း၍ ကိုယ် စိတ် နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။ ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ”။

လို့ မေတ္တာပွားပြီးမှ စားကြရမယ်။ မေတ္တာနဲ့ သုံးဆောင်ကြရမယ်။

အဲဒီလို မေတ္တာနဲ့ အစားအစာကို သုံးဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဗုဒ္ဓက ချီးကျူးစကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့တယ်။ ဘယ်လို မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ သလဲဆိုတော့ -

“ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် အလှူရှင်များ အပေါ်၌ ငဲ့ညှာထောက်ထားပြီး အနည်းဆုံး နံ့သာတစ်ရှုလောက် မေတ္တာပွားလိုက်မယ် ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီ ရဟန်း၊ အဲဒီ ယောဂီ ဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ဆွမ်းကို အလကားစားရာ မရောက်တော့ဘူး၊ တန်ရာတန်ကြေး ပေးပြီး စားရာ ရောက်တယ်တဲ့။

ဒါက ပထမအချက်။

ဒုတိယအချက်က--အဲဒီလို မေတ္တာပွားပြီး အစာစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အလကားနေတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဈာန်တရားနဲ့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ မေတ္တာပွားနေတဲ့အချိန်မှာ မေတ္တာဈာန်ကို ရနေတာနော်။

စတုတ္ထအချက်ကတော့ အဲဒီလို မေတ္တာပွားနေတဲ့ ယောဂီဟာ ငါဘုရားရဲ့ သာသနာတော်ကို ကြီးပွားတိုးတက် အောင် သာသနာပြုနေ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်လို့ ချီးမွမ်းတော်မူခဲ့ တယ် ယောဂီတို့။

အစားအစာ သုံးဆောင်တဲ့အချိန်မှာ သညာ နှစ်မျိုး အကြောင်းကို ပြောပြချင်သေးတယ်။ “သမဏသညာ”နဲ့ “ယောဂီသညာ”ပေါ့။ စာပေမှာတော့ “သမဏသညာ” တစ် မျိုးပဲ ပြတယ်။ အခုအချိန်မှာ ယောဂီများလည်းပဲ သမဏ သညာနည်းတူ ယောဂီသညာလည်း ရှိသင့်ပြီလို့ ယူဆတဲ့ အတွက် ဒီမှာ ထည့်ပြောလိုက်တယ်။

သမဏသညာဆိုတာ ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ အိပ် ချိန်မှတစ်ပါး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကာလပတ်လုံး မိမိကိုယ် မိမိ

“ငါသည် ကိလေသာကုန်ခန်းအောင် ကျင့် နေတဲ့ ရဟန်းပါလား” ဆိုတဲ့ အမှတ်သညာ ဘယ်တော့မှာ မ

ပျောက်ရဘူး။

အပြော၊ အဆို၊ အနေထိုင်၊ စိတ်ကူး ဉာဏ်ကစပြီး
ရဟန်းဆိုတဲ့ အမှတ်သညာ မပျောက် ရသလို ယောဂီများလည်း

“ငါသည် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ရအောင် အားထုတ်နေ
တဲ့ ယောဂီပါလား” ဆိုတဲ့ အမှတ်သညာ ဘယ်သောအခါမှ
ပျောက်မသွားပါစေနဲ့။

အစာစားတဲ့အချိန်မှာလည်း

“ငါသည် မဂ်ဖိုလ်ရအောင် အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီ
ဖြစ်တယ်၊ သမန်ကာလျှံကာ အလှူတစ်ခုမှာ စားနေတဲ့
ထမင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး” လို့ အမှတ်သတိ ရှိနေရမယ်။

ယခု အရုဏ်ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်းလှူကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ
ဟာ ယောဂီတို့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့
သိက္ခာသုံးပါးကို ရည်မှန်းပြီး လှူဒါန်းပူဇော်ကြခြင်း ဖြစ်
တယ်။

ဒါကြောင့် ယောဂီများက သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးကို အချိန်နှင့်အမျှ မိမိသန္တာန်မှာ ရှိနေအောင် ကြိုးစားကြရမယ် ယောဂီတို့။

အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်၊ တရားရအောင်လည်း မကြိုးစားပဲနဲ့ အစာကိုသာ ဦးစားပေးပြီး စားကြနေကြမယ် ဆိုရင် အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ် ယောဂီတို့။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါး ပြည့်စုံ အောင် မကြိုးစားဘဲနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လှူတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကို မှီဝဲသုံးဆောင်မယ်ဆိုရင် အကြွေး တင်တယ်။ အဲဒီအကြွေးကို နောင်ဘဝမှာ ခန္ဓာနဲ့ဆပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အကြွေး မတင်ကြ စေနဲ့။

အဲဒီ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာသိက္ခာသုံးပါး ပြည့်စုံ နေရင် အလှူရှင်များရဲ့ လှူဘွယ်ပစ္စည်းကို သုံးဆောင်တာ ဟာ အရှင်သခင်အနေနဲ့ သုံးဆောင် တာဖြစ်တယ်။ မြန်မာလို ရှင်းအောင် ပြောရရင် သုံးဆောင်ထိုက်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါအရည်

အချင်းရှိလို့ သုံးဆောင်နေတာ ဖြစ်တယ် ယောဂီတို့။

ယောဂီတို့ အစာစားတဲ့အခါမှာ တရားစခန်း မဝင်မီက အချိန်လို သဘောမထားကြနဲ့တော့။ ဗုဒ္ဓက မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရအောင် အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီများ အစာစားတဲ့အခါမှာ နှလုံးသွင်းနည်းလေး ဟောပြထားတာ ရှိပါတယ်။

အစာ စားတဲ့အခါ ဘယ်လို နှလုံးသွင်းရမလဲ ဆိုရင် သေသွားတဲ့ မိမိရင်သွေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသားကို မတတ်သာလို့ စားရတဲ့သဘောမျိုး စားကြ ရမယ်တဲ့ ယောဂီတို့။

ဗုဒ္ဓက ဥပမာပေးလိုက်တာက လင်မယား နှစ်ယောက်တို့ဟာ ရင်ခွင်ပိုက်သားလေးကို ခေါ်ပြီး သူတို့မြို့ရွာက ထွက်ပြေးကြရတယ်။ သူတို့ရဲ့ မြို့ရွာမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရောဂန္ဓရကပ်(အနာ ရောဂါဘေး) ကြီး ဆိုက်ရောက်လို့ လက်လွတ် ထွက်ပြေးကြရတယ်။

သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုကို ထွက်ပြေးကြရတဲ့ အခါ

လူတွေနေတဲ့ ဒေသမရောက်ခင်မှာပဲ နုနယ် တဲ့ သူတို့သား
လေးဟာ လမ်းမှာတွင် သေဆုံးသွားရှာတယ်။ အစာရေစာ
လည်း ဘာမှ စားစရာ မရှိတော့ ဘူး။

ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် မိခင်ဖခင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ
လည်း သားလေးရဲ့ နောက်ကို လိုက်ပြီးတော့ သေကြရ
တော့မယ်။ အကယ်၍ သေသွားတဲ့ သားလေးရဲ့ အသားကို
စားပြီး ခရီးဆက် မယ်ဆိုရင်တော့ လူသူရှိတဲ့ ရွာကို သူတို့
ရောက်မှာ ပေါ့။

အဲဒီတော့ သူတို့ခမျာ သားကလည်း သေ သွားပြီ။
သူတို့ပါ ဆက်အသေခံရင်တော့ အကျိုး နည်းရောမယ်။ လူသူ
ရှိတဲ့နေရာ အရောက် သွားနိုင်အောင် သားကလေးရဲ့ အသား
ကို စားတော့ မယ်ဆိုပြီး ရင်နဲ့အမျှ ချစ်ရဲ့တဲ့ မိမိတို့ရဲ့ သားက
လေးရဲ့ အသားကို ရင်နာနာနဲ့ပဲ စားရတော့တယ်။ အဲဒီလို
စားပြီးတော့မှ လူသူရှိတဲ့ နေရာကို အရောက်သွား နိုင်ခဲ့ကြ
တယ်။

ယောဂီများ အခု အစားအစာကို စား သောက်တဲ့ အခါမှာ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းရမယ် ယောဂီတို့။ ယောဂီတို့ ရှေ့မှာရှိတဲ့ အစားအစာတွေကို မိမိရင်သွေးရဲ့ အသားလို သဘောထားကြ။

ဒီခန္ဓာကြီး ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရစေနိုင်တဲ့ တရားကို နာကြားစေ နိုင်ခြင်း၊ အားထုတ်နိုင်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ မတတ်သာလို့ စားရတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ စားကြရမယ် ယောဂီတို့။

ယောဂီတို့၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က တဏှာဆိုတဲ့ လောဘကို လွန်မြောက် နိုင်ဖို့ပဲ။ တဏှာဦးဆောင် တဲ့ ကိလေသာတွေ ကုန်ခန်းသွားစေချင်တာဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ် ချက်ကြီး ဖြစ်တယ် ယောဂီတို့။

ဒါကြောင့် အစားအစာနဲ့ ပတ်သက်ရင် တဏှာကိ လေသာ မပေါ်အောင် အခုလိုပဲ ဆင်ခြင် ပေးရမယ်။

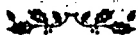
ဪ-ငါတို့ ဒီအစာတွေကြောင့်သာလျှင် လောဘ၊

ဒေါသ၊ မောဟအစရှိတဲ့ ကိလေသာတွေ ပေါက်ဖွားတာ။ ဒီအစာတွေဟာ ရောဂါကိုလည်း ဖြစ်စေတယ်၊ ကိလေသာကိုလည်း ဖြစ်ပွားစေတဲ့ အရာတွေပဲ-လို့ အစားအစာပေါ်မှာ တဏှာမဝင် အောင် ဆင်ခြင်ရမယ် ယောဂီတို့။

တစ်ဖန် ယောဂီတို့ရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ဝါးနေတဲ့ အစာတွေကို ထွေးထုတ်ကြည့်လိုက်စမ်း။ ခွေးအန် ဒတ်လို အင်မတန်မှ ရွံစရာကောင်းတယ်။ အဲဒီလို ရွံစရာကောင်းတာကိုလည်း မကြာခဏ ဆင်ခြင်ရ တယ်။

ဪ-ငါတို့ ပညာနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ မကြည့်တဲ့အခါ၊ သတိမထားတဲ့အခါ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ပါးစပ် ထဲထည့်၊ ထွက်လာတဲ့တံတွေးတွေက စိုစွတ်၊ သွားတွေက ကြိတ်ချေ ဝါး၊ ခွေးအံဖတ်လို ြစ်နေတဲ့ ဟာကို မမြင်တော့ ငါတို့မှာလေ တပ်မက်တဲ့ တဏှာနဲ့ မျိုချလိုက်ရတာ။ အမှန်စင်စစ် တွေးမြင် ကြည့် လိုက်ရင် ရွံစရာကြီးပါလား" လို့ စက်ဆုပ် ရွံရှာ ဖွယ်ရာကိုလည်း ဆင်ခြင်ပြီးတော့ အစားအစာကို သုံးဆောင်ရမယ်လို့ ဗုဒ္ဓက မှာခဲ့ပါတယ်။

ယောဂီတို့ အာရုံခြောက်ပါး ရှိတယ်။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ အတွေ့အာရုံ။ အဲဒီအာရုံခြောက် ပါးဟာ ရဟန္တာ များလည်း ခံစားတယ်။ ပုထုဇဉ်များလည်း ခံစား တယ်။ ပုထုဇဉ်များကတော့ တရားမသိတဲ့အတွက် အာရုံခြောက်ပါးကို အပါယ်ရောက်ကြောင်းအနေနဲ့ ခံစားကြပါတယ်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် စတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ဒီအာရုံ ခြောက်ပါးကိုပဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအနေနဲ့ ခံစားကြပါ တယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီအာရုံခြောက်ပါးဟာ ရုပ်တရားတွေ ဖြစ်တယ်။ အာရုံခြောက်ပါးဟာ ဒုက္ခသစ္စာ ထဲမှာပါတဲ့ အတွက်ကြောင့် မမြဲဘူးလို့ သိရမယ့် တရားသာ ဖြစ်တယ်။ ပယ်သတ်ရမယ့်တရား မဟုတ်ဘူး။ အာရုံ ခြောက်ပါးကို မှီပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် တဏှာသည်သာလျှင် ပယ်သတ်ရမယ့် သမုဒယသစ္စာ ဖြစ်ပါတယ် ယောဂီတို့။

ဒါကြောင့် ယောဂီများလည်း အာရုံခြောက် ပါးနဲ့

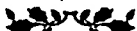

တွေ့ကြုံတိုင်း မိမိအတွက် နိဗ္ဗာန်အဖြစ် အသုံးချတတ်ရမယ်။
အခု အစားအစာကို စားတဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင်
အသုံးချပုံ ချနည်းကို ဦးစင်းက ဟောပြောပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အကျဉ်းချုပ်ကတော့ အာရုံခြောက်ပါး ဆိုတာ မမြဲ
ဘူးလို့ သိရမယ့် ဒုက္ခသစ္စာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပယ်သတ်ရမယ့်
တရားမဟုတ်ပါဘူး။ ပယ်သတ်ရမယ့် တရားက သမုဒယသစ္စာ
(တဏှာ)သာ ဖြစ်တယ်။

အခု ယောဂီတို့ ထမင်းလုပ်ကလေး လက်နဲ့ ပြင်ပြီး
တော့ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ထမင်းလုပ် ဟာ ရသာရုံ။
ယောဂီတို့ရဲ့ လျှာအလယ်က ဇိဝှါပသာ ဒ(လျှာအကြည်ရှုပ်)။
သူတို့နှစ်ခု ထိတဲ့အခါမှာ စားသိစိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်လာပါ
တယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီစားသိစိတ်ကလေးဟာ ထမင်း
လုပ်ထဲမှာလည်း မရှိပါဘူး။ ထို့အတူ ဇိဝှါပသာဒလို့ ခေါ်တဲ့
လျှာအကြည်ရှုပ်ထဲမှာလည်း မရှိပါဘူး။ သို့သော် ရသာရုံနဲ့

လျှာအကြည်ရုပ် ထိတွေ့တဲ့အခါမှာ စားသိစိတ်ကလေးဟာ ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။

ယောဂီတို့ ရှင်းအောင် ဥပမာလေး ပေးရရင် ကြေးစည်ရယ်၊ လက်ရိုက်တုတ်ရယ် ရှိတယ်။ ကြေးစည်ကို လက်ရိုက်တုတ်နဲ့ထိလိုက်တဲ့အခါ ကြေးစည်သံပေါ်လာတယ်။ သို့သော် အဲဒီကြေးစည် သံလေးဟာ လက်ရိုက်တုတ်မှာလည်း မရှိဘူး။ ကြေးစည်ထဲမှာလည်း မရှိဘူး။ ကြိုတင်ပြီးတော့ ရှိနေတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြေးစည်နဲ့ လက်ရိုက်တုတ်တွေ့လိုက်တဲ့အခါ ကြေးစည်သံဟာ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ အမြဲ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ ယောဂီတို့။

ထို့အတူ စားရင်းသိနေတဲ့ စားသိစိတ်ဟာ တရားနဲ့ မဆင်ခြင်တတ်ခင်က ယောဂီတို့က စားသိ စိတ်ဟာ ငါ၊ ငါဟာ စားသိစိတ်၊ စားသိစိတ်ကလေးဟာ ငါ့လျှာမှာ ငါ့ပါးစပ်မှာ အမြဲတမ်းရှိတယ်လို့ အယူမှားခဲ့တယ်။

အခု ဆရာကောင်းတွေ့တော့ ယောဂီများ အယူမှန်

ကိုတွေ့ရပါပြီ။ ဪ—စားသိစိတ် နာမ်တရားဟာ လျှာထဲမှာ
လည်း ကြိုမရှိ၊ ရသာရုံထဲ မှာလည်း ကြိုမရှိ။ လျှာနဲ့ ရသာရုံ
ထိတွေ့လိုက်တဲ့အခါမှသာ ခဏဖြစ်၊ ခဏ ပျက်သွားတဲ့ နာမ်
တရား လေးပါးလားလို့ ယောဂီတို့ သိလိုက်ရင် သစ္စာလေးပါး
တစ်ခါတည်း ပါဝင်သွားပါတယ်။

အဲဒီမှာ ရသာရုံရယ်၊ လျှာအကြည်ရုပ်ရယ် ဆိုတာက
ရူပက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်တရား၊ သူတို့လည်း ဖြစ်ပြီး ပျက်တယ်။ လျှာ
အကြည်ရုပ်ဟောင်း ချုပ်တဲ့နေရာမှာ ရုပ်သစ် အစားထိုး
လဲလှယ်ပေးတယ်။ ဖြစ်တာ ပျက်တာ မြန်လွန်းအားကြီးတော့
ယောဂီတို့က လျှာအကြည်ရုပ်ကို မပျက်ဘူးလို့ ထင်ကြတာပါ။
တကယ်တော့ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက် ဒရစပ်ပါပဲ။ တစ်စက္ကန့်မှာ
အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေငါးထောင်ကျော် ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွား
တာပါ။

စားသိစိတ် နာမ်တရားသည်လည်းပဲ လျှာအကြည်
ရုပ်ပေါ်မှာပဲ တစ်စက္ကန့်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေ တစ်သိန်း

ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာပါ။ စားသိ စိတ်နဲ့ အတူဖြစ်တဲ့ စေတသိက်နဲ့ ခုနစ်လုံးထဲက ရသာရုံရဲ့ အရသာကို ခံစားတာက ဝေဒနာစေတသိက် (ဝေဒနာက္ခန္ဓာ)ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ယောဂီတို့။

အဲဒီ ဝေဒနာစေတသိက်(ဝေဒနာက္ခန္ဓာ) ဟာလည်း ယောဂီတို့ လျှာထဲမှာလည်း ကြိုမရှိဘူး။ ရသာရုံ ထဲမှာလည်း ကြိုမရှိဘူး။ လျှာနဲ့ရသာရုံ တိုက်တဲ့ အခါမှသာလျှင် စားသိ စိတ်ကဲ့သို့ ခဏခဏ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ နာမ်တရားဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ရသာရုံကို ငါခံစားတာလို့ အယူမမှားလိုက်ပါနဲ့။ ဝေဒနာက္ခန္ဓာက ခံစားတာပါ။ သူ့ဘာသာဖြစ်ပြီး သူ့ဘာသာ ပျက်သွားတာပါ။ “ငါ” လို့ တစ်ချက်မှားတာနဲ့ အပါယ်ရောက်မယ့် ကံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားတာပါ။ “ငါ”မဟုတ်ဘူးလို့ သိလိုက်တာနဲ့ အပါယ်ပိတ်မယ့် ကံလည်း ဖြစ်ပေါ်သွားပါတယ် ယောဂီတို့။

တစ်ခါ ငါစားတာသည် ကြက်သားဟင်းပဲ၊ ပေါဆန်းမွှေးပဲ စသဖြင့် မှတ်သားတာဟာ သညာစေတသိက်

(သညာက္ခန္ဓာ)ဟာလည်းပဲ လျှာထဲမှာလည်း ကြိုမရှိဘူး။
ရသာရုံထဲမှာလည်း ကြိုမရှိဘူး။ လျှာနဲ့ရသာရုံ တိုက်တဲ့
အခါမှသာ ခဏဖြစ်ပြီး ခဏပျက်သွားတဲ့ နာမ်တရားပါပဲ
ယောဂီတို့။

ဒီအစာကို နှစ်ပန်းကန်၊ သုံးပန်းကန် ကုန် အောင်
စားမယ်၊ ဝနေအောင် စားမယ်လို့ တိုက်တွန်း နှိုးဆော် တာဟာ
စေတနာစေတသိက် (သင်္ခါရက္ခန္ဓာ)ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီစေတနာ
စေတသိက် (သင်္ခါရက္ခန္ဓာ)ဟာလည်း လျှာနဲ့ ရသာရုံထဲမှာ
ကြိုမရှိပါဘူး။ လျှာနဲ့ ရသာရုံ တိုက်တဲ့ အခါမှသာ ခဏဖြစ်ပြီး
ခဏပျက် သွားတဲ့ နာမ်တရားပါပဲ။

ဒါကြောင့် ယောဂီများဟာ မိရင် မိသလောက်
မှတ်ပါ။ ဆွမ်းလုပ်တိုင်းကို မဆိုလိုပါဘူး။ ဆွမ်းလုပ်ကို ဝါးပြီး
တော့ ကြိတ်ချေနေတဲ့အချိန်မှာ သတိပညာနဲ့ ကပ်မိသ
လောက် “ခန္ဓာဝါးပါး အနိစ္စ” လို့ ရှုလိုက်ရင် ဆွမ်းတစ်လုပ်ဟာ
တစ်မက်တစ်ဖိုလ် ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ယောဂီတို့။

ဆွမ်းတစ်လုပ်က တစ်မင် တစ်ဖိုလ်ဖြစ် သွားပုံ နမူနာ တစ်ခု ပြောပြမယ်။ ယောဂီတို့ စားနေတဲ့အချိန်မှာ “ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စ” လို့ ရှုလိုက်ရင် အဲဒီ ခန္ဓာတွေရဲ့ မမြဲမှုကို သိသွားတယ်။ မမြဲမှုကို သိတာဟာ ဒုက္ခသစ္စာကို သိတာပါပဲ။

ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ သိရမယ့်တရား၊ ဆင်းရဲတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ မမြဲတာကို ပြောတာပါပဲ။ အဲဒီလို မမြဲမှု ဒုက္ခသစ္စာကို သိရင် ဖီရုပ်နာမ် ခန္ဓာကို ထပ်မံ လိုလားတဲ့ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ပြီးသားဖြစ် ပါတယ်။ အဲဒါ သမုဒယသစ္စာကို တစ်ခါတည်း ပယ်လိုက်တာ။

သမုဒယသစ္စာကို ပယ်လိုက်ပြီဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ တဏှာဦးဆောင်တဲ့ ကိလေသာတွေ ငြိမ်းတယ်။ ခန္ဓာသစ်တွေ သိမ်းတယ်။ အဲဒါ နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း ဖြစ်တယ် ယောဂီတို့။

အဲဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသော ဉာဏ်ဟာ မဂ္ဂသစ္စာပါပဲ။ ဒီတော့ ယောဂီတို့ ဆွမ်းတစ်လုပ်မှာ သစ္စာ လေးပါးပါဝင်ပြီး မဂ္ဂဖိုလ်ကို တစ်ခါတည်း ရသွားနိုင်တယ်

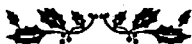
ဆိုတာ သိရမယ်။

ယောဂီတို့ နိဂုံးချုပ် ပြောလိုတာက ဆွမ်းတစ်လုတ်
ကို မိမိအတွက် အကျိုးရှိအောင် စားလိုလျှင် တဏှာမဝင်စေဘဲ
“ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စ” လို့ ရူပွားပြီး ဘယ်အချိန်မှာပဲ စားစား၊
အစား အစာ သုံးဆောင် တိုင်း သုံးဆောင်တိုင်း ရသာရုံဆိုတဲ့
ရုပ်တရားကြီးကို မဂ်ဖိုလ်ရတဲ့အထိ အသုံးချနိုင်တဲ့ ပညာရှိ
သူတော်ကောင်းကြီးများ မုချမသွေ ဖြစ်ကြပါစေကုန်
သတည်း။ ။

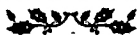
သာဓု-သာဓု-သာဓု။

(စာဖတ်ပရိသတ်များ ဘေးရန်ကြောင့်ကြ ဆင်းရဲကင်း၍
ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကောင်းကျိုး လိုရာဆန္ဒ
ပြည့်ဝကြပါစေ)။

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

(နောက်ဆက်တွဲ)
ဆရာတော်သာရှင်ဂဝန
မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)၏
ဩပါဒ. တာဝမြှောက်

မကောင်းကွက်ကိုသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင်
 ပေါင်းနိုင်စရာပုဂ္ဂိုလ် မရှိ။
 ကောင်းကွက်ကိုသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင်
 မပေါင်းနိုင်စရာပုဂ္ဂိုလ် မရှိ။

* * *

ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ သူတစ်ပါးကို မကြည်ညိုလျှင်
 ကုသိုလ်မရရုံသာ ရှိမည်။
 ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကြည်ညိုလျှင်
 အပါယ်ကျတတ်သည်။
 အကြောင်းကား
 သူတစ်ပါးကို လိမ်ညာ၍ ရသော်လည်း
 မိမိကိုယ်မိမိ လိမ်ညာ၍ မရသောကြောင့်တည်း။

* * *

သိမိန့်၍ မရသော အရာ

ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ သူတစ်ပါးကို မကြည်ညိုလျှင်
 ကုသိုလ်မရရုံသာ ရှိမည်။
 ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကြည်ညိုလျှင်
 အပါယ်ကျတတ်သည်။

အကြောင်းကား

သူတစ်ပါးကို လိမ်ညာ၍ ရသော်လည်း
 မိမိကိုယ်မိမိ လိမ်ညာ၍ မရသောကြောင့်တည်း။

* * *

နိဗ္ဗာန်ရောဘိတောဘိ ခါရုဠာရဉ္စိ

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပေးကမ်းလျှင် အမြတ်ရဖို့ အရောင်း
 အဝယ်လုပ်ခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ချက်မပါဘဲ
 ပေးကမ်းလျှင် ကိလေသာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ရဖို့ ဒါနပါရမီ
 ဖြည့်ဆည်းခြင်း ဖြစ်၏။

(မေတ္တာဖြင့် စီးပွားရှာခြင်း၊ စာ ၇-၈)

* * *

အလုပ်သမားအဖွဲ့အစည်း

အလုပ်သမားဟူသည် အလုပ်အပေါ်၊ စားသုံးသူ အပေါ်၊ အလုပ်ရှင်လောက် ဘယ်သောအခါမျှ စေတနာထား လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ စေတနာမထားသောကြောင့် အလုပ်ရှင် ဘဝသို့ မရောက်ဘဲ အလုပ်သမားဘဝနှင့် နေကြရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ အလုပ်ရှင်၏ စေတနာမျိုးထားပြီး ကြိုးစား မည်ဆိုလျှင် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အလုပ်သမားသည် အလုပ်ရှင် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

(မေတ္တာဖြင့် စီးပွားရှာခြင်း၊ စာ-၃၉)

* * *

ဆင်းရဲလားလို့ အရင်းဖို့

ကိုယ်ကျင့်သီလဆိုတာ ဆင်းရဲသားများရဲ့ အကောင်းဆုံး
အရင်းအနှီး။ ဥစ္စာစည်းစိမ် ဆင်းရဲလို့ အပါယ်မကျ။
ကိုယ်ကျင့်သီလ ဆင်းရဲမှ အပါယ်ကျသည်။

(မေတ္တာဖြင့် စီးပွားရှာခြင်း၊ စာ-၄၆)

* * *

ဦးဌာဓုမီးစာနို့ အဓိဓာဓုဓဉ်

လူတစ်ယောက် ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ပြုဟ်တွေ၊
နက္ခတ်တွေ၊ ယတြာတွေက ပြုလုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ စေတနာ
ကောင်းထားတဲ့ကံ၊ စူးစမ်းဝေဖန်တဲ့ဉာဏ်၊
အားထုတ်ကြိုးစားတဲ့ ဝီရိယ၊ ဒီသုံးပါးကသာ လူတစ်ယောက်
ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်တာပါ။
(မေတ္တာဖြင့် စီးပွားရှာခြင်း၊ စာ-၄၆)

* * *

“စိတ်တစ်ခုတည်းကို စောင့်ထိန်းလိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါသွားတာလဲဘုရား”

“အသီးတစ်ရာအညှာတစ်ခုဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ အမိုးရယ်၊ အညှာတစ်ခုကို ဆွဲလိုက်ရင် ကျန်တဲ့အသီးတွေ အကုန် ပါလာသလိုပါပဲ၊ သိက္ခာပုဒ်ပေါင်း ကုဋေတိုး ထောင်ကျော်ဟာ ကာယကံလို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်ရယ်၊ ဝစီကံ လို့ခေါ်တဲ့ နှုတ်ရယ်မှာ ဖြစ်ကြတာပါ၊ ကိုယ်နဲ့ သိက္ခာပုဒ်တစ်ခု ကျူးလွန်ဖို့အတွက် စိတ်ကပဲ စကြရတယ်၊ ဥပမာ-ကိုယ်နဲ့ သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးတော့မယ်ဆိုရင် ခိုးချင်တဲ့စိတ်က အရင်ဖြစ်ရတယ်၊ ပြီးမှ ကိုယ်နဲ့ ခိုးလို့ရ တယ်”

(အနွဲ့မရှိသောဒဿန စာ-၁၀၇၊ ၁၀၈)

* * *

“သူကတော့ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သူကတော့ တကယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာကို ဘယ်လို ခွဲခြားပြီး သိနိုင်မလဲ ဘုရား”

“ဘာသာခြားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အချိန်၊ တစ်ခြား ဘာသာက ရွှေငွေ ဥစ္စာ၊ ရာထူးများနဲ့ ဆွဲဆောင် လာတဲ့အချိန်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ နှစ်မျိုးကို ခွဲခြားသိနိုင်ပါတယ်။ ဘာသာခြားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုရင် မိရိုး ဖလာဗုဒ္ဓဘာသာက ဘာသာခြား နောက်ကို တစ်ခါတည်း ပါသွားတယ်။ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာက မပါဘူး။ ဘာသာခြား အိမ်ထောင်ဘက်ကိုပဲ မိမိဗုဒ္ဓဘာသာထဲကို ပါလာအောင် ဆွဲဆောင်စည်းရုံးနိုင်တယ်။ တစ်ဘက်ဘာသာက ရွှေ၊ ငွေဥစ္စာ၊ ရာထူးများနဲ့ ဆွဲဆောင်လာတဲ့အခါ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာက တစ်ခါတည်း ပါသွားတယ်။ တကယ့် ဗုဒ္ဓဘာ သာက မပါဘူး။ အဲဒီလို ကွဲပြားတယ်”။

(အနွဲ့မရှိသောဒဿန စာ-၁၀၄၊ ၁၀၅)

* * *

သန်း။ ။ အံ့ဩစရာပါပဲ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့မှာဖြင့် ဈာန်
မဂ်ဖိုလ်ကို အသားထားလို့၊ ဟစ်နာခွဲ ကျော်အောင်
တရားထိုင်နိုင်ရင်ပဲ သူတစ်ပါးကို လှည့်ကြားရတာ
မောနေပြီ။ တပည့်တော်တို့ သူတော်ကောင်းဘဝ
ရောက်အောင် တော်တော် ကြိုးစားရဦးမှာပဲ ဘုရား။

နုပျံ။ ။ ကြိုးစားရင် ဘုရားတောင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ တကယ့်
သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ အလေ့အထ တစ်ခုကို ပြောပြ
ဦးမယ်။

သန်း။ ။ မှန်ပါ။ အမိန့်ရှိပါဦး ဘုရား။

(ဂန္ထီရဝိပဿနာ ၁+၂ စာ-၃၁)

* * *

လူတော်ဆောင်းဗုဒ္ဓသည်

ရယူခြင်းနှင့် ပေးဆပ်ခြင်းတို့တွင် ပေးဆပ်ခြင်း၌ ပျော်
မွေ့သူသည်သာ တကယ့်သူတော်ကောင်း ဖြစ်သည်။

* * *

ရယူခြင်း၌ ပျော်မွေ့ခြင်းဟူသည် သမုဒယသစ္စာ
တဏှာကို သိမ်းပိုက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပေးဆပ်ခြင်း၌
ပျော်မွေ့ခြင်းဟူသည် သမုဒယသစ္စာ တဏှာကို အကျင့်ဖြင့်
ပယ်သတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်တွင် ရယူခြင်း၌ ပျော် မွေ့ခဲ့
သူများသည် အောက်တန်းစားများ ဖြစ်လာရပြီး ပေးဆပ် ခြင်း၌
ပျော်မွေ့သူများသည် အထက်တန်းစားများ ဖြစ်လာကြ၏။

အောက်တန်းစားများဟူသည် အပါယ်ဘုံ သားများ
ဖြစ်ပြီး၊ လူဖြစ်သော်လည်း ဆင်းရဲမွဲတေသူများကို ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်၏။ အထက်တန်းစားများဟူသည် လူဖြစ်သော်လည်း ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသူများ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘုရား၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာ
ဖြစ်သွားသူများကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

(မေတ္တာဖြင့် စီးပွားရှာခြင်း၊ စာ ၁၀-၁၁)

* * *

အသာခံခြင်းဝဋ်နှင့် အနာခံခြင်းဝဋ်

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် အရာရာ၌ အသာချည်း ခံခဲ့၏။ အသာခံခြင်း ဝါဒကိုတည်ထောင်ခဲ့သော အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ အဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်နေရပြီ ဖြစ်၏။ ထို့အတူ အသာခံခြင်းဝါဒကို ကျင့်သုံးသူမှန် သမျှသည် အရှင်ဒေဝဒတ် နောက်သို့ လိုက်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓသည် အရာရာ၌ အနာခံခဲ့၏။ အနာခံခြင်း ဝါဒကို တည် ထောင်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓသည် ယခုအခါ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့အတူ အနာခံခြင်းဝါဒကို ကျင့်သုံးသူ မှန်သမျှ သည် ဗုဒ္ဓနောက်သို့ လိုက်ကြရမည် ဖြစ်၏။ သစ္စာစကားဖြင့် ပြောလျှင် အသာခံခြင်းသည် “သမုဒယသစ္စာ”ခေါ် တဏှာကို သိမ်းပိုက် ထားခြင်း ဖြစ်၏။

အနာခံခြင်းသည် သမုဒယသစ္စာ ခေါ်တဏှာကို စာတွေ့ မဟုတ်ဘဲ ငါတွေ့အလုပ်ဖြင့် ပယ်သတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရလိုသူမှန်သမျှ အနာခံခြင်းဝါဒကို ကျင့်သုံးရမည် ဖြစ်၏။

(မေတ္တာဖြူ စီးပွားရှာခြင်း(စာ-၂၃-၂၄)

* * *

ယခုခေတ် တရားပြဆရာအများစုနှင့် ယောဂီ အများစု သည် ဝေဒနာကို ကုန်ခန်းဖောင် ပယ်ရမည့် တရားဟု ယူဆထားကြ၏။ ထိုအယူအဆအတိုင်း ဟောပြောကြ၏။ ထိုအယူအဆအတိုင်း တရားထိုင် ကြ၏။ ကြာကြာ ဖိထိုင်လာသောအခါ ဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြန်ပြီး မခံသာသော ဒုက္ခဝေဒနာများ ပေါ်လာ၏။ တရားပြအများစုက ထိုဒုက္ခဝေဒနာများ ကုန်အောင် ထိုင်ရမည်၊ မကုန်မချင်း မထရ၊ မပြင်ရဟု အမိန့်ပေးကြ၏။

(သညာသိနှင့် ပညာသိ စာ-၁၉)

* * *

မရှိတဲ့တရားတွေကို ရှိတယ်လို့ အထင်မှားတာ ဟာ
မောဟပါပဲ။ ဒီမောဟကလည်း သူတို့သေတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်ဘုံကို
ဆွဲမချနိုင်ပါဘူးလို့ ဆရာတော် ဟောခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်
သိချင်တာက အတ္တဒိဋ္ဌိ ကိလေသာ သေသွားရုံနဲ့ အပါယ်တံခါး
ဘာကြောင့် ပိတ်သွားရတာလဲ ဆိုတာကို သိချင်တာပါဘုရားဟု
မေးလျှောက်လာ၏။

(သညာသိနှင့် ပညာသိ စာ-၃၉၇)

တရားရှာသူ ယောဂီတိုင်း ခံယူထားရမည်မှာ
ဝိပဿနာတရား နာကြားခြင်း ရှုပ္ပာခြင်းကို မပြတ်လုပ် နေရမည်
မှာ ယောဂီ၏ အလုပ်ဖြစ်သည်။ အချိန်တန်၍ ဆိုင်ရာ ကိ
လေသာကို ပယ်သတ်ပြီး မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ရာသည် တရား၏ အလုပ်
ဖြစ်သည်။ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ် မဂ်ကို ရပြီဟူ၍ အတိ
အကျ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ခြင်းသည် ဘုရား၏ အလုပ်ဖြစ်သည်ဟူ၍
ဖြစ်၏။

(သညာသိနှင့် ပညာသိ စာ-၁၂၀)

ပြီးပါပြီ။

